

ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 375 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 16 ΑΠΡΙΛΗ 2005

0.80 ΕΥΡΩ

ΕΥΡΩΣΥΝΤΑΓΜΑ

Η δικτατορία
του κεφάλαιου
χωρίς μάσκα

ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

16/4/1917: Ο Λένιν επιστρέφει στην Πετρούπολη έπειτα από 10ετή εξορία 16/4/1828: Θάνατος Φρανσίσκο Γκόγια 16/4/1889: Γέννηση Charlie Chaplin 16/4/1921: Γέννηση Πίτερ Ουστίνοφ 16/4/1980: Θάνατος Ζαν Πολ Σαρτρ 16/4/1996: Θάνατος Σταύρου Νιάρχου 16/4/2003: Υπογράφεται στην Αθήνα διεύρυνση της ΕΕ (10 νέες χώρες-μέλη) 16/4/1935: Θάνατος Παναίτ Ιστράτι (Γεράσιμος Βολσάμης) 17/4/1521: Αφορισμός Μαρτίνου Λούθηρου από την καθολική εκκλησία 17/4: Ημέρα διαμαρτυρίας για τους γενετικά τροποποιημένους οργανισμούς 17/4/1863: Γέννηση Κων/νου Καβάφη 17/4/1894: Γέννηση Νικήτα Χρυσόστοφ 17/4/1910: Γέννηση Ευάγγελου Αβέρωφ-Τσοτίσα 17/4/1993: Θάνατος Τουρκκούτ Οζάλ 17/4/1984: Θάνατος Διονύση Παπαγιαννόπουλου 17/4/2003: Θάνατος Γιάννη Λάτση (93 χρ) 17/4/1934: Απέλαση του Λέοντα Τρότσκι από τη Γαλλία ως ανεπιθύμητου κι επικίνδυνου 17/4/1965: Αρση όλων των έκτακτων μέτρων του εμφυλίου - απελευθέρωση των τελευταίων πολιτικών κρατούμενων 17/4/1961: Εισβολή στον κόλπο των Χοίρων (Κούβα) 17/4/1976: Θάνατος Γιώργου Θέμελη 17/4/1895: Πρώτη Μπιενάλε Βενετίας 18/4: Ημέρα πολιτιστικής κληρονομιάς 18/4/140: Γέννηση Λουκρητίας Βοργία 18/4/1941: Αυτοκτονία πρωθυπουργού Αλέξανδρου Κορυζή 18/4/1902: Η Δανία είναι η πρώτη χώρα που χρησιμοποιεί ως αποδεικτικό μέσο τα δακτυλικά αποτυπώματα 18/4/1983: Βόμβα στην αμερικανική πρεσβεία της Βηρυτού (63 νεκροί) 18/4/1955: Θάνατος Αλβέρτου Αϊνστάιν 18/4/1974: Πρώτο χτύπημα Ερυθρών Ταξιαρχιών (εκτέλεση δικαστή Μάριο Σόσι) 19/4/1770: Ο Τζέιμς Κουκ ανακαλύπτει την Αυστραλία 19/4/1882: Θάνατος Κάρολου Δαρβίνου 19/4/1839: Ανακήρυξη Βελγικού κράτους 19/4/1961: Οσκαρ μουσικής στον Μάνο Χατζιδάκι 19/4/1981: Σύλληψη Τζιμ Πανούση και Μουσικών Ταξιαρχιών σε συναυλία στην Καρδίτσα 19/4/1998: Θάνατος Οκτάβιο Παζ 20/4: Ημέρα τύπου 20/4/1889: Γέννηση Χίτλερ 20/4/1959: Θάνατος Μανόλη Τριανταφυλλίδη 20/4/1921: Γέννηση Τάσου Λειβαδίτη 20/4/1945: Ο Κόκκινος Στρατός μπαίνει στο Βερολίνο 20/4/1923: Γέννηση Τίτο Πουέντε 20/4/1893: Γέννηση Χουάν Μιρό 21/4/1967: Στρατιωτικό πραξικόπημα 21/4/1926: Ίδρυση ΠΑΟΚ 21/4/1910: Θάνατος Μαρκ Τουέν (74 χρ) 21/4/1998: Η RAF ανακοινώνει με προκήρυξη τη διάλυσή της 21/4/1699: Θάνατος Ρακίνα 21/4/1748: Γέννηση Αδαμάντιου Κοραή 21/4/1826: Θάνατος Εμίλι Μπροντέ 21/4/753 π.Χ.: Ίδρυση Ρώμης 21/4/1923: Ο Μουσολίνι ανακηρύσσει αργία αυτή την ημέρα και καταργεί την αργία της πρωτομαγιάς 22/4: Ημέρα της γης 22/4/1827: Θάνατος Γεώργιου Καραϊσκάκη 22/4/1870: Γέννηση Λένιν 22/4/1894: Θάνατος Κώστα Κρουσάλλη 22/4/1876: Ο Τσοϊκόφσκι ολοκληρώνει την "Λίμνη των κύκνων" 22/4/1724: Γέννηση Ιμάνουελ Καντ 22/4/1904: Γέννηση Ρόμπερτ Οπενχάιμπερ 22/4/1994: Θάνατος Ρίτσαρντ Νίξον.

● Ήταν δυνατόν ο ΣΥΝ να μη βγάλει ανακοίνωση για το θάνατο του πάπα; ●●● Δε γίνεται, ρε παιδιά, έχουν δεσμικό ρόλο οι άνθρωποι ●●● Κι ο Μπους να ψοφήσει, ο ΣΥΝ θα εκφράσει τουλάχιστον τη συμπάθειά του στη Μπούσσινα ●●● Το καλύτερο για τον πάπα το είπε ο Βαρδολομαίος ●●● «Έβαλε τη σφραγίδα του ως μαχητής για την πώση του κομμουνισμού» ●●● Πίσω από τη γλυκιά μορφή των προβάτων κρύβονται αδιάστατες λέαινες ●●● Πολλοί θέλουν να μας κάνουν να το ξεχάσουμε αυτό ●●● Και μην ξεχνάτε, ο αποθανών Αμερικής Ιάκωβος ήταν πολιτογραφημένος στην Ελλάδα ως CIAκωβος ●●● Το θυμίζουμε επειδή ακούσαμε πολλά για τη «μεγάλη προσωπικότητα της ορθοδοξίας και του ελληνισμού» ●●● Συναγεμώστε! Πάνε να φάνε τη Σουλτάνα του Αιγαίου ●●● Να πάρει πάραυτα θέση ο (και Καλύμνιος) Χρήστος Τσιγαρίδας ●●● Τεράστιος ο υπηπουργός Νάκος ●●● Εστρώσε βού-

τυρο στο ψωμί του ΠΑΣΟΚ, για να πάρει λίγους πόντους στο γαλάζιο ακροατήριο ●●● Η πλάκα είναι ότι ο Καραμανλής την παθαίνει από δικά του παιδιά, από αυτούς που θεωρούνταν ως ο αμιγής καραμανλικός πυρήνας («λοχαγούς») ●●● Πρώτα ο Τσιτουριδής, τώρα ο Νάκος, άντε και στον Καλό με το καλό ●●● Μήπως μπορεί ο γίγας υπηπουργός Νάκος να μας πει τί ακριβώς εννοούσε με την προς Νεοδημοκράτες παρότρυνση «πρέπει το ρηθικό μας να είναι βαρβάτο»; ●●● Οτι υπάρχει πρόβλημα «ανδρισμού» στη ΝΔ; ●●● Οτι

πρέπει να επανέλθουν στις παλιές καλές μέρες της ΕΚΟΦ, των «Κενταύρων» και των «Ρέιντζερ»; ●●● Κι άλλος δεσπότης (ο Ηλείας Γερμανός) ερίζει με πολιτή για μια πλούσια κληρονομιά ●●● Τα δικαστήρια, όμως, μέχρι στιγμής δικαιώνουν τον πολίτη ●●● Τελικά, πόσες κληρονομίες «σελεμιάζουν» κάθε χρόνο οι δεσποτάδες; ●●● Πόσες γριούλες παραμυθιάζουν πουλώντας τους τη βασιλεία των ουρανών; ●●● Μόνο που οι κληρονομίες «γλεντιούνται» επί της γης ●●● 1,44 εκατ. ευρώ κόστισαν τα μέτρα ασφάλειας για το γάμο του Κα-

ρόλου με την Καμίλα ●●● Και 13.000.000 τηλεθεατές απόλαυσαν το ακριβοπληρωμένο κιτς ●●● Τα τραβάει ο οργανισμός τους των Αγγλων ●●● Εμείς ευτυχώς ησυχάσαμε ●●● Πληρώνουμε άλλου είδους... γαμησιάτικα ●●● Στη Βανδή διασκέδασε ο Γιωργάκης το περασμένο Σάββατο ●●● Αυτό το παιδί πάντα είχε μια ανεβασμένη κουλτούρα ●●● Σε συσκευασία των πέντε πουλάει η ΦΑΓΕ τα γισούρια και με πλούσιο δώρο ●●● Πλην, όμως, γεμάτα είδαμε τα ράφια των προσφορών σε μεγάλο σούπερ μάρκετ ●●● Ο φόβος φυλάει τα έρμα ●●● Οπως έδειξε η έρευνα της «Κ» το προηγούμενο Σάββατο, όμως, τα ίδια σκατά είναι όλα ●●● «Αγνοήστε τον (Νικοπολίδη). Και σαν τέως πράσινο και σαν νυν ερυθρό γενίταρο» ●●● Το έγραψε τέως υπάλληλος των Βαρδινογιανναιών και νυν βουλευτής του ΚΚΕ ●●● Ονόματι Λιάνα Κανέλλη ●●● Και μετά κατηγορούμε τους χουλιγκάνους ●

◆ Τί συζητά ο Καραμανλής με τους εφοπλιστές που δέχεται στο Μαξίμου; Μας το αποκάλυψαν (εμμέσως) οι ίδιοι οι εφοπλιστές, στην κοινή συνεδρίαση που είχαν στο Λονδίνο η Ένωση Ελλήνων Εφοπλιστών και το περιβόητο Committe ((Ελληνική Επιτροπή Ναυτιλιακής Συνεργασίας)). Οι εφοπλιστές απειλούν ότι θα αποσύρουν από το ελληνικό ηολόγιο τα πενήντα 1000 βαπτίδια που έχουν σ' αυτό, αν η κυβέρνηση δεν προωθήσει «εδώ και τώρα» «αναπτυξιακά» μέτρα. Τί της ζητούν να κάνει; Σε ένδειξη καλής θέλησης να προωθήσει άμεσα με νόμο «τουλάχιστον τη μείωση των θέ-

σεων εργασίας των Ελλήνων ναυτικών»; Αμφιβάλλετε ότι η κυβέρνηση θα υποκύψει στον εκβιασμό των μεγαλοκαρχαριών;

◆ Σύμφωνα με τον Αττικής Παντελεήμονα (συνέντευξη στην «Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία»), ο λογαριασμός που έχει δεν φτάνει το 1,5 δισ. δρχ. («ούτε ένα δεν είναι») και απ' αυτά του ανήκει μόλις το 1/4. «Τα υπόλοιπα ανήκουν σε άλλα πρόσωπα. Συγγενικά, φιλικά, που με εμπιστεύτηκαν». Όσο για την οφσόρ εταιρία, θα πάει χαρτιά στη Σύνοδο, όμως εκείνοι που του τα χορήγησαν του ζήτησαν να σεβαστεί το τραπεζικό απόρρητο και τα προσωπικά δεδομένα. Αρα, υφίσταται κά-

ποια οφσόρ εταιρία, αλλιώς τί τραπεζικό απόρρητο και προσωπικά δεδομένα. Για ανύπαρκτη εταιρία δεν θα υφίστατο θέμα. Όσο για τους φίλους και συγγενείς που του εμπιστεύτηκαν τις καταθέσεις τους, εκτός του ότι θυμίζει τα «δάνεια» με τα οποία έχτισε τη βίλα της Μιμής ο μακαρίτης ο Ανδρέας, μας δημιουργεί και μια απορία: τελικά τί είναι ο Παντελεήμων, λειτουργός του Υψίστου ή παρατραπεζίτης;

◆ Αυτή τη φορά ο Σιούφας ήταν προσεκτικός και δεν διαβεβαίωσε ότι η ακρίβεια είναι στο ύψος του πληθωρισμού. Είπε στο Ρέθυμνο όπου περιόδευε: «Υπάρχει ακρίβεια. Η προσπάθεια που κάνει

η κυβέρνηση είναι η ακρίβεια να κινείται γύρω από τον πληθωρισμό και όταν παρουσιάζονται φαινόμενα αισχροκέρδειας, να παρεμβαίνουμε με τρόπο αποφασιστικό, για να μπορεί η αγορά να λειτουργεί ομαλά». Δεν μας είπε, όμως, πόσο αποδίδουν οι «προσπάθειες» της κυβέρνησης.

◆ Είπε ο Μιλτιάδης Εβερτ για τα οικονομικά μέτρα της κυβέρνησης, συνε-

ντευξιαζόμενος στα «Νέα»: «Τα μέτρα θα έπρεπε να είχαν ληφθεί αμέσως μετά την ορκωμοσία της κυβέρνησης της ΝΔ. Τα ελλείμματα ήταν από τότε γνωστά και επανειλημμένα από το 2003 τα είχε επισημάνει η ΕΕ. Ας μην προσποιείται ψευδόμενη ηγεσία του ΠΑΣΟΚ και όσοι την υποστηρίζουν ότι δεν γνώριζαν την κατάσταση που παρέλαβε από το ΠΑΣΟΚ η ΝΔ». Τώρα, το ΠΑΣΟΚ καρφώνει ο Εβερτ ή τη ΝΔ; Αν η οικονομική κατάσταση ήταν γνωστή από τότε που ανέλαβε την εξουσία η ΝΔ και πιο πριν (από το 2003), τότε και ο Αλογοσκούφης με τον Καραμανλή «προσποιούνται ψευδόμενοι» και παραμύθιαζαν τον ελληνικό λαό και προεκλογικά και έως πρόσφατα. Σε νέο Μητσοβέρννησης, συνε-

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Το ΠΑΣΟΚ πάντα είχε και σήμερα έχει και πάντα θα έχει τις ρηξικέλευθες εκείνες πολιτικές προτάσεις που προσδοκά η κοινωνία.

Γιάννης Δημαράς

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Η κυβέρνηση ρίχνει τώρα το βάρος της οικονομικής πολιτικής στις αποκρατικοποιήσεις για να αντλήσει έσοδα. Εκτός από την εκχώρηση σε ιδιώτες δημοσίων επιχειρήσεων μελετάται η ιδιωτικοποίηση των ήδη λειτουργούντων αυτοκινητοδρόμων, καθώς επίσης λιμένων και αεροδρομίων. Επίσης δίδονται με χαμηλό τίμημα σε καταπατητές αμφισβητούμενες εκτάσεις.

Βήμα

Σε έρευνα που πραγματοποιήσε το Ευρωπαϊκό Δίκτυο Επικου-

ρικής και Πληροφόρησης Euro-panet οι φοιτητές εμφανίζονται απαισιοδοξοί για το εργασιακό τους μέλλον. Το 88% φοβάται ότι θα συναντήσει σοβαρές δυσκολίες ώσπου να βρει δουλειά, ενώ το 49,3% δηλώνει βέβαιο ότι θα παραμείνει άνεργο, ή θα ετεροαποσχοληθεί για ένα χρονικό διάστημα. Αξίζει να σημειωθεί ότι παρά τα προβλήματα της ανώτατης εκπαίδευσης, το 85% των ερωτηθέντων τάσσεται κατά τις ίδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων.

Ελεύθερος Τύπος

Αφού και ο άγιος Κωνσταντίνος έσφαξε τη γυναίκα του (όχι μόνος, με τη μαμά του μαζί) κι έγιναν άγιοι και ο γιος και η μαμά Ελένη!!! Γιατί να μη γίνει και ο πάπας;

Ριζοσπάστης

Οι όρκοι στην αξιοκρατία δεν πρέπει να εκλαμβάνονται ως κάτι σοβαρό. Οι πληροφορίες, άλλωστε, μιλούν για άφρονες αποπομπές και διορισμούς με κομματική βούλα. Οι «ημέτεροι» αποκαθίστανται. Το ότι αυτό δεν μπορεί να γίνει στην έκταση και με την ταχύτητα που θα επιθυμούσαν πρέπει μάλλον να αναζητηθεί σε πρακτικούς περιορισμούς (όπως

η δημοσιονομική στενότητα ή η ανάγκη να ελεγχθεί το τεράστιο πλήθος των αιτημάτων από κομματικά μέλη) παρά στην υποτιθέμενη προσήλωση στην αξιοκρατία, που ένα γύρω καταρρακώνεται.

Καθημερινή

Οι συνταξιούχοι του ΙΚΑ είναι οι πλέον φτωχοί της Ευρώπης των 15. Είναι χαρακτηριστικό ότι το 64% όλων λαμβάνουν σύνταξη γήρατος από το ΙΚΑ εισπράττει κάτω από 500 ευρώ και από αυτούς το 19% κάτω από 400 ευρώ. Μέσες συντάξεις από 500 έως 999 ευρώ λαμβάνει το 27% των συνταξιούχων και μόνο το 9%

ξεπερνά αυτό το ποσό. Το πρόβλημα αυτή τη στιγμή φαίνεται να το αντιμετωπίζουν οι σημερινοί 40ρρηδες, οι οποίοι ζητούν μεταρρυθμίσεις καθώς φοβούνται ότι θα λάβουν ψίχουλα ως συνταξιούχοι.

Alpha TV

Χάρη στις επιδοτήσεις της κοινής αγροτικής πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οι πλούσιοι αγρότες γίνονται πλουσιότεροι, ενώ οι μικρομεσαίοι τείνουν προς εξαφάνιση. Αυτό αποδεικνύουν τα στοιχεία που δημοσιεύουν πολλές ευρωπαϊκές κυβερνήσεις Αμαλία Νεγρεπόντη (Νέα)

■ Χωρίς ντροπή

«Επανέρχεται το τεκμήριο ενοχής, η αρχή της συλλογικής ευθύνης», κραύγαζε από το βήμα ο πρόεδρος της Ένωσης Εισαγγελέων Σωτήρης Μπάγιας, προϊστάμενος της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Αθήνας την περίοδο που συλλαμβάνονταν οι φερόμενοι ως μέλη της 17N.

Αυτοκριτική; Οχι βέβαια. Η φράση του κ. Μπάγια δεν αναφέρεται ούτε στους συλληφθέντες και κατηγορηθέντες για υποθέσεις «τρομοκρατίας», ούτε στην καταδίκη των Τσιγαρίδα, Αγαπίου, Αθανασάκη, Κανά για την υπόθεση του ΕΛΑ, χωρίς στοιχεία και με βάση τη ναζιστική αρχή της συλλογικής ευθύνης. Για τις διαδικασίες «κάθαρσης» στο δικαστικό χώρο ήταν η οργή του. Αλλωστε, στο προεδρείο της γενικής συνέλευσης της ΕΔΕ φιγουράριζαν ο εφέτης Κ. Φράγκος, μέλος της σύνθεσης του έκτακτου τρομοδικείου που εφάρμοσε την αρχή της συλλογικής ευθύνης και ο πρόεδρος εφετών Ι. Τέντες, πρόεδρος του τρομοδικείου που δικάζει και πάλι τους ίδιους κατηγορούμενους, με την ίδια λογική.

ΥΓ: Αλήθεια, ο κ. Τέντες με τον κ. Φράγκο, που καταπώς φαίνεται ανήκουν στην ίδια συνδικαλιστική παράταξη, δεν συζητούν καθόλου για τη συγκεκριμένη δίκη;

■ Καθεστώς γαλέρας

Η Ευρώπη γεννά, υποστηρίζει η Κομισιόν, και οι ηλικιωμένοι ζουν σε βάρος των εργασιακά ενεργών πληθυσμών. Γι' αυτό και είναι απαραίτητο να παραταθεί ο εργάσιμος βίος, για να δουλεύουν οι εργαζόμενοι μέχρι την παραμονή του θανάτου τους. Από τη Eurostat, μάλιστα, η Ελλάδα φέρεται ως ένα από τα κράτη που αντιμετωπίζουν «χοντρό» δημογραφικό πρόβλημα.

Και γιατί είναι πρόβλημα μια κοινωνία με πολλούς ηλικιωμένους να απολαμβάνουν τη σύνταξή τους και δεν είναι πρόβλημα μια κοινωνία που τα νέα ζευγάρια δεν μπορούν να συντηρηθούν και πλέον από τα δύο παιδιά έχουν περάσει στο ένα και όλο και συχνότερα στο κανένα; Γιατί δεν θεωρείται πρόβλημα το γεγονός ότι μεγάλο μέρος του νεανικού πληθυσμού είναι καταδικασμένο σε ανεργία, γεγονός που θα έπρεπε να οδηγήσει σε σκέψεις για μείωση και όχι αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης;

Επ' αυτών απαντήσεις δεν περιμένουμε. Ρητορική σημασία έχουν τα ερωτήματα. Γιατί οι απαντήσεις δεν είναι μονοσήμαντες αλλά έχουν ταξικό πρόσημο. Η αστική τάξη έχει δώσει τη δική της απάντηση: εργασιακό καθεστώς γαλέρας, για να μη χιχτούν ούτε στο ελάχιστο τα κέρδη. Η εργατική τάξη μένει να δώσει τη δική της, παύοντας να στέκεται αμήχανη μπροστά σε μια τέτοιας έντασης ιδεολογική επίθεση. Και αυτή η απάντηση πρέπει να είναι μόνο μία: αφού τόσος συσσωρευμένος πλούτος υπάρχει στις σύγχρονες καπιταλιστικές κοινωνίες, ας βγαίνουν οι εργαζόμενοι πιο νωρίς στη σύνταξη, για να απολαύσουν τα γεράματά τους και ν' αδειάσουν θέσεις για τους νέους άνεργους. Ας δουλεύουμε λιγότερο και περισσότεροι και ας πληρωνόμαστε καλύτερα, για να μπορούμε να λύσουμε και το δημογραφικό πρόβλημα γεννώντας περισσότερα παιδιά. Το πρόβλημά μας δεν είναι δημογραφικό αλλά κοινωνικοπολιτικό. Είναι η καπιταλιστική πραγματικότητα που γεννά το όποιο δημογραφικό πρόβλημα.

■ Βασικός μέτοχος

Απορρίπτει την επιστολή ο Μακ Κρίβι

Πληροφορίες από τις Βρυξέλλες αναφέρουν ότι ο Επίτροπος Τσαρλς Μακ Κρίβι πέταξε στο καλάθι των αχρήστων την επιστολή της κυβέρνησης Καραμανλή για το θέμα που προέκυψε με τον βασικό μέτοχο και ετοιμάζεται να εισηγηθεί να προχωρήσει γρήγορα η Κομισιόν στη διαδικασία της αιτιολογημένης γνώμης, που είναι το τελευταίο στάδιο πριν το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο. Η διαδικασία που ετοι-

μάζεται να εισηγηθεί ο Μακ Κρίβι θα έχει το χαρακτήρα του κατεπείγοντος.

Η εισήγηση για την αιτιολογημένη γνώμη αναμένεται να γίνει κατά τις 20 Απρίλη και μετά την αποστολή της η Ελλάδα θα πρέπει σε 15 μέρες να αποσύρει το νόμο. Αν δεν τον αποσύρει και η Κομισιόν προσφύγει στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, «επιφυλάσσεται το δικαίωμα της να ζητήσει από το Δι-

καστήριο, σε περίπτωση που προσφύγει σε αυτό, να αναστείλει το επίμαχο μέτρο και να διατάξει τη λήψη των αναγκαίων ασφαλιστικών μέτρων, συγκεκριμένα την αναστολή εφαρμογής του νόμου 3310/2005», σύμφωνα με την απόφαση που έχει ήδη πάρει.

Αν τα πράγματα εξελιχτούν έτσι, η κυβέρνηση Καραμανλή μπορεί να «πάει» στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, αφού δεν θα υπάρχει απειλή περι-

κοπής κονδυλίων. Ο νόμος, όμως, θα αποσυρθεί. Θα μπει στο ψυγείο, μέχρι να αποφανθεί το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, διαδικασία που μπορεί να κρατήσει και δυο χρόνια. Οπότε πού πάει η κατά Παυλόπουλο μαχητική υπεράσπιση του Συντάγματος; Πάει περίπατο σε κάθε περίπτωση. Κατισχύει η νομιμοφροσύνη προς τις κοινοτικές διαδικασίες και απλά ο Παυλόπουλος σώνει την παρτίδα (προσωπικά).

■ Με κουμπάρο το συγκρότημα Λαμπράκη

Αντεργατικός γάμος ΠΑΣΟΚ - ΝΔ

Το θέμα ήταν χαρακτηριστικό (Ημερίδα για την ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας) και ο οικοδεσπότης λαμπρός (η ναυαρχίδα του συγκροτήματος Λαμπράκη, τα «Νέα»). Οι εκπρόσωποι κυβέρνησης και αξιωματικής αντιπολίτευσης συνήψαν γάμο λαμπρό, συμφωνώντας επί της ουσίας πως η πολιτική πρέπει οπωσδήποτε να πάρει πιο αντεργατική κατεύθυνση.

Ο υπουργός Οικονομίας Γ. Αλογοσκούφης έκανε το απαραίτητο κάλεσμα για τη «μέγιστη δυνατή συναίνεση» και αναφέρθηκε σε ανά-

γκη αναθεώρησης του Συντάγματος «ώστε να αρθούν τα αντικίνητρα στην ανάπτυξη και την επιχειρηματικότητα». Επειδή η συγκεκριμένη αναφορά προκάλεσε απορίες, οι άνθρωποι του («κύκλοι του υπουργείου») διευκρίνιζαν ότι αφορούσε την κατάργηση του κρατικού μονοπωλίου στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και την αλλαγή του ρόλου του Συμβουλίου της Επικρατείας που κωλυσιεργεί στην έκδοση αποφάσεων που αφορούν τις επιχειρήσεις και τις επενδύσεις τους! Θέμα άρσης της μονιμότητας των δημόσιων υπαλλήλων δεν τίθεται, έλεγαν.

Η εκπρόσωπος του ΠΑΣΟΚ Α. Διαμαντοπούλου «την έπεσε» στη ΝΔ από τα δεξιά, κατηγορώντας την ότι «προσπαθεί σήμερα σε υπάρχουσες πολιτικές να κάνει μικρομαστορέματα». Εξέφρασε τη διαθεσιμότητα του ΠΑΣΟΚ «να συζητήσει για πολύ μεγάλη ζητήματα και διαρθρωτικές αλλαγές» και μετά άρχισε να καλπάζει σαν αφηνιασμένη φοράδα στα μαύρα λιβάδια του νεοφιλελευθερισμού. «Σήμερα θα έβαζα τον τίτλο η ευημερία της μισθωτής εργασίας και το τέλος της καθολικότητάς της». Τι σημαίνει αυτό; Οτι η εγγυημένη εργασία και ασφάλιση έκλεισαν τον

κύκλο τους ως μοντέλο εργασιακών σχέσεων! Τα θέματα των εργασιακών σχέσεων πρέπει να συζητηθούν ανοιχτά και όχι να τα συζητάμε κρυφά, όπως κάνουμε μέχρι σήμερα, συμπλήρωσε. Οι ανισότητες μεταξύ δημόσιου και ιδιωτικού τομέα στην ίση αμοιβή για ίση εργασία πρέπει να αντιμετωπιστούν (προφανώς με κλείσιμο της ψαλίδας προς τα κάτω). Οσο για το Ασφαλιστικό, εξέφρασε τη δυσανεξία της για το ότι κανείς δεν μπορεί να μιλήσει γι' αυτό, γιατί θεωρείται «απριόρι μάλλον εχθρός του λαού»!

Νέα αγωνία για τους συμβασιούχους

Παράταση στην αγωνία των συμβασιούχων. Αναφερόμαστε σε εκείνους που θεώρησαν ότι η μακρόχρονη ομηρία τους είχε λήξει μετά το Προεδρικό Διάταγμα Παυλόπουλου για τη μετατροπή των συμβάσεών τους σε αορίστου χρόνου και όχι σε εκείνους που έτσι κι αλλιώς αποκλείστηκαν με τις διατάξεις αυτού του Π.Δ.

Σύμφωνα με πληροφορίες, ο εισηγητής του Συμβουλίου της Επικρατείας πάρεδρος Κ. Πιστιρίγκας θα εισηγηθεί να κριθεί αντισυνταγματικό το Π.Δ. Παυλόπουλου, με το αιτιολογικό ότι μετά την αναθεώρηση του Συντάγματος δεν υπάρχουν περιθώρια για τη μετατροπή των συμβάσεων ορισμένου χρόνου και έργου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου. Στο ΣτΕ προσέφυγαν συμβασιούχοι που εξαιρούνται από το Π.Δ, ενώ η συνεδρίαση του Γ' Τμήματος που θα κρίνει την προσφυγή θα γίνει στις 21 Απρίλη (σημιαδική ημερομηνία).

Θυμίζουμε ότι το περασμένο καλοκαίρι, όταν ο Παυλόπουλος έστειλε το Π.Δ για επεξεργασία, το έκρινε συνταγματικό με την άκρως οριακή διαφορά της μιας ψήφου. Ο πρόεδρος του Χ. Γεραφής είχε τότε εκφράσει σοβαρές επιφυλάξεις

για τη μετατροπή σε αορίστου χρόνου συμβάσεων που είχαν συναφθεί μετά τις 17.4.2001 (ημερομηνία έναρξης της ισχύος του αναθεωρημένου Συντάγματος) και δεν είχαν ενεργό εργασιακή σχέση στις 10.7.2002.

Θυμίζουμε, ακόμη, ότι παρόμοια κρίση έχει εκφράσει και το Ελεγκτι-

κό Συνέδριο απ' αφορμή προσφυγή που αφορούσε σύμβαση με άλλο νόμο (Σκανδαλίδη), όμως σημασία έχει η επιχειρηματολογία. Όταν, λοιπόν, το ΕΣ κληθεί να εγκρίνει τις νέες συμβάσεις, αναμένεται να υπάρξει εμπλοκή.

Ετσι, η ομηρία των συμβασιούχων παρατείνεται, επειδή ο υπου-

ργός Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης προτίμησε την έωλη λύση του Π.Δ και δεν υιοθέτησε τη λύση της ψήφισης νόμου, που θα τον ψήφιζαν όλα τα κόμματα και έτσι θα είχε ένα αυξημένο πολιτικό κύρος, έναντι του οποίου οι τυπολάτρες διοικητικοί δικαστές θα ήταν ιδιαίτερα προσεκτικοί.

Ατύχημα ή έγκλημα;

Ένα νέο παιδί έχασε τη ζωή του το πρωί της περασμένης Κυριακής στην Κατεχάκη, ενώ η φίλη του, συνεπιβάτιδα της μοτοσικλέτας, τραυματίστηκε πολύ σοβαρά. Η Αστυνομία έσπευσε να ανακοινώσει ότι η μοτοσικλέτα έπεσε στην προσπάθεια του οδηγού της να αποφύγει τροχονομικό έλεγχο χωρίς να έχει γίνει καταδίκη. Η Αστυνομία -πάντα σύμφωνα με τη δική της ανακοίνωση- ειδοποιήθηκε από διερχόμενο οδηγό ταξί, που είδε τα δυο νέα παιδιά πεσμένα στο έδαφος αιμόφυρτα. Οπως διευκρίνισε ανώτατος αξιωματικός, στην Κατεχάκη, στο ύψος των Σχολών Αστυνομίας, υπήρχε μπλόκο για έλεγχο σε διερχόμενα δίκυκλα. Αλλοι

σταματούσαν για έλεγχο και άλλοι έφευγαν αναπτύσσοντας ιλιγγιώδη ταχύτητα. Σ' αυτή τη δεύτερη κατηγορία ανήκει η μοτοσικλέτα με την οποία έγινε το ατύχημα.

Περιττεύει να πούμε ότι η σπουδή με την οποία ο αττικάρχης Β. Τσιατούρας έσπευσε να διατάξει τη διερεύνηση Ενορκής Διοικητικής Εξέτασης μας «ψυλλιάζει» ακόμα περισσότερο. Γιατί υπάρχει ένας κανόνας που λέει: «Θέλεις να κουκουλώσεις μια υπόθεση; Κάνε μια ΕΔΕ». Γιατί δεν άφησαν να γίνει τουλάχιστον μια εισαγγελική έρευνα (πάλι οι μπάτσοι θα την έκαναν, αλλά θα είχαν και έναν εισαγγελέα πάνω από το κεφάλι τους), αλλά έσπευσαν να κάνουν ΕΔΕ;

Προφανώς για να σερβίρουν στην Εισαγγελία, που έτσι κι αλλιώς έχει επέμβει αυτεπάγγελτα, το πόρισμα της ΕΔΕ ως πραγματική αναπαράσταση των γεγονότων.

Τα ερωτηματικά μας γίνονται ακόμα πιο έντονα μετά από τις δηλώσεις των μπάτσων ότι είχαν στήσει μπλόκο για δίκυκλα και όποιος ήθελε σταματούσε ενώ πολλοί άνοιγαν το γκάτζε και εξαφανίζονταν. Επειδή έχουμε δει πολλά μπλόκα, ξέρουμε καλά πως έτσι και δοκιμάσεις να φύγεις εξαμολιούνται στο κατόπι σου περιπολικά και Ζητάδες «καβλόγκαζοι». Αναρωτιόμαστε, λοιπόν, αν το παιδί έπεσε μόνο του ή η πτώση ήταν αποτέλεσμα κληρονομιάς.

Δε μασάνε

Μπορεί ο Ταλαμπανί να πρόσφερε αμνηστία σε Μόσους Ιρακινούς αντάρτες εμπλεκόμενους σε μάχες καλώντας τους να συμμετάσχουν στην «δημοκρατική διαδικασία», όμως οι αντάρτες δε μασάνε και, πέρα απ' την οργισμένη απόρριψη της αμνηστίας απ' την «Αλ Κάιντα Μεσοποταμίας», οι επιθέσεις που ακολούθησαν δεν άφησαν καμία αμφιβολία για την τύχη αυτής της πρότασης. Ίσως ο Ταλαμπανί να είχε υπόψη του στελέχη του πρώην καθεστώτος, που συνασπίστηκαν με την αντίσταση, όμως οι αντάρτες δε βασίζονται σ' αυτούς.

Έτσι, μετά απ' την εκτέλεση 15 Ιρακινών «εθνοφρουρών» το Σάββατο, στον αυτοκινητόδρομο κοντά στη Λατιφιγία (50 χιλιόμετρα βόρεια της πρωτεύουσας), ακολούθησαν επιθέσεις στη Μοσούλη με παγιδευμένο αυτοκίνητο, που είχαν σαν αποτέλεσμα τον τραυματισμό 11 μπάτσων, τριπλή βομβιστική επίθεση σε αμερικάνικη βάση στην πόλη Αλ Καϊμ στα ιρακινουσιακά σύνορα τη Δευτέρα, βομβιστική επίθεση κοντά σε αμερικάνικη περιπόλο στη Σαμάρια και παρόμοια επίθεση στη Φαλούτζα την ίδια μέρα, έκρηξη βόμβας 15 χιλιόμετρα βόρεια του Κιρκούκ την Τετάρτη και τέσσερις εκρήξεις κοντά σε αμερικάνικο στρατιωτικό κονβόι στη Βαγδάτη την ίδια μέρα, καθώς και πολλές επιθέσεις σε άλλες πόλεις, που ο χώρος της εφημερίδας δεν αρκεί για να απαριθμηθούν (όποιος ενδιαφέρεται μπορεί να τις αναζητήσει στις ανταποκρίσεις του αραβικού πρακτορείου Al Basrah στο διαδίκτυο, στη διεύθυνση <http://www.albasrah.net/>). Επιθέσεις με δεκάδες τραυματίες και νεκρούς τους οποίους «έπνιξαν» κατά το σύνηθες τα δυτικά πρακτορεία βασιζόμενα στις επίσης-

μες ανακοινώσεις.

Οι αντάρτες έφτασαν να κάνουν να κινδυνεύσει ο αναπληρωτής υπουργός Εσωτερικών της «ιρακινής κυβέρνησης», όταν την Τρίτη επιτέθηκαν σε κονβόι που τον μετέφερε μέσα στην πρωτεύουσα σκοτώνοντας ένα σωματοφύλακά του και τραυματίζοντας το γιο του κι άλλους δύο επιβάτες. Ήταν ο δεύτερος αξιωματούχος που δέχτηκε επίθεση μέσα σε μία βδομάδα. Ο πρώτος, που δεν στάθηκε τόσο τυχερός, ήταν ο αρχηγός της αστυνομίας της Νατζάφ (με βαθμό στρατηγού), που απήχθη απ' τους αντάρτες την προηγούμενη βδομάδα και «πήρε την ποιμή που του άξιζε», όπως ανακοίνωσε η «Αλ Κάιντα Μεσοποταμίας» που ανέλαβε την ευθύνη της απαγωγής την Κυριακή.

Οι σφοδρότερες μάχες φαίνεται να έγιναν στα ιρακινουσιακά σύνορα στην Αλ Καϊμ, όπου, όπως προαναφέρθηκε, σημειώθηκε τριπλή βομβιστική επίθεση σε αμερικάνικη βάση (χωρίς θύματα κατά τις επίσημες ανακοινώσεις, με εννιά νεκρούς Αμερικάνους στρατιώτες, σύμφωνα με την Maifkarat Al-Islam), που κατέληξε σε σφοδρές μάχες. Μάχες που συμπεριελάμβαναν αμερικάνικες αεροπορικές επιθέσεις οι οποίες όμως δεν κατόρθωσαν να σταματήσουν τους αντάρτες απ' το να καταλάβουν την πόλη τη Δευτέρα.

■ Ιράκ

Αδυναμία μπροστά στο αντάρτικο

«Είναι σημαντικό να ξεχωρίσουμε αυτούς που ήρθαν απ' το εξωτερικό, όπως τις οργανώσεις που σχετίζονται με την Αλ Κάιντα, απ' τους Ιρακινούς. Πρέπει να προσπαθήσουμε να

Η πρόταση για αμνηστία, την περασμένη Κυριακή, απ' τον ηγέτη της «Πατριωτικής Ένωσης του Κουρδιστάν» (της «αριστερής» πτέρυγας των Κούρδων του Ιράκ), λίγες μέρες αφότου ανέλαβε την

Τάιμς της Νέας Υόρκης) διαδήλωναν ενάντια στην κατοχή, στο ίδιο σημείο που πριν δύο ακριβώς χρόνια οι Αμερικάνοι έστηναν τη χολιγουντιανή φαρσοκωμωδία της «αυθόρμητης λαϊκής υποδοχής»

θα έμπαινε χρονοδιάγραμμα αποχώρησης των κατοχικών στρατευμάτων απ' τη χώρα τους. Η νέα κυβέρνηση, λοιπόν, βρίσκεται αντιμέτωπη με δύο τεράστια προβλήματα. Πώς να μη ταυτιστεί με

προεδρία, και η δέσμευσή του να προσπαθήσει να απελευθερώσει όλους τους κρατούμενους οπαδούς του ριζοσπάστη σίιτη κληρικού Μοκτάντα Σαντρ, δεν υποδηλώνουν παρά την αδυναμία της νέας «ιρακινής» κυβέρνησης μπροστά στο αντάρτικο και τη λαϊκή αγανάκτηση ενάντια στην κατοχή. Αν η νέα κυβέρνηση ένοιωθε δυνατή, ο Ταλαμπανί δε θα έκανε τέτοιες δηλώσεις, που ενόχλησαν τους Αμερικάνους οι οποίοι έσπευσαν να δηλώσουν ότι δεν είναι δυνατόν να δοθεί αμνηστία σε όσους σκότωσαν Αμερικάνους ή Ιρακινούς στρατιώτες.

Όμως δε μπορούσε να κάνει κι αλλιώς. Τη στιγμή μάλιστα που μια μέρα πριν, στη Βαγδάτη, 300.000 άνθρωποι (δεκάδες χιλιάδες σύμφωνα με όλα τα δυτικά ΜΜΕ, απ' το BBC και το Ρόιτερς μέχρι τους

στα αμερικάνικα στρατεύματα, που δεν συγκέντρωσε περισσότερα από 300 άτομα. Η διαδήλωση του περασμένου Σαββάτου, που οργάνωσε από σίιτες οπαδούς του Σαντρ σε συνεργασία με τον σουνιτικό «Σύνδεσμο των Μουσουλμάνων Κληρικών», στην οποία κυριάρχησαν αντιαμερικάνικα συνθήματα, για τα δύο χρόνια της αμερικάνικης κατοχής στη χώρα, ήταν ένα ηχηρό ράπισμα όχι μόνο στους Αμερικάνους αλλά και στον Ταλαμπανί που είχε σπεύσει να δηλώσει την αναγκαιότητα της αμερικάνικης παρουσίας για τα επόμενα δύο χρόνια τουλάχιστον.

Φάνηκε έτσι ότι δεν είναι μόνο κάποιες «τρομοκρατικές» ομάδες που αντιτίθενται στην κατοχή αλλά και ένα σημαντικό τμήμα των Σιιτών, κάποιοι απ' τους οποίους ίσως είχαν ψηφίσει στις εκλογές της 31ης Γενάρη με την ελπίδα ότι

την αμερικάνικη κατοχή και πώς να πείσει τους Ιρακινούς ότι η «δημοκρατική διαδικασία» μπορεί να οδηγήσει σε πραγματική απελευθέρωση και όχι σε νεοαποικιακή υποδούλωση. Όσο περνάει ο καιρός τόσο χειρότερα θα γίνονται τα πράγματα γι' αυτή. Όχι μόνο γιατί συνεχίζονται οι επιθέσεις που τη βδομάδα που πέρασε ήταν εξαιρετικά πλούσιες, αλλά και γιατί αναγκάζεται να διεξάγει κοινές επιχειρήσεις με τους κατακτητές. Όπως η επιδρομή της περασμένης Δευτέρας στη Βαγδάτη (η μεγαλύτερη των τελευταίων βδομάδων), στην οποία 500 Ιρακίνοι μπάτσοι και στρατιώτες μπουκάρισαν σε σπίτια «υπόπτων», μαζί με 200 Αμερικάνους στρατιώτες, συλλαμβάνοντας 65 άτομα με την κατηγορία ότι εμπλέκονται σε αντιαμερικάνικες επιθέσεις.

Με τη ματιά του «Ιντεπέντεντ» (12/4/05)

«Επτακόσιοι ιρακίνοι και αμερικάνοι στρατιώτες σάρωσαν την κεντρική Βαγδάτη χτες, συλλαμβάνοντας 65 ύποπτους μαχητές. Όμως, παρά την επιδείξη δύναμης, οι αμερικάνικες δυνάμεις είναι σε υποχώρηση σ' όλο το Ιράκ.

Σιγά - σιγά, η μεγάλη αμερικάνικη περιπέτεια στη χώρα, που άρχισε με την ανατροπή του Σαντάμ Χουσεϊν το 2003 βαδίζει σε ένα τέλος. Ωστόσο η μάχη για να καθοριστεί ο ρόλος της στην ιστορία μόλις αρχίζει. Οπως συνέβηκε με την αποχώρηση από το Βιετνάμ το 1972, ο αμερικάνικος στρατός, αντιμέτωπος με ένα πόλεμο που δεν μπορεί να κερδίσει και ταυτόχρονα δαπανηρό, προφανώς θέλει να αποχωρήσει αφού αυτοανακηρυχθεί νικητής και πριν καταρρεύσουν οι τοπικές δυνάμεις.

Στην πραγματικότητα, μεγάλα τμήματα του Ιράκ είναι έξω από τον έλεγχο των Αμερικάνων ή της ιρακινής κυβέρνησης. Μεταξύ αυτών είναι η ζωτικής σημασίας συνο-

ριακή ζώνη με τη Συρία, δυτικά της Μοσούλης. Εκεί έχουν αναλάβει τον έλεγχο οι αντάρτες από τότε που αποχώρησε πριν μερικούς μήνες ο αμερικάνικος στρατός.

«Πριν από δέκα μέρες, οι δυνάμεις μας προσπάθησαν να στήσουν ένα φυλάκιο στα σύνορα και δέχτηκαν πυρά, που προκάλεσαν το θάνατο δύο στρατιωτών», είπε ένας καλά πληροφορημένος ιρακινός αξιωματούχος στον «Ιντεπέντεντ». «Όταν οι δικοί μας καταδίωξαν αυτούς που τους επιτέθηκαν, οι τελευταίοι κατέφυγαν στον αστυνομικό σταθμό και εμείς έπρεπε να δώσουμε μάχη με τους αστυνομικούς» και πρόσθεσε ότι η Μοσούλη, με 1,5 εκατομμύριο πληθυσμό, είναι «μια ωρολογιακή βόμβα που μπορεί να εκραγεί ανά πάσα στιγμή».

Ο αμερικάνικος στρατός δεν έχει ηττηθεί από τους αντάρτες, αλλά δεν μπορεί και να τους νικήσει. Τον Απρίλιο του 2003 τα αμερικάνικα τανκς κατέλαβαν το αεροδρόμιο της Βαγδάτης και προχώρησαν θριαμ-

βευτικά στην πρωτεύουσα. Ωστόσο, δύο χρόνια αργότερα, οι αμερικάνικες δυνάμεις δεν είναι ακόμη σε θέση να διασφαλίσουν το δρόμο που οδηγεί στο αεροδρόμιο.

Εδώ και καιρό οι ΗΠΑ κατήγγειλαν τους αντάρτες ως υπολείμματα του παλιού καθεστώτος του Σαντάμ ή ως ξένους μαχητές. Τώρα η στρατιωτική διοίκηση τους υπολογίζει σε 15.000 - 20.000. Όμως το μεγαλύτερο μέρος των σουνιτικών περιοχών του Ιράκ, με πληθυσμό 4 - 5 εκατομμύρια, είναι περισσότερο ή λιγότερο σε ανοιχτή εξέγερση.

Η θέση των ΗΠΑ στρατιωτικά στο Ιράκ παραμένει πολύ ασαφής. Μπορούν να συγκρατήσουν, αλλά όχι να νικήσουν τη σουνιτική εξέγερση. Όμως, αν στραφούν και οι σίιτες, που αποτελούν το 60% του πληθυσμού, εναντίον των Αμερικάνων, τότε η στρατιωτική κατοχή θα τελείωνε αμέσως».

Δολοφονώντας στη Γάζα

Ο Μούσα κι ο Χαλί-ντ ήταν δυο απ' τους πολλούς Παλαιστίνιους πιτσιρικάδες που έχουν συνηθίσει να ζουν ανάμεσα στις σφαίρες. Εκεί, στον προσφυγικό καταυλισμό της Ράφα, στα σύνορα της Λωρίδας της Γάζας με την Αίγυπτο, τολμήσαν να αφηγήσουν τους ισραηλινούς «Ράμπο» και να κάνουν ό,τι και οι υπόλοιποι νέοι της ηλικίας τους ανά τον κόσμο. Να παίξουν μπάλα μ' ένα φίλο τους. Μόνο που οι «Ράμπο» δεν είδαν τρία παιδιά αλλά τρεις εκκολαπτόμενους «τρομοκράτες». Γι' αυτό και όταν ένας απ' αυτούς πλησίασε να πάρει τη μπάλα, που έπεσε κοντά στο φράκτη των συνόρων, οι «Ράμπο» άνοιξαν πυρ σκοτώνοντας τον Μούσα και τον Χαλί-ντ και τραυματίζοντας βαριά το φίλο τους που λίγο αργότερα ξεψύχησε απ' τα πολλαπλά του τραύματα.

Ο εκπρόσωπος του ισραηλινού στρατού είχε έτοιμη τη δι-

καιολογία. Οι στρατιώτες του δεν πυροβόλησαν παιδιά αλλά «λαθρέμπτορους όπλων» που επιχειρήσαν να περάσουν τα σύνορα. Μόνο που το παραμύθι κατέρρευσε γρήγορα, καθώς οι αυτόπτες μάρτυρες ήταν πολλοί. «Τους σκότωσαν για πλάκα» δήλωσε ένας απ' αυτούς και η οργή φούντωσε στους κατοίκους της πολυπληθούς Ράφα. Τόση οργή που κινητοποιήσε άμεσα τις παλαιστινιακές οργανώσεις. Την επομένη, πέντε οργανώσεις, η Χαμάς, η Τζιχάντ, το Δημοκρατικό Μέτωπο και οι Ταξιαρχίες Αλ-Ακσά και Αμπντού Αλ-Ρις, οργάνωσαν επιθέσεις με δεκάδες αυτοσχέδια βλήματα ενάντια σε ισραηλινούς εποικισμούς, προκαλώ-

ντας όμως ελάχιστες καταστροφές σε μερικά σπίτια.

Θορυβημένη η ισραηλινή κυβέρνηση έσπευσε να ζητήσει συγγνώμη για το «μεμονωμένο περιστατικό!» Για να συνεχίσει ανενόχλητη το «θεάρεστο» έργο της, δολοφονώντας άλλον ένα 16χρονο δυο μέρες μετά. Τον Μοχάμεντ Οσάμα, στην ταράτσα του σπιτιού του. Τραγική ειρωνεία; Η δολοφονία έγινε στην Τουλκάρμ, την πόλη που πρόσφατα οι Σιωνιστές «παρέδωσαν» στη δικαιοδοσία της Παλαιστινιακής Αρχής. Την ίδια

στιγμή, οι Σιωνιστές εισέβαλαν στη Ναμπλούς – τη μεγαλύτερη πόλη της Δυτικής Οχθής – κυνηγώντας «τρομοκράτες», ενώ στην Καλκίλια (που είναι η επόμενη πόλη μετά την Ιεριχώ και την Τουλκάρμ που θα έπρεπε να είχε παραδοθεί στην Π.Α., σύμφωνα με τη συμφωνία της Αιγύπτου πριν δυο μήνες) επανέλαβαν το ίδιο σκηνικό.

Παρά τις δεσμεύσεις για «εκεχειρία» και σταμάτημα όλων των επιθέσεων κατά του Παλαιστινιακού λαού, οι Σιωνιστές

συνεχίζουν να σκοτώνουν στην Παλαιστίνη. Η μόνη τους «υποχώρηση» - η παράδοση της Ιεριχούς και της Τουλκάρμ στην Π.Α. – και μάλιστα λειψή (μια και σύμφωνα με τη συμφωνία που είχαν θα έπρεπε να παραδώσουν τρεις ακόμα πόλεις, την Καλκίλια, τη Βηθλεέμ και τη Ραμάλ), δεν άλλαξε σε τίποτα τη ζωή στην Παλαιστίνη. Απλά, έβαλαν και την Π.Α. στο παιχνίδι, η οποία ξεκίνησε τις συλλήψεις και τις δίκες στην Τουλκάρμ καταδικάζοντας αγωνιστές σε διετή φυλάκιση, όπως

καταγγέλλει το «Κέντρο Παλαιστινιακής Ενημέρωσης» (13/4). Μέχρι στιγμής εκτός από κάποιες μεμονωμένες επιθέσεις, όπως της περασμένης Κυριακής, οι παλαιστινιακές οργανώσεις αντίστασης κρατούν στάση αναμονής, περιμένοντας την ισραηλινή αποχώρηση απ' τη Λωρίδα της Γάζας και τις προσεχείς παλαιστινιακές βουλευτικές εκλογές, όπως δήλωσε στέλεχος της Χαμάς την Τετάρτη.

Απ' την άλλη, ο Σαρόν προκλητικά απέρριψε τις παραίνεσεις του Μπους να παγώσει την επέκταση των εποικισμών στη Δυτική Οχθη. Ποιος μπορεί, λοιπόν, να περιμένει μ' αυτά τα δεδομένα μια «μόνιμη και σταθερή ειρήνη»; Ο απερχόμενος διευθυντής της ισραηλινής ΚΥΠ, της περιβόητης Σιν Μπετ, έδωσε την απάντηση προειδοποιώντας ότι μια τρίτη Ιντιφάντα είναι προ των πυλών τους επόμενους μήνες.

■ Kiva – Ινδία

Συμφωνία «στρατηγικής συνεργασίας»

Σημαντική αλλαγή στις σχέσεις Ινδίας – Κίνας και όχι μόνο σηματοδοτεί η συμφωνία «στρατηγικής συνεργασίας», που υπογράφηκε στις 11 Απρίλη κατά τη διάρκεια τετραήμερης επίσκεψης στην Ινδία του κινέζου πρωθυπουργού. Η συμφωνία αυτή θέτει το πλαίσιο για τη διευθέτηση των μακρόχρονων μεταξύ τους διαφορών στα μήκους 2.175 μιλίων σύνορά τους, που είχαν οδηγήσει σε σύντομο πόλεμο το 1962. Παράλληλα, υπογράφηκαν 11 συμφωνίες για το εμπόριο, τη συνεργασία στον τομέα της τεχνολογίας και της ενέργειας, την αεροπορική συγκοινωνία και άλλα ζητήματα.

Ως χειρονομία καλής θέλησης, η Κίνα παραίτησε από τη διεκδίκηση του μικρού κρατιδίου των Ιμαλαίων Σικίμ, που είχε προσαρτηθεί από την Ινδία το 1975, με την προσφορά από τον κινέζο πρωθυπουργό στην ινδική κυβέρνηση ενός χάρτη που έδειχνε το κρατίδιο ως τμήμα της Ινδίας. Υποσχέθηκε επίσης για πρώτη φορά ότι θα υποστηρίξει την προσπάθεια της Ινδίας να γίνει μέλος του Συμβουλίου Ασφάλειας του ΟΗΕ.

«Η Ινδία και η Κίνα μπορούν μαζί να ανασηματίσουν την παγκόσμια τάξη», δήλωσε ο ινδός πρωθυπουργός καλωσορίζοντας τον κινέζο ομόλογό του, ενώ στην κοινή ανακοίνωσή τους αναφέρεται ότι οι σχέσεις των δύο χωρών αποκτούν τώρα «καθολικό και στρατηγικό χαρακτήρα». Και δικαιολογημένα. Με δεδομένο το

τεράστιο οικονομικό μέγεθος των δύο χωρών, που έχουν συνολικά περισσότερο από το ένα τρίτο του παγκόσμιου πληθυσμού, οι συμφωνίες αυτές θα προκαλέσουν αλλαγές στον παγκόσμιο οικονομικό και γεωπολιτικό χάρτη.

Κατ' αρχήν, οικονομικές. Σημαντική ώθηση στην επίτευξη της συμφωνίας για τη διευθέτηση των συνοριακών διαφορών έδωσε η ανάπτυξη των οικονομικών σχέσεων μεταξύ των δύο χωρών τα τελευταία χρόνια. Από το 1 δις δολάρια που ήταν το διμερές εμπόριο πριν από δέκα χρόνια, ανέβηκε στα 13.6 δις την περασμένη χρονιά και προβλέπεται με τις νέες συμφωνίες να φτάσει στα 20 δις μέχρι το 2008. Αυτό σημαίνει ότι μέσα σε λίγα χρόνια η Κίνα θα καταλάβει τη θέση του μεγαλύτερου εμπορικού εταίρου της Ινδίας, που κατέχουν σήμερα οι ΗΠΑ με 20 δις δολάρια.

Το σημαντικότερο όμως είναι ότι η επαναπροέγχιση των δύο χωρών ανοίγει το δρόμο για αλλαγές στη σημερινή ισορροπία δυνάμεων στην Ασία και γενικότερα στον κόσμο. Η Ρωσία έχει αναπτύξει στενές σχέσεις σε οικονομικό και στρατιωτικό επίπεδο και με την Ινδία και με την Κίνα. Συνεπώς τώρα ανοίγει ο δρόμος για να δέσει και να ενισχυθεί ο άξονας Κίνας – Ινδίας – Ρωσίας, που λειτουργεί ως αντίβαρο στην επέκταση της σφαιράς επιρροής του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην περιοχή. Τόσο ο αμερικάνικος όσο και ο γαπωνέζικος ιμπεριαλισμός θεωρούν την Κίνα επικίνδυνο

ανταγωνιστή και προσπαθούν ναβάλουν φρένο στον εκσυγχρονισμό και στην ενίσχυση της στρατιωτικής της μηχανής καθώς και στην ανάπτυξη του οικονομικού

■ Νεπάλ

Μπαράζ επιθέσεων από τους αντάρτες

Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης που κήρυξε την 1η Φλεβάρη ο βασιλιάς του Νεπάλ Γιανέντρα για να συντρίψει το μαοϊκό αντάρτικο δεν κατάφερε να επιβάλει τη σιωπή του τρόμου στο λαό, ενώ οι αντάρτες απαντούν με κλιμάκωση των επιθέσεων.

Παρά τα σκληρά μέτρα καταστολής, οι αντιδράσεις και οι κινητοποιήσεις ενάντια στη βασιλική δικτατορία συνεχίζονται. Πιο πρόσφατη είναι η απεργία που κήρυξαν από τις 2 μέχρι τις 12 Απρίλη οι αντάρτες, με αποτέλεσμα να διακοπεί η συγκοινωνία στους αυτοκινητόδρομους της χώρας. Οι διαδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν στις 8 Απρίλη σε διάφορες πόλεις της χώρας διαλύθηκαν βίαια από την αστυνομία, με αποτέλεσμα να τραυματιστούν δεκάδες και να συλληφθούν συνολικά 450 περίπου διαδηλωτές. Κατά τη διάρκεια της απεργίας οι αντάρτες εξαπέλυσαν καταγιομό επιθέσεων. Επιτέθηκαν σε μια τοπική φυλακή και αφού σκότωσαν τους αστυνομικούς έσπασαν την πόρτα και απελευθέρωσαν 28 κρατούμενους, ανάμεσα στους οποίους οι 20 ήταν αντάρτες. Βομβάρδισαν 9 κυβερνητικά κτίρια σε ώρα που ήταν άδεια από προσωπικό και κόσμο, για να μην υπάρχουν ανθρώπινες απώλειες. Επιτέθηκαν σε μια στρατιωτική βάση στο δυτικό Νεπάλ και ακολούθησε μάχη με 100 νεκρούς αντάρτες και 3 στρατιώτες, σύμφωνα με τα στοιχεία που έδωσε η κυβέρνηση. Αν θέλουμε βέβαια

και πολιτικού της ρόλου στην Ασία. Και οι δυο εκφράζουν την αντίθεσή τους και προσπαθούν με κάθε τρόπο να εμποδίσουν την άρση του εμπάργκο στην πώλη-

ση όπλων στην Κίνα από την Ευρωπαϊκή Ένωση, ενώ οι Αμερικάνοι ενισχύουν συνεχώς τη στρατιωτική τους παρουσία με τη δημιουργία στρατιωτικών βάσεων

σε πολλές χώρες της Ασίας και επιχειρούν να δέσουν στο άρμα τους όσο το δυνατόν περισσότερες χώρες.

τα πιστεύουμε. Λες και οι αντάρτες επιτέθηκαν για να καθίσουν να σκοτωθούν, σάμπως δεν μπορούσαν να υποχωρήσουν, όπως υποστηρίζουν άλλες πηγές ότι έκαναν.

■ Kiva: Σε αναβρασμό η φτωχολογία

Ο θάνατος δύο ηλικιωμένων γυναικών κατά την επίθεση της αστυνομίας σε εκδήλωση διαμαρτυρίας για τη μόλυνση που προκαλεί ένα εργοστάσιο στην επαρχία Zhejiang της ανατολικής Κίνας προκάλεσε την εξέγερση χιλιάδων κατοίκων. Οι δυο γυναίκες σκοτώθηκαν όταν η αστυνομία επιτέθηκε για να γκρεμίσει τις καλύβες από μπαμπού που είχαν στήσει 200 γυναίκες για δύο βδομάδες έξω από ένα χημικό εργοστάσιο και διαμαρτύρονταν γιατί καταστρέφει τις σοδειές τους και προκαλεί παραμορφώσεις στα νεογέννητα παιδιά.

Η ειδηση του θανάτου των δύο γυναικών κατέβασε στους δρόμους χιλιάδες οργισμένους κατοίκους της περιοχής, που επιτέθηκαν με πέτρες, στείλιάρια και τσεκούρια εναντίον των αστυνομικών, αναγκάζοντάς τους να ζητήσουν καταφύγιο σε σχολείο της περιοχής. Λίγο αργότερα κατέφθασαν ενισχύσεις 3.000 αντρών των ειδικών δυνάμεων καταστολής και διέλυσαν με δακρυγόνα και ρόπαλα τους διαδηλωτές. Κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων οι διαδηλωτές έσπασαν τα τζάμια 50 αστυνομικών λεωφορείων και τραυματίστηκαν 30 αστυνομικοί, 5 από τους οποίους σοβαρά.

Οι βίαιες διαδηλώσεις αποτελούν πια συχνό φαινόμενο στην Κίνα. Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, ο αριθμός των διαδηλώσεων αυξήθηκε κατά 15% την περασμένη χρονιά. Σε πολλές επαρχιακές πρωτεύουσες στήνονται μπλόκα περισσότερες από μια φορές τη βδομάδα. Τον περασμένο Νοέμβριο, σκοτώθηκε τουλάχιστον ένας διαδηλωτής, όταν δεκάδες χιλιάδες αγρότες στη Sichuan διαδήλωσαν ενάντια στα σχέδια για την κατασκευή ενός φράγματος που θα αφήσει άστεγους 100.000 ανθρώπους, ενώ τον περασμένο μήνα διαδηλωτές στην Chongqing, έκαψαν αστυνομικά αυτοκίνητα, εξοργισμένοι από πληροφορίες για διαφθορά τοπικών αξιωματούχων.

Το κινέζικο οικονομικό «θαύμα» κτίζεται πάνω στο αίμα, στα εξευτελιστικά μεροκάματα, στην καταστροφή του περιβάλλοντος, στη μαζική ανεργία και εξαθλίωση στην περιφέρεια. Το χάσμα ανάμεσα στον πλούτο και τη φτώχεια, που βαθαίνει συνεχώς, και η εκτεταμένη διαφθορά των κρατικών αξιωματούχων προκαλούν την οργή της φτωχολογίας. Η παραμικρή σπίθα μπορεί να προκαλέσει πυρκαγιά.

Η μπότα του κεφάλαιου

Τα Συντάγματα, σε αντίθεση με τους άλλους νόμους, αποτυπώνουν νομικά αυτό που έχει ήδη συντελεστεί. Από την αρχή αυτή δεν μπορούσε να ξεφύγει το Ευρωσύνταγμα, που έχει ήδη εγκριθεί από την Ελληνική Βουλή, με συνοπτικές διαδικασίες και χωρίς να έχει προηγηθεί καμιά δημόσια συζήτηση. (Η πρόταση για δημοψήφισμα θα απορριφθεί από την κυβερνητική πλειοψηφία. Η υποβολή της από τα τρία κόμματα της αντιπολίτευσης έγινε μόνο για αντιπολιτευτικούς λόγους. Γιατί το μεν ΠΑΣΟΚ τάσσεται αναφανδόν υπέρ του Ευρωσυντάγματος, ο δε ΣΥΝ επιθυμεί ένα άλλο, «προοδευτικό» Ευρωσύνταγμα, αφού η ευρωλαγνεία αποτελεί θεμελιώδες στοιχείο της πολιτικής του).

Τί αποτυπώνει το Ευρωσύνταγμα; Αποτυπώνει την πραγματικότητα που έχει ήδη διαμορφωθεί στην ιμπεριαλιστική ΕΕ. Ενσωματώνει τις συνθήκες (Μάαστριχτ, Αμστερνταμ κ.λπ.). Διαμορφώνει τη θεσμική λειτουργία της ΕΕ σε τρόπο που να ανταποκρίνεται καλύτερα στις απαιτήσεις των ισχυρών ιμπεριαλιστικών κρατών. Συγκεντροποιεί τους μηχανισμούς καταστολής σε τρόπο ώστε να έχουν ενιαία λειτουργία. Και πάνω απ' όλα αποθεώνει την κυριαρχία του κεφάλαιου, αναγορεύοντάς την σε θεμέλιο λίθο της ΕΕ και σβήνοντας όλες τις υποκριτικές αναφορές σε δικαιώματα των πολιτών και υποχρεώσεις του κράτους (π.χ. παιδεία, εργασία κ.λπ.), που ακόμα επιβιώνουν στα εθνικά Συντάγματα.

Το Ευρωσύνταγμα είναι το πρώτο αστικό σύνταγμα που ενσωματώνει με τόσο απροκάλυπτο τρόπο τις αρχές του νεοφιλελευθερισμού. Που καταργεί τη διάκριση μεταξύ οικονομίας και πολιτικής, καταργώντας και τυπικά τη σχετική αυτονομία της δεύτερης (είναι χαρακτηριστικό ότι περιλαμβάνει ακόμα και αναφορά στο πώς θα είναι τα πολιτικά κόμματα). Οι αρχές του διαφωτισμού, που τροφοδότησαν τις αστικές επαναστάσεις, με κορυφαία τη γαλλική, πετιούνται στα σκουπίδια ως περιττό βάρος. Εξαφανίζονται και από τη συνταγματική βιβλίνα, όπου μέχρι τώρα φυλάσσονταν για να δελεάζουν με τη λαμπρότητά τους τους εκμεταλλευόμενους και να τους προσφέρουν την ψευδαίσθηση της πολιτικής ισότητας με τους εκμεταλλευτές τους.

Επέρχεται, δηλαδή, η καταστροφή; Ουδείς λόγος πανικού υπάρχει. Με το Ευρωσύνταγμα τα πράγματα δεν γίνονται χειρότερα απ' όσο ήδη είναι. Αν η κριτική μας περιορίζεται μόνο στις επιμέρους -και ειδικά στις πολιτικές- εκφάνσεις του μορφώματος που ονομάζεται ΕΕ, τότε χάνουμε το δάσος και βλέπουμε μερικά δέντρα του. Αυτό είναι που θέλουν διάφοροι ευρωλάγνοι, που προσπαθούν να παραμυθιάσουν τους εργαζόμενους με τρύπια οράματα για μια «δημοκρατική στροφή» ενός ιμπεριαλιστικού οργανισμού. Η κριτική μας πρέπει να φτάσει στον πυρήνα, τις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής, που καθορίζουν και την ΕΕ και τη χώρα μας. Στόχος μας πρέπει να γίνει η ανατροπή τους, γιατί χωρίς αυτή δεν υπάρχει κοινωνική απελευθέρωση.

■ Θαύματα

Αυτή η κυβέρνηση είναι πιο θαυματουργή από τον προηγούμενη. Κατάφερε να δείχνει τον επίσημο πληθωρισμό μειούμενο σε μια περίοδο που οι τιμές στα ράφια των σουπερ μάρκετ καλπάζουν, το πετρέλαιο θέρμανσης ξεπέρασε τα 50 λεπτά το λίτρο και η τιμή της αμόλυβδης βρίσκεται μια ανάσα πριν το 1 ευρώ. Πώς τα κατάφερε; Ρωτήστε την ΕΣΥΕ και το κάλπικο «καλάδι της νοικοκυράς» που χρησιμοποιεί ως βάση υπολογισμών της έρευνάς της.

■ Αυτός είναι ο ρόλος του

Δηλαδή χρειαζόταν να καταφύγει ο Δημήτρης Ρίζος στο κυβερνητικό πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ και να βρει ότι περιλάμβανε πρόταση για το συνταξιοδοτικό ίδια μ' αυτή του Μητσούτση; («Μετά από διάλογο με τους εργαζόμενους προτείνουμε την εδελούσια παράταση του ενεργού επαγγελματικού και εργασιακού βίου»). Ο νόμος Ρέππα τί προβλέπει, ρε παιδιά; Το έχει δεσμοθετήσει αυτό το πράγμα αλλά μόνο για τον ιδιωτικό τομέα. Η επέκταση σε Δημόσιο και ΔΕΚΟ είναι το ζητούμενο.

Και γιατί απορείτε που ο Γιωργάκης την έπεσε στο Μητσούτση και την κυβέρνηση, ενώ τα ίδια πράγματα έχει δεσμοθετήσει και έχει προγραμματίσει το ΠΑΣΟΚ; Αυτή είναι η δουλειά ενός κόμματος της αντιπολίτευσης. Να κάνει κριτική στην κυβέρνηση ακόμα και όταν συμφωνεί μαζί της. Δεν βλέπετε τι γίνεται με τη φορολογία των κερδών; Βγαίνει ο Γιωργάκης και καταγγέλλει την κυβέρνηση επειδή μείωσε κατά 10% τη φορολογία των κερδών, όταν το ΠΑΣΟΚ και είχε μειώσει δυο φορές αυτή τη φορολογία και είχε εξαγγείλει και αυτή τη μείωση του 10%.

■ Τσακίστε τα φασιστοειδή

Μια δρόκα χρυσαυγίτες, παραφυλάνε στο σκοτάδι και την πέφτουν σε ξεμοναχισμένα άτομα, είτε μετά από εκδηλώσεις (όπως έγινε στη Φιλοσοφική), είτε με κριτήριο την εμφάνισή τους (την έχουν πέσει αιφνιδιαστικά ακόμα και στην πλατεία Εξαρχείων). Θρασύδειλοι όπως πάντα, παρακολουθούν να μην υπάρχει πολύς κό-

σμος, την πέφτουν, χτυπάνε και φεύγουν. Φυσικά και είναι γνωστοί στην Αστυνομία. Μια χούφτα είναι, τους ξέρουν έναν προς ένα. Δεν έχουν, όμως, καμιά διάθεση να τους μαζέψουν γιατί είναι «δικά τους παιδιά». Τους ενώνουν «δεσμοί αίματος». Γι' αυτό, λοιπόν, τσακίστε τα φασιστοειδή όπου τα βρείτε και μην αναλώνεστε σε εκκλήσεις προς το κράτος να τους συλλάβει ή να τους κλείσει τα γραφεία.

ΥΓ: Πόσοι θυμούνται μετά από τόσα χρόνια (έξι συναπτά) τη δέσμευση του τότε υπουργού Δημόσιας Τάξης Γιώργου Ρωμαίου, ότι είναι «ζήτημα τιμής» για την Αστυνομία να συλλάβει τον περιβόητο «Περίανδρο» (Ανδρουτσόπουλο), που επικρατής ομάδας χρυσαυγίων επιτέθηκε και τσάκισε το κρανίο του τότε φοιτητή Κουσουρή, που έπινε αμέριμνος τον καφέ του με δυο συντρόφους του απέναντι από τα δικαστήρια της Ευελπίδων;

■ Κρεμαστάρια

«Θα μπορούσαμε να οδηγηθούμε σε επιλογή προσωπού από άλλους προοδευτικούς χώρους, από τον ΣΥΝ για παράδειγμα, και από το ΚΚΕ ακόμη». Σαν έτοιμος από καιρό απάντησε ο Κώστας Σκανδαλίδης στο σχετικό (προσυνεννοημένο) ερώτημα του δημοσιογράφου Τάσου Παππά («Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία», 10.4.05) για τις υποψηφιότητες στους τρεις μεγάλους δήμους της χώ-

ρας. Αναζητείται, δηλαδή, τσόντα εξ αριστερών για να φάει τη χλαπάτσα της ήττας, ειδικά στην Αθήνα που η ΝΔ δεν χάνει με τίποτα (και η Ντόρα να μην κατέβει, θα βρεθεί πρωτοκλασάτο στελεχος, μάλλον νυν υπουργός, αφού οι υποψηφιότητες είναι πολλές). Όσα δε φτάνει η αλεπού τα κάνει κρεμαστάρια, έτσι δεν είναι Κωστάκης;

■ Για την ταμπακιέρα... μούγκα

Περισσότερα από 500 μέλη της Ένωσης Δικαστών και Εισαγγελέων πήραν μέρος στη γενική συνέλευση του συνδικάτου τους, για να διαμαρτυρηθούν για το «πογκρόμ» μεταθέσεων σε βάρος τους από την κυβέρνηση. Διαμαρτυρήθηκαν για τις επιθέσεις που υφίσταται η Δικαιοσύνη (ως επαγγελματικός κλάδος, άραγε, ή ως κάποιος ελέω θεού δεσμός;) μέσω «μιας προσπάθειας γενικής απαξίωσης του δεσμού της Δικαιοσύνης και συστηματικής καθύβρισης των λειτουργών της από απληροφόρητα ή και από κακοπροαίρετα άτομα, διαμέσου των ΜΜΕ και ιδίως σε τηλεοπτικές εκπομπές».

Για την ταμπακιέρα, βέβαια, δεν μας είπαν τίποτα. Για τους δικαστές που έχουν βγάλει παράνομες και καταχρηστικές όλες τις απεργίες (ακόμα και την απεργία της Πρωτομαγιάς), για εκείνους που στελεχώνουν τα έκτακτα τρομοδικεία του Κορυδαλλού, για τους άλλους που βγάζουν βουλευτάκια σαν αυτό με το οποίο δικάζεται ο Γιάννης Σερπίνης και για εκείνους που έχουν γεμίσει τις φυλακές με χρήστες ναρκωτικών, όταν οι έμποροι αλωνίζουν ελεύθεροι στην πίστωση. Τί θέλουν, δηλαδή, να μένουν στο απυρόβλητο ή να τους προσκυνάει ο ελληνικός λαός; Μήπως θα ζητήσουν και επαναφορά του αδικήματος της «περιύβρισης αρχής», για να προσπαθήσουν με την απειλή της φυλάκισης το κύρος τους; Στη δική για την υπόθεση της 17Ν το είχε πει ο εισαγγελέας Μαρκίτης, επίλεκτος συνδικαλιστής της ΕΔΕ.

■ Σαφές

Την είδηση βρήκαμε σε άρθρο του πρώην υπουργού της Κύπρου Νίκου Ρολάνδη («Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία», 10.4.05). Ο εκπρόσωπος τύπου του ΑΚΕΛ Αντρος Κυπριανού, σε πρόσφατη συνέντευξή του (περιοδικό «Σελίδες», 20.3.05) είπε: «Αν φύγει το ΑΚΕΛ από την κυβέρνηση, τότε με μαθηματική ακρίβεια σας λέω ότι μέχρι το 2008 δεν πρόκειται να ξανασηζητηθεί το Κυπριακό». Ο υπαινιγμός είναι σαφής. Ο πρόεδρος Παπαδόπουλος δεν γουστάρει λύση του Κυπριακού και είναι το ΑΚΕΛ αυτό που τον αναγκάζει να συζητά τις διεθνείς πρωτοβουλίες. Αυτή η φράση, όμως, έχει και ουρές, ευκόλως εννοούμενες. Μπορεί κανείς να συμπεράνει, ότι ο Παπαδόπουλος δρα σαμποταριστικά στις όποιες πρωτοβουλίες για λύση, διότι είναι σταθερά ταγμένος υπέρ της νεφέλας διχοτόμησης. Γιατί, λοιπόν, το ΑΚΕΛ δεν φεύγει από την κυβέρνηση, αποσύροντας τη στήριξή του στον Παπαδόπουλο; Και γιατί τον στήριξε για την προεδρία; Δεν γνώριζε ότι ο Παπαδόπουλος είναι ένας φανατικός εθνικιστής, ένας παλιός «τουρκοφάγος» και «κομμουνιστοφάγος», που κατηύθυνε τις συμμορίες της ΕΟΚΑ στο εγκληματικό τους έργο;

■ Υφυπουργός μάλαμα

Την έκανε την «πατάτα» ο υφυπουργός Εσωτερικών Αθανάσιος Νάκος, προσπαθώντας να χαϊδέψει τ' αυτιά του κομματικού ακροατήριου στην εκλογική του περιφέρεια, αλλά μυαλό δεν έβαλε. Αντί να το βουλώσει, προσπάθησε να βγει και από πάνω. Επιασε, λοιπόν, και έγραψε τρισέλιδο δελτίο τύπου, στο οποίο περιέλαβε και το απομαγνητοφωνημένο κείμενο της επίμαχης ομιλίας του, επειδή -όπως λέει- τη διαστρέβλωσαν οι Πασόκοι. «Η παραίτησή μου προς τα στελέχη της ΝΔ -γράφει- ήταν να μη φοβούνται την αξιοκρατία, την οποία για χρόνια καταστράτηγαν οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ, αλλά, αντίθετα, να την επιδιώκουν». Οντως, αυτό είπε! Υπενθυμίζοντας ότι η σημερινή κυβέρνηση καθιέρωσε τη συνέντευξη ως στοιχείο για την πρόσληψη και συμπληρώνοντας με νόημα: «Τα δικά μας τα παιδιά είναι καλά παιδιά και αξιωματικές διαδικασίες σημαίνει προβάδισμα στα δικά μας παιδιά». Οπερ εστί μεθερμηνευόμενο: Αφού τα δικά μας παιδιά είναι τα καλύτερα, στις συνεντεύξεις θα βγαίνουν πρώτα! Με κάτι τέτοιους θέλει να κατοχυρωθεί στο «μεσαίο χώρο» ο Καραμανλής;

■ Η εκδίκηση του ριγμένου

Θέση υπέρ της πρότασης Νίμιτς για την ονομασία της FYROM πήρε από το Βόλο ο Κάρλος Παπούλιας, σπριζώντας έτσι τις θέσεις της κυβέρνησης και αδειάζοντας το ΠΑΣΟΚ που προσπαθεί να δημαγωγήσει και μ' αυτό το θέμα; Τον ζόρισε κανένας να τοποθετηθεί; Ασφαλώς και όχι. Μπορούσε να περιμένει να κατακαδίσει ο κουρνιαχτός, ν' αφήσει τα κόμματα να τα βρουν και μετά να τοποθετηθεί, αν παρίστατο ανάγκη. Εσπευσε, όμως, να μιλήσει πάνω στην αναμπουμπούλα; Γιατί; Μα για να ξεπληρώσει το χρέος του προς τον Καραμανλή που τον έκανε πρόεδρο της Δημοκρατίας. Ενώ στο ΠΑΣΟΚ και στον Γιωργάκη δεν χρωστάει τίποτα. Αντίθετα, τους έχει φυλαγμένη τη μεθόδευση με την οποία του «έφαγαν» τη βουλευτική έδρα (είχε κάνει και προσφυγή η οποία πήγε πλέον στο αρχείο).

■ Περι αγιοποιήσεων...

Λιάνα εις διπλούν την Κυριακή, κομματάκι βαρύ μας έπεσε, αλλά τί να κάνουμε, το χωνέμαμε κι αυτό. Ολοσέλιδος πράσινο θούριος υπέρ Παναθηναϊκού σε αθλητική εφημερίδα (οι πάλαι ποτέ -ή μήπως και νυν- επαγγελματικοί δεσμοί με το βαρδινογιαννέικο δεν ξεχνιούνται), δίστηλος κόκκινος δρήνος στην κομματική εφημερίδα. Θρήνος και αγανάκτηση για ακαδημαϊκούς, φιλόσοφους, καλλιτέχνες με ιστορία, που ανέχονται την «παγκοσμιοποιημένη αγιογραφία του πάπα». Αν, όμως, όλοι αυτοί απλώς ανέχονται την παγκοσμιοποιημένη αγιογραφία του πάπα, ο σύντροφος Φιδέλ υπήρξε από τους συγγραφείς της. «Αναπαύσου εν ειρήνη, ακούραστε μαχητή της φιλίας μεταξύ των λαών, εχθρέ του πολέμου και φίλε των φτωχών», έγραψε ο Κάστρο στο βιβλίο των συλλυπητηρίων, που χρησιμεύει στην καμαρίλα του Βατικανού για την αγιοποίηση του πάπα της. Περί αυτού η Λιάνα δεν έγραψε τίποτα. Απορία ψάλτου βηξ...

ΥΓ: Αλήθεια, με ποια ιδιότητα αγανακτεί η κ. Κανέλλη για την παγκοσμιοποιημένη αγιοποίηση του πάπα; Με την ιδιότητα της... κομμουνίστριας ή μ' αυτή της φονταμενταλιστριας της ορθοδοξίας; Μήπως μπορεί να μας πει τη γνώμη της για την αγιοποίηση του ματωβαμμένου Κωνσταντίνου του Α';

Το πρόβλημά μας πλέον είναι ο... «Μακεδονικός χαλβάς». Θα μπορούμε να χρησιμοποιούμε το όνομά του στην Ελλάδα και διεθνώς ή η οικογένεια των βιομηχάνων Χαϊτογλου θα πρέπει να το αλλάξει; Την ίδια αγωνία υποθέτουμε ότι έχει και η οικογένεια Μπουτάρη που παράγει και πωλεί τον «Μακεδονικό - οίνο ξηρό ερυθρό». Τελικά είχε δίκιο ο Μητσotάκης. Πλέον δεν θυμόμαστε τη διεκδίκηση του copyright στο όνομα και περιοριζόμαστε στη σεμνή διεκδίκηση των εμπορικών δικαιωμάτων της οικογένειας Χαϊτογλου.

Στο όνομα «Δημοκρατία της Μακεδονίας - Σκόπια» έχει ήδη συμφωνήσει η κυβέρνηση Καραμανλή. Εμείς είχαμε βρει καλύτερο όνομα, κραυγάζει ο Γιωργάκης («Ανω Μακεδονία»). Σε κάθε περίπτωση, δηλαδή, η λέξη Μακεδονία είναι αποδεκτή. Ο καυγιάς γίνεται για τα συνοδευτικά και για το τι προσδιορίζουν: έθνος ή γεωγραφική περιοχή; Μέχρι και ο Περισσός σήκωσε τα εθνικά λάβαρα και απαιτεί ο όρος «Μακεδονία» ή «Μακεδονικός» να έχει «μόνο γεωγραφικό προσ-

Ας ξεκινήσουμε με τις «αλυτρωτικές βλέψεις», υπαρκτές ή ανύπαρκτες. Αλυτρωτικές βλέψεις υπάρχουν όπου υπάρχει πρόβλημα «λυτρωμού». Αρα, εμμέσως πλην σαφώς, οι ελληναράδες παραδέχονται πως κάτι υπάρχει στην Ελλάδα. Γιατί αν δεν υπήρχε τίποτα, από πού θα προέκυπτε ο κίνδυνος; Θα εισέβαλαν οι βόρειοι γείτονες για να κατακτήσουν και να «ελευθερώσουν» μια περιοχή με αμιγή ελληνικό πληθυσμό; Σαν να μη μας τα λένε καλά οι εθνικιστές μας.

Ας μην κοροϊδεύομαστε, λοιπόν. Στην ελληνική Μακεδονία, κυρίως τη δυτική και την κεντρική, υπάρχει Σλαβομακεδονική μειονότητα. Οι ίδιοι αυτοαποκαλούνται «ντόπιοι», γιατί το «Μακεδόνες», που είναι ο εθνικός αυτοπροσδιορισμός τους, απαγορεύεται διά ροπάλου. Οι άνθρωποι αυτοί είναι σήμερα λίγοι. Όχι γιατί εξελληνίστηκαν, αλλά γιατί υπέστησαν έναν ανελέητο διωγμό από την περίοδο που αυτό το κομμάτι της Μακεδονίας προσαρτήθηκε στην Ελλάδα, μετά το τέλος των Βαλκανικών Πολέμων. Απαγορεύτηκε η γλώσσα τους, ουδέποτε διδά-

Μα υπάρχει Μακεδονικό έθνος; Το ερώτημα είναι εξ ορισμού έωλο. Όταν ένας πληθυσμός προσδιορίζεται με αυτή την εθνική ταυτότητα, σημαίνει πως υπάρχει τέτοιο έθνος. Και η ιστορία διδάσκει ότι στη Μακεδονία της Οθωμανικής αυτοκρατορίας διαμορφώθηκε και ένα τέτοιο έθνος, μόνο που δεν κατάφερε να αποκτήσει το δικό του εθνικό κράτος. Κόπηκε στα τρία (Βουλγαρία, Σερβία, Ελλάδα) και μόνο μετά την απελευθέρωση από τη ναζιφασιστική κατοχή δημιουργήθηκε η ομόσπονδη Δημοκρατία της Μακεδονίας στη Γιουγκοσλαβία και αναγνωρίστηκαν τα εθνικά δικαιώματα των Μακεδόνων στην περιοχή του Πιρίν (Βουλγαρία). Στην Ελλάδα όχι μόνο δεν αναγνωρίστηκαν, αλλά ο διωγμός τους έγινε ακόμα πιο άγριος, ειδικά μετά τη μαζική συμμετοχή τους στην επανά-

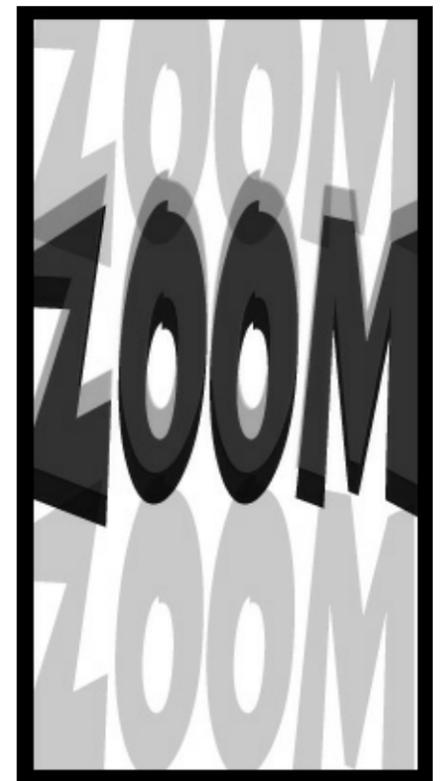
Ιστορίες για... χαλβάδες και εθνικισμούς

διορισμό». Γιατί, όμως, δεν εγείρεται το ίδιο πρόβλημα για τη σημερινή ονομασία FYROM (Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας), που την έχει αποδεχτεί η Ελλάδα; Φυσικά, το συγκεκριμένο κράτος δεν είναι πρώην, αλλά νυν, υπαρκτό κράτος, μέλος του ΟΗΕ. Η Γιουγκοσλαβία, ως γνωστόν, έχει πάψει να υφίσταται. Τί μένει; Η Δημοκρατία της Μακεδονίας. Το όνομα με το οποίο αυτοπροσδιορίζεται το συγκεκριμένο κράτος εδώ και εξήντα χρόνια. Ως ομόσπονδη Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας, η οποία μπορούσε (με βάση το ομοσπονδιακό Σύνταγμα) να αποχωρήσει και να υπάρξει ως ανεξάρτητο κράτος μ' αυτό το όνομα. Γιατί, λοιπόν, τότε δεν είχε πρόβλημα το ελληνικό κράτος; Μήπως γιατί δεν ήθελε να διαταράξει τις καλές σχέσεις με την Τιπική ηγεσία, η οποία ήταν το χαϊδεμένο παιδί της Δύσης, αφού είχε έρθει σε σύγκρουση με το σοσιαλιστικό στρατόπεδο;

Η υπόθεση θα ήταν εξ ορισμού γελοία, αν δεν φούσκωνε τα πανιά του ελληνικού εθνικισμού, που κατάφερε το 1992 να κατεβάσει ένα εκατομμύριο λαού σε μουσολινικού τύπου συλλαλητήρια. Τώρα, λοιπόν, που το όνομα Μακεδονία θα γίνει αποδεκτό και από το ελληνικό κράτος, χωρίς η ντόπια κεφαλαιοκρατία να βάλει θέματα (έχει, βλέπετε, διεισδύσει οικονομικά στην περιοχή και το μόνο που την ενδιαφέρει πια είναι η πολιτική σταθερότητα) και που θα μείνουν μερικοί εθνικιστοαράδες να μυζοκλαίνε για το «όνομα της Μακεδονίας μας» και να κινδυνολογούν με τις «αλυτρωτικές βλέψεις των γειτόνων», καλό είναι να ξεκαθαρίσουμε μερικά πράγματα, προς γνώση των νεότερων περισσότερο.

χτηκε στα σχολεία (κάποια στιγμή μόνο βγήκε ένα αλφαβητάρι), απαγορεύτηκε ακόμα και να τη μιλούν. Φυλακίστηκαν, εξορίστηκαν, εξαναγκάστηκαν σε υποχρεωτική μετανάστευση, δημεύτηκαν οι περιουσίες τους, απαγορεύτηκε ακόμα και ο επαναπατρισμός όσων απ' αυτούς έγιναν πολιτικοί πρόσφυγες. Γιατί το σλαβομακεδονικό στοιχείο συμμετείχε ενεργά στο αντάρτικο του Δημοκρατικού Στρατού. Ο εξελληνισμός των περιοχών που τις κατοικούσαν πλειοψηφικά Σλαβομακεδόνες έγινε βίαια. Δεν είναι μόνο που μετέφεραν πληθυσμούς από τη Μικρασία και τον Πόντο, είναι και που στα μαύρα μετεμφυλιακά χρόνια δήμειαν τις περιουσίες τους και τις μοίραζαν σε πρώην χωροφύλακες και ΜΑΥδες.

Και για να βάζουμε τα πράγματα στις πραγματικές τους διαστάσεις, οφείλουμε να πούμε ότι αλυτρωτικές διαθέσεις δεν δείχνουν οι «ντόπιοι» της ελληνικής Μακεδονίας. Οι άνθρωποι διεκδικούν το δικαίωμα στον εθνικό τους αυτοπροσδιορισμό, το δικαίωμα όχι μόνο να μιλούν αλλά και να διδάσκονται τη γλώσσα τους στο σχολείο, το δικαίωμα να τραγουδάνε στα πανηγύρια τα τραγούδια τους και να μην είναι υποχρεωμένοι να χορεύουν με μουσική χωρίς λόγια. Αν το ελληνικό κράτος δεν ασκούσε, ακόμα και σήμερα, πολιτική εθνικής καταπίεσης σε βάρος τους, τότε δεν θα υπήρχε κανένα πρόβλημα. Γιατί αυτή η μειονότητα είναι διάσπαρτη ανάμεσα σε έναν πληθυσμό που αυτοπροσδιορίζεται ως ελληνικός και επομένως δεν θα νομιμοποιούνταν (όχι νομικά, αλλά πολιτικά) να θέσει ζήτημα εδαφικού αποχωρισμού από την Ελλάδα. Το ίδιο ακριβώς ισχύει και για τους Τούρκους της Θράκης.

σταση του 1946-49.

Και δικαιούνται αυτοί, που είναι σλαβικής καταγωγής, να αυτοπροσδιορίζονται ως Μακεδόνες; Όσο δικαιούνται οι Νεοέλληνες να αυτοπροσδιορίζονται ως Έλληνες, όταν είναι γνωστό ότι το νεοελληνικό έθνος απαρτίστηκε από Έλληνες, Αρβανίτες, Βλάχους, Σλάβους. Όσο δικαιούνται οι καυκάσιοι Πόντιοι να δηλώνουν κατευθείαν απόγονοι του Μεγαλέξαντρου. Στις εθνικές μυθολογίες δεν υπάρχει επιστημονική αλήθεια. Γιατί διαμορφώνονται μέσα σε μια ιστορική διαδικασία από τις κυρίαρχες τάξεις. Τα σύγχρονα έθνη είναι δημιουργήματα της φεουδαρχίας και γεννιούνται οι καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής. Δεν είναι η κοινή φυλετική καταγωγή που τα διαμόρφωσε, αλλά πρωτίτως η κοινή κοινωνικοοικονομική ζωή. Το κλασικότερο αρνητικό παράδειγμα είναι το «έθνος των Εβραίων» (ενδιαφέροντα όσα λέει ο Γκίλαντ Ατζμον στη συνέντευξή του που δημοσιεύεται σε άλλες σελίδες) και το κλασικότερο θετικό παράδειγμα είναι το αμερικάνικο έθνος.

Ας αφεθούν, λοιπόν, και οι Σλαβομακεδόνες να συγκροτηθούν με βάση τη δική τους εθνική μυθολογία και ας στρέψουμε τα βέλη μας ενάντια σε όλες τις εθνικές μυθολογίες, γιατί το μόνο που καταφέρνουν είναι να σπέρνουν το μίσος ανάμεσα στους λαούς και να δικαιώνουν την κυριαρχία της αστικής τάξης.

Πέτρος Γιώτης

Καμία σύνδεση της μόρφωσης με τα επαγγελματικά δικαιώματα

Η σχέση του πτυχίου με τα εργασιακά δικαιώματα, η σχέση της μόρφωσης με το επάγγελμα, αποτελούν αντικείμενο μόνιμης συζήτησης στους πανεπιστημιακούς χώρους. Μόνο που η πολυποικιλία οιονεί Αριστερά έχει φροντίσει να βάλει την πραγματικότητα με το κεφάλι προς τα κάτω, θεωρώντας ζήτημα εκ των ων ουκ άνευ τη σύνδεση του πτυχίου με τα επαγγελματικά δικαιώματα. Αυτό φαίνεται ξεκάθαρα και στην τελευταία απόφαση της ΠΚΣ, που γράφει «πτυχία με αξία, δουλειά με δικαιώματα», αλλά και στις θέσεις της ΕΑΑΚ με το γνωστό «όλα τα εργασιακά δικαιώματα στο πτυχίο». Στις τελευταίες φοιτητικές κινητοποιήσεις, μάλιστα, κυριάρχησε το σύνθημα «θέλουμε δουλειά και όχι ανεργία κάτω τα χέρια από τα πτυχία».

Ωραία, και που είναι το μεμπτό; μας ρωτάνε συχνά. Είναι πολύ λογικό, αφού σπουδάζω κάτι, να έχω την απαίτηση να βρω δουλειά πάνω στο αντικείμενο που έχω σπουδάσει.

Όταν λέμε δικαίωμα στη μόρφωση, αμέσως γεννιέται το ερώτημα: ποιοι θα σπουδάσουν, τί θα σπουδάσουν και ποια θα είναι η διαδικασία της επιλογής τους; Αυτά θα προσπαθήσουμε να προσεγγίσουμε παρακάτω.

Η μόρφωση πρέπει να νοηθεί σαν μια διαδικασία ανάπτυξης των κλίσεων του ατόμου, κοινωνικοποίησης και επιστημονικής ολοκλήρωσης, που δίνει έμφραση στην καλλιέργεια της δημιουργικής και κριτικής σκέψης, του συλλογικού, που λειτουργεί σαν ένα από τα εργαλεία που οδηγεί στην επίλυση της ανταγωνιστικής αντίθεσης πνευματικής-σωματικής εργασίας. Θέλουμε ένα σύστημα δομημένο με τέτοιο τρόπο που να παράγει κοινωνικά χρήσιμους επιστήμονες και ανθρώπους. Αν λοιπόν τεθούν κάπως έτσι οι άξονες για τη μορφωτική διαδικασία, τότε αυτομάτως το όποιο αίτημα διατυπωθεί από το επαναστατικό κίνημα αποκτά μια «σχετικότητα», με την έννοια του ανέφικτου της πραγμάτωσής του μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα.

Τί γίνεται, όμως, με τα λεγόμενα επαγγελματικά δικαιώματα; Μια συνήθης σύγχυση είναι να μπλέκεται το δικαίωμα στη δουλειά με το επαγγελματικό δικαίωμα. Το δικαίωμα στη δουλειά συνιστά γενική διεκδίκηση, αφορά το σύνολο της εργατικής τάξης και είναι ανεξάρτητο από το μορφωτικό επίπεδο. Αντίθετα, το επαγγελματικό δικαίωμα δεν εξασφαλίζει απαραίτητα το δικαίωμα στη δουλειά, απλά σου δίνει μόνο μια δυνατότητα για εργασία, κάτω από στενό συντεχνιακό πρίσμα. Δηλαδή, η έννοια του επαγγελματικού δικαιώματος έχει αρκετά στενή εφαρμογή και δεν αφορά το σύνολο των εργαζομένων αλλά μόνο τους αποφοίτους των ΑΕΙ-ΤΕΙ.

Τα επαγγελματικά δικαιώματα λοιπόν, βρίσκονται πάντα σε αντιστοιχία με τις ανάγκες της αγοράς εργασίας. Έτσι, από τη στιγμή που συνδέουμε τα εργασιακά δικαιώματα με το πτυχίο, δηλαδή τη μορφωτική διαδικασία, αρχίζουμε τις εκπτάσεις. Μπλεκόμαστε σε ένα φαύλο κύκλο «ανταλλαγής» πτυχιούχων με το σύστημα, σε ποιοτικό και σε ποσοτικό επίπεδο. Σου λέει η αγορά: «Κύριοι, εμείς έχουμε τόσες θέσεις εργασίας, άρα χρειαζόμαστε τόσους γεωπόνους, τόσους φυσικούς και τόσους μαθηματικούς. Κανονίστε μέσω τον εξετάσεων να περνούν στο πανεπιστήμιο όσοι χρειαζόμαστε». Εμείς τί λέμε, «πτυχία με αξία, δουλειά με δικαιώματα»; Δηλαδή, μας πετσοκόβουν το δικαίωμα στη μόρφωση, αλλά τουλάχιστον όσοι σπουδάζουν να βρίσκουν δουλειά με το πτυχίο; Με αυτό τον τρόπο αποδεχόμαστε σιωπηρά κλειστό κύκλο εισακτέων και οδηγούμαστε στο να αβαντάρουμε συστήματα επιλογής-απόρριψης. Γιατί αλλιώς δεν γίνεται να υπάρχει αντιστοιχία μεταξύ της αγοράς εργασίας και αυτών που θα αποκτήσουν τα λεγόμενα επαγγελματικά δικαιώματα.

Έτσι, αυτοί που υποστηρίζουν τη σύνδεση του πτυχίου με τα εργασιακά δικαιώματα, για να είναι συνεπείς με τις θέσεις τους, θα πρέπει να απαιτή-

σουν να σκληρύνουν οι εξεταστικοί φραγμοί, ώστε τουλάχιστον αυτοί οι λίγοι που θα αποφοιτούν να μπορούν να εξασφαλίζουν εργασία. Αυτό, βέβαια, εμμέσως πλην σαφώς, το κάνουν, όταν δεν μιλούν ξεκάθαρα για ελεύθερη πρόσβαση σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης και δεν απαιτούν κατάρτησή όλων των αξιολογικών κρίσεων.

Θα μας κατηγορήσουν βέβαια ότι παραφράζουμε «τις θέσεις» και κρατάμε μόνο το ένα σκέλος, ότι δεν βλέπουμε το «ολόπλευρη μόρφωση για όλους», το «ενιαία ανώτατη εκπαίδευση» κτλ. Επίσης, ακούμε συχνά ότι όταν συνδέουν το επάγγελμα με τη μόρφωση, εννοούν ότι αυτό δεν γίνεται μέσα στον καπιταλισμό αλλά είναι αίτημα για το σοσιαλισμό. Δηλαδή, με αυτό τον τρόπο δημιουργούν σοσιαλιστική νησίδα που μένει στον αέρα, αποσκοπώντας στο γνωστό «χάιδεμα αυτιών» του φοιτητή, βάζοντας στο ίδιο τσουβάλι μια «ρεαλιστική» λύση, που μπορεί να πραγματοποιηθεί αλλά ταυτόχρονα και δεν μπορεί, γιατί θέλουν και... σοσιαλισμό (τρομάρα τους).

Να σημειώσουμε εδώ, ότι ακόμα και σε μια κοινωνία μη εκμεταλλευτική, που η μόρφωση θα έχει αποκτήσει ολόπλευρο χαρακτήρα, δημιουργείται το πρόβλημα για τον τρόπο με τον οποίο θα γίνεται η επιλογή για τα επαγγέλματα, αυτό όμως είναι ζήτημα που θα λυθεί τότε, με διαδικασίες που σήμερα δεν είναι δυνατόν να προσεγγίσουμε. Εξάλλου, ένα επαναστατικό κίνημα δεν μπορεί να έχει ένα οργανωτικό μοντέλο αποκρυσταλλωμένο, όπως αυτό θεωρεί ότι το βολεύει, προσπαθώντας να το επιβάλει «από τα πάνω», χωρίς να λαμβάνει υπόψη του την κίνηση των μαζών.

Όταν, λοιπόν, μιλάμε για ενιαία ανώτατη εκπαίδευση, χωρίς να δίνουμε διέξοδο στο ποιοι θα σπουδάσουν, ακυρώνουν άμεσα οποιοδήποτε αίτημα έχει να κάνει με την ποιοτική διαδικασία της μόρφωσης. Η σύνδεση της μόρφωσης με το επάγγελμα, εκτός των άλλων, μας βυθίζει ακόμα πιο βαθιά στη μερικοποίηση της γνώσης. Η ανταλλαγή πτυχιούχων με την αγορά εργασίας γίνεται πιο ξεκάθαρη, αφού αυτή δεν απαιτεί μόνο συγκεκριμένο αριθμό αποφοίτων για τις δουλειές που έχει διαθέσιμες, αλλά καθορίζει και το περιεχόμενο των σπουδών. Για παράδειγμα, μέχρι και οι πέτρες γνωρίζουν ότι η πολυδιάσπαση των οικονομικών σχολών οφείλεται στην απαίτηση της αγοράς για εξειδίκευση και μερικοποίηση του ευρύτερου κλάδου των οικονομικών επιστημών. «Γιατί να τα μάθεις όλα αυτά, αφού όταν θα βγεις για δουλειά ούτε τα μισά δεν θα σου χρειαστούν; Μάθε λοιπόν τα μισά». Αυτή η λογική των εκπτάσεων της μορφωτικής αξίας, που προέρχεται από την αγορά εργασίας, αντικατοπτρίζεται στα μάτια του φοιτητή σαν λογική του «εύκολου βολέματος». Και είναι τέτοια η αντιδραστική στροφή του φοιτητικού κινήματος που στήνονται πανηγύρια όταν μειώνονται τα μαθήματα από τα προγράμματα σπουδών. «Αντε να τελειώσουμε μια ώρα αρχίτερα», λένε.

Ενα ανατρεπτικό φοιτητικό κίνημα δεν έχει παρά να διατυπώσει (ως βασικούς άξονες) αιτήματα «μαξιμαλιστικού» χαρακτήρα, ώστε να δίνει τη δυνατότητα στο φοιτητή να προσεγγίζει τα ζητήματα της μόρφωσης από «άλλη σκοπιά». Να απαντά στο ερώτημα ποιοι θα σπουδάσουν: ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΡΟΣΒΑΣΗ σε όλους και σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. Να απαντά στον τρόπο με τον οποίο θα γίνεται η επιλογή: ΚΑΤΑΡΤΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ ΚΑΙ ΑΞΙΟΛΟΓΙΚΩΝ ΚΡΙΣΕΩΝ. Και να μένει ανυποχώρητο στο να απαιτεί περιεχόμενο στη μόρφωση: ΟΛΟΠΛΕΥΡΗ ΜΟΡΦΩΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ. Για να μη μένουν, όμως, όλα τα παραπάνω «στον αέρα» και να συνδέονται άμεσα με ανατρεπτική κατεύθυνση πρέπει το αίτημα: ΚΑΜΙΑ ΣΥΝΔΕΣΗ ΤΗΣ ΜΟΡΦΩΣΗΣ ΜΕ ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ να γίνει το βασικό εργαλείο στη σκέψη του σημερινού επαναστατή φοιτητή.

Γιάννης Ξ.

■ Μείωση στις περιζήτητες σχολές και κατώτατο πηλόν

Διπλό χτύπημα στην εισαγωγή στα ΑΕΙ-ΤΕΙ

Τη δραστηριότητα μείωση του αριθμού των εισακτέων στα ΑΕΙ-ΤΕΙ και κατ'επέκταση τη μείωση περαιτέρω της κρατικής χρηματοδότησης των ιδρυμάτων της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, προοιωνίζει η απόφαση του υπουργείου Παιδείας να ορίσει κατώτατο πηλόν (τη βάση 10) στις βάσεις εισαγωγής από το 2006.

Σύμφωνα με τα περσινά δεδομένα, και σε περίπτωση που ίσχυε η απόφαση αυτή, 29.539 παιδιά -που πέρυσι ήταν επιτυχόντες στα ΑΕΙ-ΤΕΙ (81.346 επιτυχόντες-51.807 με ΓΒΠ πάνω από το 10= 29.539), θα αποκλείονταν από την εισαγωγή στα τριτοβάθμια ιδρύματα, αφού συγκέντρωσαν στις πανελλαδικές εξετάσεις του Ιουνίου του 2004 Γενικό Βαθμό Πρόσβασης κάτω από τη βάση του 10.

Το παραπάνω παράδειγμα -και μάλιστα με πραγματικά στοιχεία- είναι αποκαλυπτικό για το μέγεθος της σφαγής που πρόκειται να γίνει από το 2006, κατά τις πανελλαδικές εξετάσεις.

Το γεγονός αυτό θα σημάνει την αποψίλωση τμημάτων όχι μόνο των ΤΕΙ, όπου θα υπάρξει πραγματική πανωλεθρία, αλλά και κάποιων ΑΕΙ, όπως πχ αυτών της Γερμανικής Γλώσσας και Φιλολογίας, Γαλλικής Γλώσσας και Φιλολογίας, Ιταλικής και Ισπανικής Γλώσσας και Φιλολογίας, Σχολής Πλοίαρχων Εμπορικού Ναυτικού κ.λπ.. και βεβαίως όχι μόνο της επαρχίας, αλλά και των μεγάλων αστικών κέντρων της Αθήνας και Θεσσαλονίκης. Ειδικότερα κάποια περιφερειακά ΤΕΙ κυριολεκτικά θα βάλουν λουκέτο.

Ως φυσικό δε επακόλουθο τούτης της κατάστασης θα είναι η ακόμη μεγαλύτερη μείωση της κρατικής χρηματοδότησης των ΑΕΙ-ΤΕΙ, αφού είναι γνωστό ότι αυτή γίνεται με βάση τον αριθμό των φοιτούντων στα ιδρύματα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Και έτσι, με πλάγιο τρόπο, θα

επιτευχθεί το άλλο πολύπλοχο όνειρο των διαχειριστών του συστήματος, να μειωθούν δραστηριότητα -παρά τις περί του αντιθέτου διαβεβαιώσεις- οι λεγόμενες «κοινωνικές δαπάνες», κατά το ρυθμό που βαρύνει ενόχρηστρα ντόπιο και ξένο κεφάλαιο.

Αν πάρει τώρα κανείς υπόψη του και το βαθμό δυσκολίας/ευκολίας των θεμάτων, που λειτουργεί σαν «στρόφιγγα» στα χέρια των υπευθύνων και καθορίζει, σύμφωνα με τις κάθε φορά επιλογές, τη ροή των αποφοίτων προς την τριτοβάθμια εκπαίδευση, αντιλαμβάνεται ότι ο αριθμός των αποκλεισθέντων από τα ΑΕΙ-ΤΕΙ μπορεί να είναι ακόμη και μεγαλύτερος και μάλιστα να αφορά και υποψήφιους των περιζήτητων σχολών.

Το ότι φυσικά οι χηρείουσες θέσεις θα παραμείνουν τέτοιες ως το τέλος και δεν θα καλυφθούν από κανέναν είδος «επιλαχόντες», αποδεικνύει και το γεγονός ότι από του χρόνου δεν θα υπάρχει «αριθμός εισακτέων» αλλά «ανώτατος αριθμός εισακτέων». Αλλωστε, η κυβέρνηση, δεν θα προχωρούσε στη ρύθμιση αυτή, αν είχε κατά νου κάθε φορά να γεμίζει τις κενές θέσεις με «επιλαχόντες».

Εμφανιζόμενη δήθεν ως υπερασπιστής του επιπέδου των πανεπιστημιακών σπουδών, η κυβέρνηση, με τον τρόπο αυτό επιτυγχάνει έναν μεγάλο στόχο, που δεν είχε τα κότσια δημοσίως να ομολογήσει: να μειώσει δραστηρικά τον αριθμό των εισακτέων, να χτυπήσει την τάση της εργαζόμενης κοινωνίας για πανεπιστημιακή μόρφωση. Η γνωστή σε όλους μας «μεταρρύθμιση Αρσένη», προκειμένου να γίνει αποδεκτή, είχε διακηρύξει ότι στόχος της είναι η «ελεύθερη πρόσβαση» στα ΑΕΙ-ΤΕΙ όλων των αποφοίτων του Ενιαίου Λυκείου, τους οποίους όμως είχε φροντίσει με τις διπλές πανελλαδικές εξετάσεις μέσα στο Λύκειο, από χωρίς να κατατομώσει και να τους πετάξει πανικόβλητους και

με το στίγμα του «αποτυχημένου» στη χωματερή των ΤΕΕ. Τώρα, που αυτή η διαδικασία «βρόμισε», που σηκώθηκαν και οι πέτρες να τη χτυπήσουν, αφού αποδεδειγμένα στραγγάλισε κυριολεκτικά το σχολείο, και η κυβέρνηση της ΝΔ αναγκάστηκε να πάρει σιγά-σιγά πίσω, τοποθετώντας τις εξετάσεις έξω από το Λύκειο (όπως φαίνεται από αυτά που ανακοινώνονται ως συμφωνηθέντα στο «διάλογο»), έπρεπε να βρεθεί κάποιος άλλος τρόπος, κάποιος άλλος μηχανισμός δραστηρικού περιορισμού της ροής προς την τριτοβάθμια εκπαίδευση, χωρίς να βάλει ευθέως κατά της «ελεύθερης πρόσβασης», που τόσο εύχρα ακούγεται και που συμπλέει με τους πόθους της εργαζόμενης κοινωνίας.

Είναι δε η ρύθμιση αυτή προπομπή και άλλων ρυθμίσεων, που θα δούμε στο άμεσο μέλλον, όπως πχ η καθιέρωση βάσης ίσως σε κάποια μαθήματα κατά σχολές ή η θέσπιση συντελεστών κ.λπ., που θα δυσκολέψουν ακόμη πιο πολύ τα πράγματα.

Όπως αντιλαμβάνεται κανείς ο μεγάλος αδικημένος θα είναι και πάλι τα παιδιά των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, που δε θα μπορούν ν' ανταποκριθούν στα αυξημένα εμπόδια, λόγω οικονομικής και μορφωτικής ένδειας.

Βεβαίως υπάρχει και η εκσυγχρονιστική άποψη, που είτε αποδέχεται είτε αδιαφορεί γι' αυτή τη ρύθμιση της κυβέρνησης, αφού θεωρεί λογική τη μη εισαγωγή φοιτητών στα τριτοβάθμια ιδρύματα με χαμηλή βαθμολογία και αδιανόητη τη λειτουργία κάποιων είναι αλήθεια «αμφιλεγόμενων» ως προς την ουσία του περιεχομένου σπουδών, περιφερειακών κυρίως τμημάτων ΑΕΙ ή ΤΕΙ.

Όμως η ίδρυση κάποιων τμημάτων -περιφερειακών κυρίως αλλά και των αστικών κέντρων- λόγω της πολυδιάσπασης και φοβερής εξειδίκευσης των πανεπιστημιακών σπουδών, αλλά και της ανάγκης των πολι-

τευτών για εξυπηρετήσεις μικροκομματικού και πελατειακού τύπου, δεν πρέπει να αποτελέσει αφετηρία για σκέψεις που μας οδηγούν πίσω ολοταχώς. Πρέπει ν' αποτελέσει αίτημα για συστηματικότερη, καλύτερη οργάνωση των πανεπιστημιακών σπουδών και βεβαίως με γενναία χρηματοδότηση προς όλα τα τμήματα.

Ο πλούτος υπάρχει και μάλιστα πολύ άφθονος για να σπουδάσουν όλα τα παιδιά του λαού σε πανεπιστημιακά ιδρύματα αντίστοιχα με αυτά που ονειρεύονται και δικαιούνται. Μόνο που είναι συγκεντρωμένοι σε λίγα χέρια. Εκεί, λοιπόν, είναι το πρόβλημα. Ας ξεκολλήσουμε, λοιπόν, από τη μπακαλίστικη λογική και ας δούμε τα πράγματα απ' τη σκοπιά των ταξικών συμφερόντων των λαϊκών στρωμάτων.

Όσον αφορά στις ενστάσεις για την εισαγωγή στα ΑΕΙ-ΤΕΙ παιδιών με βαθμολογίες κάτω από τη βάση, μια πιο διεισδυτική ματιά αρκεί για να τις απορρίψουμε. Πρώτον, γιατί κανείς εχέφρων δεν μπορεί να ισχυρισθεί ότι δεν είναι ικανός να σπουδάσει ο μαθητής του 9, ενώ είναι ικανός ο μαθητής του 10 ή του 11. Δεύτερον, γιατί η βαθμολογία είναι σχετική και εν πολλοίς κατασκευασμένη, ανάλογα με το βαθμό δυσκολίας/ευκολίας των θεμάτων και δεν αποτυπώνει το πραγματικό επίπεδο και τις γνώσεις των υποψηφίων. Είναι γνωστή άλλωστε η διαμόρφωση υπερπληθώρας αριστούχων ή αποτυχημένων στις διάφορες χρονιές των πανελλαδικών εξετάσεων. Τρίτον, γιατί είναι γνωστή η δυσκολία των πανελλαδικών εξετάσεων, όπως και πολλοί άλλοι παράγοντες που καθορίζουν το βαθμό επιτυχίας των υποψηφίων σ' αυτές (άγχος, τυχαίος παράγοντας).

Τέταρτον και σπουδαιότερον γιατί το μορφωτικό επίπεδο των παιδιών είναι συνάρτηση πολλών συνιστωσών, όπως η μερική προσέγγιση της γνώσης, ο βομβαρδισμός με ανούσιες ασύνδετες πληροφορίες, η ενθάρρυνση της αποστήθισης και όχι η καλλιέργεια της κριτικής σκέψης, ο δασκαλοκεντρισμός, το κλίμα του σκληρού ανταγωνισμού και όχι της συλλογικότητας, η απουσία εποπτικού υλικού, η άθλια υλικοτεχνική υποδομή, τα ψήγματα παιδαγωγικής ελευθερίας, η ταξική προελευση των μαθητών (που καθορίζει και το γενικότερο μορφωτικό, κοινωνικοπολιτιστικό, οικονομικό τους επίπεδο) κ.λπ. Και που βεβαίως είναι αδύνατο να πιστοποιηθεί και αποτυπωθεί μέσω της βαθμολογίας ή και των άλλων αξιολογικών κρίσεων και μεθόδων επιλογής, αφού αυτές οβηθούν όλα τα προηγούμενα και θεωρούν το μαθητή αποκλειστικά

υπεύθυνο.

Στην ίδια λογική με όσα αναφέραμε παραπάνω και αφορούν στη ρύθμιση για καθιέρωση κατώτατου πλαφόν, εντάσσεται και ο νέος διακανονισμός του «κλειστού αριθμού» εισακτέων που θα ισχύσει για φέτος.

Η φαινομενικά μικρή μείωση των θέσεων στα ΑΕΙ-ΤΕΙ (σε σύγκριση με πέρυσι), το μεγαλύτερο μέρος των οποίων αφορά τις περιζήτητες θέσεις των κεντρικών Πανεπιστημίων και ειδικά τις «σχολες αιχμής» (Νομικές, Ιατρικές, Πολυτεχνικές) είναι σίγουρο ότι θα οδηγήσει τον σκληρό ανταγωνισμό στα όρια. Όταν για τις σχολές αυτές σφάζονται κυριολεκτικά οι μαθητές -και μάλιστα οι άριστοι- καταλαβαίνετε ότι μια μείωση 35, 40, 60 ή 130 θέσεων είναι πολύ καθοριστική.

Αναλυτικά, το υπουργείο Παιδείας ανακοίνωσε ότι για την ακαδημαϊκή χρονιά 2005-2006 οι θέσεις για τα ΑΕΙ-ΤΕΙ θα είναι μειωμένες κατά 1350 (ποσοστό 1,7%).

Συγκεκριμένα θα είναι κατά 650 λιγότερες οι θέσεις των ΑΕΙ και κατά 700 οι θέσεις των ΤΕΙ. Δηλαδή θα είναι 36.045 στα ΑΕΙ και 40.690 στα ΤΕΙ.

Ο συνολικός αριθμός των εισακτέων θα είναι 81.267.

Το 90% των θέσεων εισακτέων θα καταλάβουν οι υποψήφιοι από το Ενιαίο Λύκειο, που υπολογίζονται σε 92.433. Τις θέσεις αυτές θα διεκδικήσουν 75.275 μαθητές της Γ' Λυκείου και 17.158 απόφοιτοι προηγούμενων ετών που έχουν υποβάλει αίτηση συμμετοχής στις φετινές εξετάσεις. Οι διαθέσιμες θέσεις για τους 92.433 υποψηφίους ανέρχονται στις 66.324.

Υπολογίζεται δηλαδή ότι 26.109 υποψήφιοι θα μείνουν εκτός ΑΕΙ-ΤΕΙ.

Το 10% των θέσεων, δηλαδή 8.146 θέσεις, θα διεκδικήσουν 17.000 υποψήφιοι προηγούμενων ετών χωρίς εξετάσεις. Δηλαδή και από εδώ 8.854 υποψήφιοι θα μείνουν εκτός νυμφώνος.

Τα νούμερα αυτά, που έτσι κι αλλιώς κάνουν την καρδιά επίφραση «ελεύθερη πρόσβαση» (και που λίγο-πολύ επαναλαμβάνονται διαρκώς αυξανόμενα τα τελευταία χρόνια) από το 2006 θα εκτιναχθούν στα ύψη με τη γνωστή ρύθμιση του κατώτατου πλαφόν.

Αν δε θέλουμε, λοιπόν, να χάσουμε το τρένο, αν δε θέλουμε να υποστούμε ως εργαζόμενη κοινωνία μια ακόμη ήττα, ας προβάλλουμε επίμονα και ηχηρά το μοναδικό προωθητικό αίτημα: ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΡΟΣΒΑΣΗ (χωρίς εισαγωγικά) σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης (και στα ΑΕΙ-ΤΕΙ). Κατάργηση όλων των εξετάσεων και των κάθε είδους αξιολογικών κρίσεων.

Γιούλα Γκεσούλη

Πολιτιστικές εκδηλώσεις στην ΚΟΝΤΡΑ

**ΣΗΜΕΡΑ
10 μ.μ.**

**ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15 ΑΠΡΙΛΗ
8:30 μ.μ.**

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΙΣΟΔΟΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΠΡΟΣ ΟΛΟ ΤΟ ΔΑΣΟΣ

* Πόση συγκίνηση όταν βρίσκεσαι μετά από χρόνια με αντρόφους που μαζί παλέματε κι αντέξατε παλιούς εφιάλτες! Κι όταν βλέπεις ότι συνεχίζουν να αντιστέκονται... Η Κοκκινοσκουφίτσα στέλνει αγωνιστικούς χαιρετισμούς στο Ηράκλειο. Και σε κάθε γωνιά που κοσμεύεται από Ανθρώπους.

* Θεσσαλονίκη, γωνία Κασσάνδρου και Αποστόλου Παύλου, πίσω από το τουρκικό προξενείο. Οι "Θύμησες", ένα καφέ-στέκι μπάτσων και περιέργων τύπων που βρωμάνε από μακριά ύποπτες δραστηριότητες... Το μαγαζί δεν κόβει αποδείξεις για ό,τι σερβίρει, αλλά χρησιμοποιεί παλιές! Πολλά, διαφορετικά κορίτσια στο σέρβις που μοσχομυρίζουν εκμετάλλευση. Τί γίνεται;

* Αφήστε δε το όργιο εκμετάλλευσης, ιδιαίτερα στις επαγγελματικές δουλειές που ανθούν αυτό τον καιρό. Παράδειγμα: Το παράπηγμα "Οβελίξ", που λειτουργεί ως ψητοπωλείο δίπλα στα νυχτομάγαζα της Καλλιθέας (Χαλκιδική), πληρώνει σε ψήστες και προσωπικό 30 ευρώ (για ένσημα ούτε λόγος) και ύπνο σε φειρασμένα στρώματα, για εργασία από τις εξιφετά το απόγευμα ως τις επτά-οχτώ το πρωί! Μια ολόκληρη βιομηχανία εκμετάλλευσης είναι στημένη εδώ, δίπλα μας, πέρα από τους μεγάλους καρχαρίες που για πολλούς φαντάζουν μακρινοί κι απρόσβλητοι.

* Επιτέλους πήρε το πιστοποιητικό διαφάνειας η "Ακτωρ" (άνευ σχολίων) και τον Ιούνη αρχίζουν οι... χωματοουργικές εργασίες για την κατασκευή του νέου δημαρχείου της Θεσσαλονίκης, που έχει χρόνο περάτωσης τους 30 μήνες. Πριν τέσσερα χρόνια, θα κόστιζε 46,7 εκατομμύρια ευρώ. Πόσο θα κοστίσει τώρα; Οι υπεύθυνοι μιλάνε για αύξηση κατά 5%. Είστε για κάνα στοίχημα;

* Πάντως, το 870 θέσεων parking θα εκμεταλλεύεται ο ανάδοχος (ο νόνος, πώς το λένε, ο δον Κορλεόνη) δίνοντας 20% των ετήσιων ακαθάριστων εσόδων στον δήμο. Κι από τον Ιούνη, τέρμα το ελεύθερο παρκάρισμα στου Τσιρογιάννη, που σημαίνει ότι το κέντρο-μπορντέλο θα γίνει μπορντέλο-κέντρο.

* Αλήθεια, πώς περνάει κανείς απέναντι στο ύψος του βασιλικού θεάτρου; Δοκιμάσατε ποτέ; Μην το κάνετε γιατί δεν υπάρχει περίπτωση να επιζήσετε για να μας απαντήσετε.

* Και γιατί ακόμα λέγεται βασιλικό, μη χέσω;

* Με την ευκαιρία, τί σπουδαίο πέρα από τα Ευαγγελικά (με τους 8 νεκρούς και τους 80 τραυματίες) και τις παραδοσιακές φιλανθρωπίες έκανε η βασίλισσα Ολγα, ώστε να έχει ακόμα το όνομά της ένας από τους κεντρικότερους δρόμους της πόλης;

* Αλλά υπάρχουν και χειρότερα με τους πάσης φύσεως γερμανοσοβιάδες, κουκουλοφόρους, ασφαλίτες, σφαγείς και λοιπούς, που έδωσαν τα ονόματά τους σε δρόμους, από το Νικηφόρο Φωκά και τον Δημήτριο Γούναρη μέχρι τον Μουσχογιάννη και τον μοίραρχο Κουφίτσα.

* Παλιότερα, σε ερώτημα... αρμοδιών, είχαν επικαλεστεί λόγους ιστορικής μνήμης! Είδατε εσείς καμιά οδό ΕΛΑ, οδό Αντατών ή έστω οδό Ταμπάκου; Πολύ επιλεκτική αυτή η ιστορική μνήμη...

* Αντίθετα, το άγαλμα του βασιλιά Κων/νου (παππού) εξακολουθεί να στέκεται σαν λήψω στην... πλατεία Δημοκρατίας. Δεν ενοχλεί κανέναν αυτό;

* Με ιδιαίτερη συγκίνηση το δάσος της Θεσσαλονίκης υποδέχθηκε μέσα στην βδομάδα που πέρασε τον πρόεδρο Κάρλο, την γραμματέα Μαριλίτσα και τον τουρίστα Αβραμόπουλο.

* Ένας Έλληνας κι ένας αλλοδαπός ήταν τελικά αυτοί που έκλεβαν τις σχάρες των φρεατίων και τα καπάκια των αγωγών της ΕΥΑΘ και τα πουλούσαν σε έμπορο σιδήρου (τί ερωτήσεις είναι αυτές, φυσικά και δεν συνελήφθη ο έμπορος). Η στήλη εύχεται να πάρουν σειρά οι κάμερες των δρόμων (αγοραστές υπάρχουν).

* Το υπουργείο Εξωτερικών θα προσλάβει μεταφραστές, απόφοιτους λυκείου, οι οποίοι θα αποδείξουν τη γνώση της ξένης γλώσσας με εξετάσεις! Καταλαβαίνετε, φαντάζομαι...

* Πάντως τα γαλάζια παιδιά είναι τα καλύτερα, έχει δίκιο ο Νάκος. Αν όμως δεν σας αρέσουν, δεν επιμένουμε. Φάτε μόνο τις πατάτες.

* Αν την ημέρα των φοιτητικών εκλογών σε πιάσει ακατάσχετη διάρροια, τί σημαίνει;

* "Πριν ξεκινήσω ακόμα την τελική προσπάθεια, κοιτώ στον ουρανό να φεύγουν τα πουλιά και με απάθεια εντυπωσιακή ν' αφήνουν πίσω τους, όλα αυτά που εμείς τόσο κοπιάσαμε να τα σκεφτούμε" (Γ.Κ. Ζαχαρόπουλος - "Εντυπώσεις απ' τον παράδεισο").

Κοκκινοσκουφίτσα

■ Κίνηση αντιπερισπασμού από την κυβέρνηση

Οι υπουργοί και οι συναρμόδιοι υφυπουργοί Ανάπτυξης και Γεωργίας δεν μπορούσαν να πάρουν ανάσα από την αποκάλυψη των σκανδάλων με τα χαλασμένα και επικίνδυνα γιαούρτια, με το μέλι που ήταν φορτωμένο με κηροσκωρίνη και αντιβιοτικά και που νοθεύεται με εισαγόμενα, με τους σκληρούς καρπούς που είναι φορτωμένοι με αφαλατοζίνες κ.λπ. Σκανδάλων που έχουν μόνιμα χαρακτηριστικά (ανεξάρτητα από το ότι είναι σποραδική η γενικευμένη αποκάλυψή τους) και που αναδεικνύουν τη μεγάλη αλήθεια, ότι παράγονται προϊόντα όχι για να καλύψουν τις ανάγκες του λαού για καλή διατροφή αλλά τις ανάγκες του κεφαλαίου για μέγιστο καπιταλιστικό κέρδος.

Προκειμένου να ανασάνουν τα δύο υπουργεία και ιδιαίτερα το υπουργείο Ανάπτυξης από τα συνεχιζόμενα σκάνδαλα, προκειμένου να κοπιάσει ο θόρυβος απ' αυτά, έπρεπε να παρουσιάσουν και θεαματικά αποτελέσματα των ελεγκτικών μηχανισμών σε ένα κλαδάκι της διατροφικής αλυσίδας. Την περασμένη Τετάρτη, λοιπόν, ο υφυπουργός Ανάπτυξης Ι. Παπαθανασίου έδωσε στη δημοσιότητα τα ονόματα των εταιριών που πουλούσαν σαν ελληνικά εισαγόμενα από τρίτες χώρες όσπρια, είτε αναγράφοντας στην ετικέτα της συσκευασίας ότι είναι ελληνικά είτε χωρίς να αναγράφουν τίποτα.

Αφού είναι αυτονόητη η υποχρέωση των ελεγκτικών μηχανισμών να ελέγχουν από πλευράς υγειονομικής και αγοροναμικής τα εισαγόμενα προϊόντα φυτικής και ζωικής παραγωγής, προς τί ο μεγάλος θόρυβος που ξεσήκωσε ο Ι. Παπαθανασίου και συντηρήθηκε επί δύο μέρες από τα Μέσα Μαζικής Παραπληροφόρησης; Απλούστατα, ο Ι. Παπαθανασίου είχε ανάγκη να παρουσιάσει επιτυχίες από ευκαιριακούς ελέγχους, προκειμένου να διασκεδάσει τις άσχημες εντυπώσεις του ελληνικού λαού από τα σκάνδαλα του χαλασμένου γιαουρτιού και μελιού. Θα είναι λάθος να πιστέψει κανείς ότι οι ελεγκτι στα εισαγόμενα όσπρια θα είναι συνεχείς και όχι ευκαιριακοί, παρά το γεγονός ότι είναι περιορισμένος ο αριθμός των μεγαλύτερων παραγωγών οσπρίων.

Θα το ξαναπούμε για μια φορά ακόμη: τα σκάνδαλα στη διατροφική και ζωοτροφική αλυσίδα είναι σύμφυτα με τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, που βασικός οικονομικός του νόμος είναι η αποκόμιση ανώτατων καπιταλιστικών κερδών.

Σφίγγει ο κλοιός για το βαμβάκι

Στις 16 Φλεβάρη του 2005 είχε γίνει η πρώτη συνεδρίαση της υποεπιτροπής για το βαμβάκι στα πλαίσια των συζητήσεων για τον ΠΟΕ. Στις 5 Μάρτη, σε άρθρο με τίτλο «Προς επανακαθορισμό των πόρων και για τη νέα ΚΑΠ», ανάμεσα στ' άλλα γράφαμε:

«Και σ' αυτή τη συζήτηση οι εκπρόσωποι Γερμανίας, Αγγλίας, Ολλανδίας και Δανίας, με το πρόσχημα της βοήθειας προς τις αφρικανικές βαμβακοπαραγωγικές χώρες, ήγειραν ζήτημα για το χαρακτήρα της υποεπιτροπής για το βαμβάκι, θεωρώντας ότι δεν μπορεί να είναι μόνο τεχνικού χαρακτήρα.

Στην ουσία ανοίγουν το δρόμο για να γίνει παραπέρα μείωση της κοινοτικής στήριξης για το βαμβάκι. Στις 22 Μάρτη του 2005 θα γίνει η δεύτερη συνεδρίαση της υποεπιτροπής. Στο βαθμό που ο εκπρόσωπος της Γερμανίας επιμένει στη γραμμή αυτή κανένας δεν μπορεί να αποκλείσει την προοπτική να συρθεί και ο εκπρόσωπος της Κομισιόν στη γραμμή της Γερμανίας, δηλαδή στη γραμμή της παραπέρα μείωσης της κοινοτικής ενίσχυσης στο σύσπορο βαμβάκι».

Τί συνέβη τελικά στη δεύτερη συνεδρίαση της υποεπιτροπής για το βαμβάκι, που έγινε

στις 22 Μάρτη στη Γενεύη;

Στην πρωτομιλία του ο εκπρόσωπος της Κομισιόν (στέλεχος της γενικής Διεύθυνσης Ανάπτυξης) «ρητά τόνισε ότι το πρόβλημα στο βαμβάκι προκαλείται από τα μέτρα εσωτερικής στήριξης και υπογράμμισε ότι η λύση δεν μπορεί να είναι άλλη από την σταδιακή εξάλειψη της εσωτερικής στήριξης που στρεβλώνει το εμπόριο» (απόσπασμα από το ενημερωτικό σημείωμα του Σ. Φλυόδα). Στη δευτερομιλία του ο εκπρόσωπος της Κομισιόν, ενώ είχε υποσχεθεί ότι θα κάνει διορθωτική δήλωση, περιορίστηκε σε μια φραστική διόρθωση που δεν

άλλαξε την ουσία της τοποθέτησής του. Συγκεκριμένα, άλλαξε τη φράση «που στρεβλώνει το εμπόριο» με τη φράση «που προκαλεί μέγιστη στρέβλωση στο εμπόριο»!!

Από τη στιγμή που το στέλεχος της Γενικής Διεύθυνσης Ανάπτυξης της Κομισιόν έμεινε αμετακίνητο στη θέση ότι τα μέτρα στήριξης του σύσπορου βαμβακιού προκαλούν προβλήματα και ότι σταδιακά πρέπει να καταργηθούν, μπορούμε να ισχυριστούμε με απόλυτη βεβαιότητα ότι η θέση αυτή απηχεί τη θέση της Γενικής Διεύθυνσης Ανάπτυξης. Αυτή είναι σημαντική είδηση. Ποιος μπο-

ρεί να αποκλείσει ότι η θέση αυτή δεν θα υιοθετηθεί από τη Γενική Διεύθυνση Γεωργίας και από την Κομισιόν; Την εξέλιξη αυτή η υπουργός Γεωργίας την κρατά μυστική και περιορίζεται σε συσκέψεις με τους υπηρεσιακούς παράγοντες.

Θα επαναλάβουμε για μια ακόμη φορά τη θέση μας. Οι κοινοτικές επιδοτήσεις είναι έμμεση επιδότηση στο κεφάλαιο. Εμείς δεν είμαστε οπαδοί της ενίσχυσης των κοινοτικών επιδοτήσεων. Υποστηρίζουμε ότι η διέξοδος για τη φτωχή αγροτιά βρίσκεται στην ανατροπή του καπιταλισμού και στην κατάρρευση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

■ Σκάνδαλο οικοπάρκων

Θράσος χωρίς όρια

στέλνεται στη ΔΧΠΠ κι αυτή με την σειρά της βγάζει απόφαση δεσμευτική για την ΔΑΑ, είτε για απένταξη είτε για επανένταξη στο κακόφημο πρόγραμμα των οικοπάρκων. Ο Α. Κοντός παραβίασε τη νομιμότητα της ΚΥΑ, γιατί τόσο ο γενικός διευθυντής Α. Μπακόπουλος όσο και ο Διευθυντής Σ. Γκαβαλέκας αρνήθηκαν να υπογράψουν τα κατάπτυστα πρακτικά που εμπνευστής τους ήταν ο Β. Κοντόλαιμος.

Ο κύριος αυτός υιοθέτησε μέσα σε μια νύκτα όλα τα επιχειρήματα των λαμόγιων των οικοπάρκων, που είχε απορρίψει τα προηγούμενα χρόνια. Η μεταστροφή του προκάλεσε την αγανάκτηση υπηρεσιακών παραγόντων στο υπουργείο Γεωργίας και στο Γραφείο Καταπολέμησης της Απάτης της Κο-

μισιόν. Οι εκτάσεις για τις οποίες εισηγήθηκε την επανένταξή τους στο πρόγραμμα των οικοπάρκων είναι δασικές διακατεχόμενες, έχουν βγει πράξεις αναδάσωσης και είναι έκτασης 9.000 περίπου στρεμμάτων. Ο Β. Κοντόλαιμος, ύστερα από ερώτημα που του είχε υποβληθεί, είχε εκφράσει την άποψη ότι οι διακατεχόμενες εκτάσεις δεν μπορούν να ενταχθούν στο πρόγραμμα της μακροχρόνιας αγρανάπαυσης. Η θέση του αυτή μάλιστα είχε σταλεί στην αρμόδια διεύθυνση της Κομισιόν, που με τη σειρά της την είχε υιοθετήσει. Τώρα ο κύριος αυτός λέει το αντίθετο, κάνοντας κωλοτούμπες, χωρίς να ντρέπεται.

Τα 6.500 στρέμματα είναι δασικές εκτάσεις με την μορφή χορτολιβαδών, θαμνολιβαδών

και δασολιβαδών. Αυτό το θέμα είχε λυθεί οριστικά με το πρακτικό της ολομείας του ΝΣΚ το Δεκέμβριο του 2003. Ο Β. Κοντόλαιμος είχε την ίδια θέση, όσες φορές είχε συζητηθεί στο ΝΣΚ. Τώρα, επιλεκτικά υιοθετεί τη σκανδαλώδη απόφαση 273/2003 της ολομείας του ΝΣΚ, απόφαση με την οποία είχε διαφωνήσει.

Ο Β. Κοντόλαιμος και τα άλλα τρία μέλη της ΚΕΕ προκλητικά αγνόησαν τα πορίσματα του ΣΕΕΔΔ, του ΟΛΑΦ, του ΣΔΟΕ κ.λπ. Νομιμοποίησαν τέλος την παράνομη απόφαση του γενικού γραμματέα περιφέρειας Θεσσαλίας να αλλάξει τη σύνθεση της τριμελούς νομαρχιακής επιτροπής προκειμένου να βγάλει απόφαση υπέρ της επανένταξης των εκτάσεων στο πρόγραμμα της μακροχρόνιας

παύσης εκμετάλλευσης γεωργικών γαιών. Το πέμπτο μέλος της ΚΕΕ είχε την παλικαριά και την εντιμότητα να διαφωνήσει με τ' άλλα μέλη και να επισημάνει την παρανομία του γενικού γραμματέα της περιφέρειας Θεσσαλίας.

Να μη διανοηθεί ο προϊστάμενος της ΔΑΑ να υιοθετήσει τα κατάπτυστα και συνάμα παράνομα πρακτικά της ΚΕΕ. Τον προειδοποιούμε γιατί σε μια τηλεφωνική συζήτηση που είχαμε ήταν προκλητικός και ανάμεσα στ' άλλα δήλωνε ότι δεν τον ενδιαφέρουν τα πορίσματα του ΣΕΕΔΔ κ.λπ. Ο κύριος αυτός να ξέρει ένα πράγμα: ο Α. Κοντός, όταν στριμωχτεί, θα τον αδειάσει κανονικά, προκειμένου να σώσει το πολιτικό του σαρκίο.

■ Μεγάλος ο έρωτας με τη ΣΕΚΕ

Στις 8 Ιούνη του 2000 ο Α. Κοντός του Ευστρατίου, σημερινός υφυπουργός Γεωργίας, εκλέχτηκε μέλος του ΔΣ της ΣΕΚΕ ΑΕ. Στις 30 Απρίλη του 2001 εκλέχτηκε αντιπρόεδρος του ΔΣ και παρέμεινε σ' αυτό το πόστο μέχρι τις 25 Αυγούστου του 2004. Στις 26 Αυγούστου στη θέση του τοποθετήθηκε ο πατέρας του Ευστρατίου Κοντός, συνταξιούχος ΤΑΥΣΟ. Πθανόν να εργαζόταν και πριν στο εργοστάσιο της ΣΕΚΕ ΑΕ στη Ξάνθη, στο οποίο ο Α. Κοντός ήταν διευθυντής για πολλά χρόνια.

Στο βιογραφικό του ο υφυπουργός Κοντός αναφέρεται μόνο στο γεγονός ότι υπήρξε διευθυντής του εργοστασίου της Ξάνθης και ότι από την ημέρα που ανέλαβε τη διεύθυνση αυξήθηκαν οι επενδύσεις και τα κέρδη του. «Ξέχασε» όμως να αναφέρει μέχρι ποια ακριβώς χρονιά ήταν διευθυντής, ενώ δεν κάνει καμία αναφορά στη συμμετοχή του στο ΔΣ της ΣΕΚΕ ΑΕ.

Στις 13 Απρίλη ο Α. Κοντός συναντήθηκε με τους αγροτοπατέρες-συνδικαλιστές. Στη σύσκεψη αυτή πήρε μέρος και ο πρόεδρος της ΣΕΚΕ ΑΕ. Ο έρωτάς του με τη ΣΕΚΕ δεν κρύβεται.

Η ΣΕΚΕ ΑΕ συνταυτίστηκε με τις ιδιωτικές καπιταλιστικές επιχειρήσεις στη ληστρική πολιτική τιμών έναντι των καπνοπαραγωγών. Ο Α. Κοντός στο βιογραφικό του μιλάει μόνο για τα κέρδη της επιχείρησής. Κουβέντα για την πολιτική τιμών της ΣΕΚΕ ΑΕ.

Ως αντιπρόεδρος του ΔΣ της ΣΕΚΕ ΑΕ, πέρα από την αμοιβή του για τη συμμετοχή στις συνεδριάσεις, έπαιρνε και μισθό; Αν ναι, συνέχιζε να τα παίρνει και μετά την εφαρμογή της συνταγματικής διάταξης για ασυμβίβαστο με τη βουλευτική ιδιότητα; Γιατί δεν παραιτήθηκε από το ΔΣ της ΣΕΚΕ όταν έγινε υφυπουργός Γεωργίας; Γιατί στη συνέχεια έβαλε τον πατέρα του στο ΔΣ; Από τις ενέργειες του αυτές δεν δημιουργείται πολιτικό και ηθικό πρόβλημα;

Σημαντική απόφαση του ΣτΕ

Η Επιτροπή Αναστολών του Συμβουλίου Επικρατείας με την 202 απόφασή της, στις 5 Απρίλη, έκανε δεκτή την αίτηση του ΓΕΩΤΕΕ να ανασταλεί η εγκύκλιος που είχε βγάλει στις 27 Γενάρη του 2004 ο πρώην υφυπουργός Γεωργίας Φ. Χατζημιχάλης. Με την εγκύκλιο του αυτή ο Φ. Χατζημιχάλης καλούσε τις Διευθύνσεις Δασών των νομών να εναρμονίσουν τους δασικούς χάρτες 340 δήμων που είχαν οριστικοποιηθεί με τις διατάξεις του δασοκτόνου νόμου 3208/2003 και τις δασοκτόνες διατάξεις του άρθρου 1 του νόμου 3147/2003. Η αναστολή αυτή ισχύει μέχρι τις 3 Ιούνη που έχει οριστεί ως ημερομηνία εκδίκασης της κύριας αγωγής τόσο ενάντια στην εγκύκλιο του Φ. Χατζημιχάλη όσο και ενάντια στο δασοκτόνο νόμο 3208/2003 και την εξίσου δασο-

κτόνο εφαρμοστική εγκύκλιο που έβγαλε ο Ε. Μπασιάκος.

Η απόφαση αυτή είναι σημαντική γιατί στο σκεπτικό της η Επιτροπή Αναστολών επισημαίνει ότι εάν η εγκύκλιος αυτή εφαρμοστεί θα αποχαρακτηρισθεί ένα σημαντικό μέρος δασικών εκτάσεων. Είναι ακόμη σημαντική γιατί στριμωχτεί τα μέλη εκείνα της ολομείας του ΣτΕ που στο όνομα της ανάπτυξης σκέπτονται να ψηφίσουν υπέρ της συνταγματικότητας του δασοκτόνου νόμου 3208/2003.

Στις 12 Απρίλη του 2005 το ΓΕΩΤΕΕ κατέθεσε στον υπουργό Γεωργίας Ε. Μπασιάκο την απόφαση 202 της Επιτροπής Αναστολών και απαίτησε να δώσει εντολή αναστολής εκτέλεσης της εγκυκλίου Φ. Χατζημιχάλη μέχρι την έκδοση απόφασης από την ολομεία του ΣτΕ.

Στις 13 Απρίλη το ΓΕΩΤΕΕ έδωσε συνέντευξη τόσο για την απόφαση αυτή, όσο και για δύο άλλα ζητήματα. Ο πρόεδρος του ΓΕΩΤΕΕ προσπάθησε, εμμέσως πλην σαφώς, να υποβαθμίσει τη σημασία του ζητήματος αυτού βάζοντάς το τελευταίο. Αίσθηση προκάλεσε η διφορούμενη στάση του μελους της Διοίκησης του ΓΕΩΤΕΕ που από την μια επισήμανε την σημασία της απόφασης και από την άλλη έβαλε ζήτημα να συνεχιστεί η σύνταξη των δασικών χαρτών. Ο πρόεδρος της ΠΕΔΔΥ Κ. Μπέσης επισήμανε την σημασία της απόφασης και έθεσε το ζήτημα εδώ και τώρα ο Ε. Μπασιάκος να αναστείλει τόσο την εγκύκλιο του Φ. Χατζημιχάλη όσο και το άρθρο 1 του δασοκτόνου νόμου 3208/2003 μέχρι την οριστική συζήτηση και απόφαση της ολομείας του ΣτΕ.

ΓΣΕΕ και κυβέρνηση ανοίγουν το Ασφαλιστικό

Δεν έχει καμιά σημασία να μιλήσουμε για συμπαιγνία. Να μεταφέρουμε δηλαδή τη συζήτηση σ' ένα αστυνομικοπολιτικό επίπεδο, ψάχνοντας τις εκ των προτέρων συνηνοήσεις ΓΣΕΕ και κυβέρνησης για το άνοιγμα του Ασφαλιστικού. Αυτά τα πράγματα «προκύπτουν ιστορικά», όπως λένε οι κοινωνιολόγοι της μαρξιστικής κατεύθυνσης. Τα μεγάλα πνεύματα συναντιούνται, όπως λέει η σαρκαστική λαϊκή ρήση. Από τη στιγμή που κυβέρνηση και ξεπουλημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία ενδιαφέρονται για τη σταθερότητα του καπιταλιστικού συστήματος και βλέπουν το Ασφαλιστικό από τεχνοκρατική (αστική) σκοπιά, κάποια στιγμή θα συναντιόνταν.

Η κυβέρνηση έχει εκφράσει τη διάθεσή της να ανοίξει το Ασφαλιστικό, επικαλούμενη και τα δημοσιονομικά προβλήματα και τη στρατηγική της Λισαβόνας. Το ΠΑΣΟΚ, με επανειλημμένες δηλώσεις στελεχών του, όπως η Διαμαντοπούλου και άλλοι, έχει εκφράσει τη συμφωνία του. Άλλωστε, το ΠΑΣΟΚ ξεκίνησε τις ανατροπές με το νόμο Ρέππα-Χριστοδουλάκη και ουδέποτε έκρυψε πως θα ακολουθούσαν κι άλλες. Οι βιομήχανοι επανέρχονται συνέχεια στο ζήτημα, ενώ οι ευρωπαϊκές υπηρεσίες χτυπούν συνέχεια καμπανάκια για το «δημογραφικό» και τα προβλήματα

που θα δημιουργήσει. Η ΓΣΕΕ, λοιπόν, ανέλαβε να λειτουργήσει ως συνδετικός κρίκος του συστήματος.

Πώς το έκανε; Εβαλε το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ να φτιάξει μια μελέτη της πλάκας, δήθεν αναλογιστική. Γιατί τη χαρακτηρίζουμε της πλάκας; Γιατί τέτοιες είναι όλες αυτές οι αναλογιστικές μελέτες, αφού στηρίζονται σε αυθαίρετες αρχικές παραδοχές. Ιδού ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα. «Ανακαλύπτει» τώρα η ΓΣΕΕ ότι οι ασφαλιστικές εισροές των μεταναστών δεν μπορούν να αποτελέσουν αιμοδότη του ΙΚΑ, γιατί είναι χαμηλόμισθοι. Τώρα έμαθε η ΓΣΕΕ ότι οι μετανάστες είναι χαμηλόμισθοι; Γιατί δεν το έλεγε τόσα χρόνια που το ΙΚΑ επικαλούνταν τη νομιμοποίηση των μεταναστών για να φτιάχνει ψεύτικους προϋπολογισμούς και να βολεύει την προπαγάνδα του ΠΑΣΟΚ, ότι τάχα έλυσε το πρόβλημα χρηματοδότησης του ΙΚΑ;

Ιδού και δεύτερο παράδειγμα, ακόμα πιο χαρακτηριστικό. Η ΓΣΕΕ παίρνει σαν βάση υπολογισμού τα 17,5 ημερομίσθια το μήνα ανά εργαζόμενο. Κάνει δηλαδή τους λογαριασμούς της θεωρώντας ότι ο μέσος εργαζόμενος που πληρώνει ασφαλιστικές εισφορές θα πραγματοποιεί 17,5 ημερομίσθια το μήνα. Μετά την ψηφισή του νόμου Ρέππα-Χριστοδουλάκη, όμως, η διορισμένη από την τό-

τε κυβέρνηση διοίκηση του ΙΚΑ, άρχισε να φτιάχνει προϋπολογισμούς παίρνοντας σαν βάση τα 20 ημερομίσθια το μήνα κατά μέσο όρο. Η ΓΣΕΕ το γνώριζε αυτό, όχι μόνο γιατί οι προϋπολογισμοί του ΙΚΑ δημοσιεύονται αλλά και γιατί έχει εκπροσώπηση στο ΔΣ του ΙΚΑ. Γιατί, λοιπόν, δεν μιλούσε όλα αυτά τα χρόνια που το ΙΚΑ καταρτίζει κάλπικους προϋπολογισμούς; Γιατί ήθελε να κάνει αβάντα στο νόμο Ρέππα-Χριστοδουλάκη. Γιατί ήθελε να καταθέσει τη δική της συμβολή στην προπαγάνδα για τη δήθεν επιλυση του χρηματοδοτικού προβλήματος του ΙΚΑ.

Ποιος δεν θυμάται τον Πολυζωγόπουλο να συσκέπτεται με τους Ρέππα και Χριστοδουλάκη και να ανακοινώνει διθυραμβικά ότι με την ετήσια χρηματοδότηση ύψους 1% του ΑΕΠ θα λυθεί τουλάχιστον μέχρι το 2032 το χρηματοδοτικό πρόβλημα του ΙΚΑ και γι' αυτό δεν χρειάζεται οι εργαζόμενοι να ζητήσουν πίσω τα κλεμμένα από τα ασφαλιστικά τους ταμεία; Τώρα, η ΓΣΕΕ ανακαλύπτει ξαφνικά ότι το 1% του ΑΕΠ το χρόνο δεν φτάνει και πρέπει να γίνει 2,4%. Μέσα σε μια τριετία, αυτοί οι αληταράδες, που παραμύθιαζαν τους εργαζόμενους με το 1% του Χριστοδουλάκη, βγαίνουν χωρίς ντροπή και λένε ότι το 1% δεν φτάνει και πρέπει να γίνει 2,4%, χωρίς να δίνουν

καμιά εξήγηση για την αλλαγή της στάσης τους. Φυσικά, και το 2,4% είναι εξίσου αυθαίρετο με το 1%, αφού στηρίζεται σ' αυτή τη μελέτη, που είναι το ίδιο της πλάκας όσο ήταν και οι προηγούμενες.

Σαν έτοιμος από καιρό ο υπουργός Εργασίας Π. Παναγιωτόπουλος χαιρέτισε την τοποθέτηση της ΓΣΕΕ και δήλωσε ότι η κυβέρνηση είναι έτοιμη να προσέλθει στο διάλογο για το Ασφαλιστικό. Ο Αλογοσκούφης χαιρέτισε επίσης την πρόθεση διάλογου «εκ μέρους των εργαζομένων» και αρνήθηκε να απαντήσει για το 2,4%. Η κυβέρνηση -έπτε- θα δώσει το 1%, που είναι υποχρέωσή της εκ του νόμου, και τα υπόλοιπα θα προκύψουν μέσα από το διάλογο. Αυτό ήθελε η κυβέρνηση. Να επανέλθει στο προσκήνιο το Ασφαλιστικό, χωρίς... μαξιμαλιστικά αιτήματα και χωρίς διάθεση... αναμόχλευσης του παρελθόντος.

Όταν ξεκινά «διάλογος», όλα τα μέλη καταθέτουν τις απόψεις τους, οι τεχνοκράτες αναλογιστές παίζουν το βασικό ρόλο και η κυβέρνηση στο τέλος νομοθετεί. Πώς νομοθετεί; Δεν έχουμε παρά να δούμε τι έχει γίνει τα τελευταία 15 χρόνια που το Ασφαλιστικό βρίσκεται σταθερά στο προσκήνιο. Νόμοι και κόντρα νόμοι και πάντα το ασφαλιστικό σύστημα να χειροτερεύει για τους εργαζόμενους.

Γιατί συμβαίνει αυτό; Γιατί η εργατική τάξη δεν έχει διατυπώσει μια δική της ταξική πλατφόρμα για την Κοινωνική Ασφάλιση. Όλη τη συζήτηση και διαπραγμάτευση την κάνει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία πάνω σε μια τεχνοκρατική βάση: τι αντέχει η οικονομία; Τι σημαίνει, όμως, «αντοχή της οικονομίας»; Να μένουν τα κέρδη άθιχτα και το κράτος να μπορεί να ασκεί τη δημοσιονομική πολιτική προς όφελος του κεφάλαιου. Όταν τα πράγματα μπαίνουν σε τεχνοκρατική βάση και με δεδομένο ότι το ΙΚΑ έχει καταληστευθεί επί δεκαετίες και έχουν στραγγιστεί τα αποθεματικά του, δεν υπάρχει περίπτωση να μη παρθούν μέτρα σε βάρος των ασφαλισμένων. Το μόνο που συζητιέται είναι πόσο σκληρά θα είναι αυτά τα μέτρα. Αν, ως πούμε, η κυβέρνηση δεχτεί να κάνει το 1% του ΑΕΠ 1,5%, θα απαιτήσει να δεχτούν και οι εργαζόμενοι να χάσουν κάποια δικαιώματα. Ετσι γίνεται κάθε παζάρι και φυσικά η ΓΣΕΕ θα συμφωνήσει, όπως έκανε και τις προηγούμενες φορές.

Για τους εργαζόμενους, λοιπόν, μία είναι η λύση. Να αλλάξουν συνολικά ρότα. Να παραμερίσουν τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία ή να της επιβάλουν μια ταξική γραμμή, που θα ξεκινά από τις εργατικές ανάγκες στον τομέα της ασφάλισης.

■ <<Σύμπραξη δημόσιου και ιδιωτικού τομέα>>

Και τα νοσοκομεία στους μεγαλοκαρχαρίες

Συνέδριο του Ελληνοαμερικανικού Εμπορικού Επιμελητηρίου, με τον χαρακτηριστικό τίτλο «Υγεία: Οι προκλήσεις της σύμπραξης δημόσιου και ιδιωτικού τομέα», επέλεξε η κυβέρνηση για να δημοσιοποιήσει την πρόθεσή της να εκχωρήσει ακόμα και νοσοκομεία στο ιδιωτικό κεφάλαιο, που δεν αρκείται πλέον στη λειτουργία ενός παράλληλου ιδιωτικού τομέα υγείας, αλλά θέλει να βάλει χέρι στο «φιλέτο» του Εθνικού Συστήματος Υγείας. Και γιατί να μη θέλει να βάλει χέρι στα νοσοκομεία, όταν σ' αυτά έχουν επενδυθεί τεράστια κεφάλαια που συγκεντρώθηκαν με τη φορολογία του ελληνικού λαού;

Ως «μια από τις καλύτερες δυνατότητες για να λυθούν προβλήματα και να τονωθεί η

οικονομική δραστηριότητα» παρουσίασε τις «συμπράξεις δημόσιου και ιδιωτικού τομέα» ο γενικός γραμματέας του υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών Γ. Μέργος. Διότι -όπως έπτε- «οι δημοσιονομικοί περιορισμοί που προκύπτουν στο Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων από το Σύμφωνο Σταθερότητας» δημιουργούν «αδυναμία εκτέλεσης όλων των έργων που έχουν ανάγκη οι πολίτες». Και στη συνέχεια έκανε την αποκάλυψη που με αδημονία περιμένε το επιχειρηματικό ακροατήριο: «Υπάρχουν μια σειρά έργα που έχουν προεπιλεγεί ως πιλοτικά έργα για εφαρμογή του θεσμού, μεταξύ των οποίων και δύο νοσοκομεία»!

Ο Δ. Βρεττάκος, γενικός γραμματέας του υπουργείου

Ανάπτυξης υπήρξε πιο περιγραφικός, λέγοντας πως πρέπει «να δημιουργηθεί ένα πλαίσιο χρηματοδότησης από πλευράς των ιδιωτών των αναγκών του κράτους και αφ' ετέρου ένα νέο επίπεδο επένδυσης και κερδοφορίας για λογαριασμό των επιχειρήσεων».

Ο υφυπουργός Υγείας Α. Γιαννόπουλος, γλαφυρός όπως πάντα, μίλησε για «παντρολόγημα» δημόσιου και ιδιωτικού τομέα στην Υγεία και ξιφούλκησε ενάντια στις «εμμονές» και τις «δογματικές θέσεις» εκείνων που αντιτίθενται στις ιδιωτικοποιήσεις. Δεσμεύτηκε δε ενώπιον των καπιταλιστών «να μην υπάρχουν μαξιμαλιστικές απαιτήσεις στις διάφορες επενδύσεις του ιδιωτικού τομέα» στην Υγεία.

Εκχώρηση κρατικών νοσο-

κομείων σε ιδιώτες; Γιατί όχι; Αυτοί θα «αναλάβουν» την ανακαίνισή τους και τη λειτουργία τους και θα κλείσουν ένα συμβόλαιο μακροχρόνιας ενοικίασης. Ακόμα και αν υποθέσουμε ότι θα βάλουν από τα κεφάλαιά τους τις δαπάνες της ανακαίνισης (πράγμα που δεν πρόκειται να γίνει), η επένδυση που θα κάνουν θα είναι πάρα πολύ μικρότερη από την επένδυση που απαιτεί ένα καινούργιο νοσοκομείο.

Και πώς θα κερδίσουν, όταν είναι γνωστό πως τα δημόσια νοσοκομεία μπαίνουν μέσα; Δυο είναι οι στρατηγικές επιλογές: Πρώτη, η μεγάλη αύξηση των νοσηλίων, που τα ασφαλιστικά ταμεία θα αναγκαστούν να μετακυλίσουν στους ασφαλισμένους και δεύτερη η ανατροπή των εργα-

Άλλος ένας νεκρός σε κάτεργο της ΔΕΗ

Ο 34χρονος Λάζαρος Κασαράκης είναι ο δεύτερος νεκρός στα κάτεργα της ΔΕΗ στην Κοζάνη από την αρχή του χρόνου. Βρέθηκε νεκρός από τους συναδέλφους του, που πήγαν να αλλάξουν τη βάρδια, μέσα στο λέβητα του ΑΗΣ Καρδιάς.

Αρχικά ο θάνατός του αποδόθηκε σε έμφραγμα, όμως η οικογένειά του απαίτησε να μεταφερθεί στην Κοζάνη και να γίνει νεκροψία-νεκροτομή, για να αποκαλυφτούν με βεβαιότητα τα πραγματικά αίτια του θανάτου του, γιατί μέχρι τη μέρα του θανάτου του δεν αντιμετώπιζε κανένα πρόβλημα υγείας.

Οι εργάτες στην περιοχή γνωρίζουν καλά ότι οι συνθήκες που επικρατούν στη ΔΕΗ είναι συνθήκες Νταχάου, καθώς οι περισσότερες δουλειές ανατίθενται σε εργολάβους. Σε εργολάβο δούλεψε και ο νεκρός. Η πίεση για να γίνονται γρήγορα οι συντηρήσεις των μονάδων είναι τεράστια από τη ΔΕΗ στους εργολάβους και από τους τελευταίους στους εργάτες. Πριν την ιδιωτικοποίησή της η ΔΕΗ σταματούσε τις μονάδες για ένα μήνα κάθε χρόνο, για να συντηρηθούν με ασφάλεια από τους εργάτες. Πλέον η συντήρηση γίνεται κάθε δυο χρόνια και διαρκεί μόνο 10 μέρες, γεγονός που συνεπάγεται υπερεντατικοποίηση της δουλειάς και παραμέληση κάθε μέτρου υγιεινής και ασφάλειας. Όπως καταγγέλλουν εργάτες της ΔΕΗ, οι μάσκες που δίνουν στους εργάτες δεν αντέχουν ούτε λίγα λεπτά της ώρας από τη μεγάλη ποσότητα σκόνης που εισπνέουν.

ΚΤΑΚΤΟ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ Νο 5

■ 31η συνεδρίαση Τρίτη, 12.4.05

Από μια άποψη ήταν ιστορική η σημερινή συνεδρίαση. Ιστορική για την εξέλιξη όχι μόνο αυτής της δίκης, αλλά συνολικά της υπόθεσης του ΕΛΑ. Διότι συντελέστηκε η πλήρης διάφηση μιας από τις βασικότερες πτυχές του σενάριου Κυριακίδου. Μια διάφηση που ξεκίνησε με τον μάρτυρα Καρατζά, συγγενή του ιδιοκτήτη του διαμερίσματος της Πολέμωνος 13, της υποτιθέμενης γιάφκας η οποία ετεροχρονισμένα εμφανίστηκε στις καταθέσεις της Κυριακίδου στον Διώτη, ο οποίος κατηγορηματικά διέψευσε την Κυριακίδου, καταθέτοντας ότι ουδέποτε εμφανίστηκε στο σπίτι του ζευγάρι αρραβωνιασμένων προκειμένου να νοικιάσει το διαμέρισμα, γιατί απλούστατα ο ίδιος ουδέποτε ασχολήθηκε με την ενοικίαση του διαμερίσματος.

Η διάφηση ολοκληρώθηκε με την κατάθεση του ιδιοκτήτη του διαμερίσματος Σπύρου Κατσιμιδή, ο οποίος κλήθηκε και ήρθε από την Κέρκυρα όπου κατοικεί μόλις. Ο Κατσιμιδής ήρθε χωρίς να βαρυγκομηθεί, αμέσως μόλις κλήθηκε. Μ' ένα σακ βουαγιάζ στο χέρι εμφανίστηκε πρωί-πρωί στο δικαστήριο και μόλις τελείωσε την κατάθεση του ξαναέφυγε για την Κέρκυρα. Το σημειώνουμε αυτό, γιατί το προηγούμενο δικαστήριο απέρριψε το αίτημα να κληθεί να καταθέσει ως μάρτυρας. Στο δε παρόν δικαστήριο, μολονότι το αίτημα υποβλήθηκε έγκαιρα, εμφανιζόταν ένας προβληματισμός (κυρίως από την εισαγγελική έδρα), του τύπου «δεν ξέρουμε τη διεύθυνσή του», «πού να τον βρούμε τώρα»; κ.λπ. Μετά την κατάθεση Καρατζά, ήταν ο ίδιος ο εισαγγελέας που δήλωσε ότι... βρέθηκε η διεύθυνση του Κατσιμιδή και μπορεί να κληθεί. Και τι αποδείχτηκε από την κατάθεση του Κατσιμιδή; Ότι η διεύθυνσή του και το τηλέφωνό του ήταν γνωστό στην Αστυνομία. Πριν από τρία χρόνια, τέλος 2002 με αρχές 2003, του τηλεφώνησαν από την Ασφάλεια και τον ρώτησαν αν ξέρει τίποτα για τη Σκουτουδάκη που κάποια στιγμή νοίκιασε το διαμέρισμά του στην Πολέμωνος 13. Τους εξήγησε ότι δεν θυμόταν τίποτα, τους είπε πως είχε η υπόθεση (τα ίδια είπε και στο δικαστήριο, όπως θα δούμε παρακάτω) και τον άφησαν ήσυχο, χωρίς καν να του ζητήσουν στοιχεία, όπως αποδείξεις, ειδοποιητήρια επιταγών, στοιχεία από την εφορία κ.λπ. Με άλλα λόγια, η Αντιτρομοκρατική είχε έρθει σε επαφή και με τον Καρατζά και με τον Κατσιμιδή, αυτοί δεν δέχτηκαν να γίνουν ψευδομάρτυρες και τους εξαφάνισε από το χάρτη της δίκης. Από την Πολέμωνος έφερε την Τόγκα, η οποία δέχτηκε να παίξει το παιχνίδι της αναγνώρισης των Κυριακίδου – Αθανασάκη – Κανά, μολονότι –όπως αποδείχτηκε στην κατ' αντιπαράσταση εξέτασή τους- Κυριακίδου και Τόγκα ουδέποτε συναντήθηκαν, ουδέποτε είχαν συναλλαγή για τα κοινόχρηστα της πολυκατοικίας. Να, λοιπόν, για ποιο λόγο εξαφανίστηκαν οι Καρατζάς και Κατσιμιδής.

Ας παρακολουθήσουμε, όμως, την κατάθεση του Κ. Κατσιμιδή, κάνοντας συγκρίσεις με τα όσα έχει ισχυριστεί η Κυριακίδου. Πότε νοικιάστηκε το διαμέρισμα στην περιβόητη Σκουτουδάκη; Κάπου μεταξύ 1983 και 1985 ξεκίνησε η μίσθωση η οποία έληξε περί το 1989-90. Η Κυριακίδου έχει καταθέσει ότι νοίκιασε το διαμέρισμα πριν γεννηθεί το παιδί της, δηλαδή πριν το 1982!

Ποιος έκανε τη συνεννόηση με τους ενοικιαστές; Ο τότε διαχειριστής της πολυκατοικίας Φρατζεσκάκης (έχει πεθάνει), τον οποίο ο Κατσιμιδής εξουσιοδότησε να δείχνει το διαμέρισμα στους υποψήφιους ενοικιαστές και να υπογράφει μαζί τους το συμβόλαιο. Ο Καρατζάς δεν ανακατεύτηκε ποτέ με την ενοικίαση και τους ενοικιαστές. Το ίδιο έχει καταθέσει και ο Καρατζάς, που δεν θυμόταν ποιος υπέγραφε τα συμβόλαια με τους ενοικιαστές και αναφέρθηκε σε κάποιον δικηγόρο. Η Κυριακίδου, όμως, έχει καταθέσει ότι τη συμφωνία την έκανε με τον Καρατζά! Το όνομα Φρατζεσκάκης ουδέποτε το ανέφερε, ούτε ανέφερε επαφή της με οποιονδήποτε στην πολυκατοικία.

Ποια άτομα θα έμεναν στο διαμέρισμα; Ο Κατσιμιδής κατέθεσε ότι του τηλεφώνησε μια γυναίκα και του δήλωσε ότι θα κατοικήσει μαζί με μια δεύτερη γυναίκα. Συμφώνησαν στο ενοίκιο τηλεφωνικά και την παρέπεμψε στον Φρατζεσκάκη με τον οποίο και υπέγραψε το συμβόλαιο. Η Κυριακίδου, όμως, έχει ισχυριστεί όχι μόνο πως υπέγραψε το συμβόλαιο με τον Καρατζά, από τον οποίο πήρε και τα κλειδιά, αλλά και πως του δήλωσε ότι θα κατοικούσε μαζί με τον αρραβωνιαστικό της, γι' αυτό και εμφανίστηκε στις Τρεις Γέφυρες (όπου κατοικούσε τότε ο Καρατζάς) παρέα με τον Κανά, για να είναι πιστευτός ο ισχυρισμός περί αρραβωνιαστικού!

Πώς πληρωνόταν το ενοίκιο; Τα λεφτά τα έπαιρνε ο Φρατζεσκάκης ο οποίος του τα κατέθετε στην τράπεζα. Κάποια περίοδο, στην αρχή, πρέπει να πήρε και κάποιες επιταγές μέσω ταχυδρομείου απευθείας από τους ενοικιαστές. Η Κυριακίδου, όμως, έχει καταθέσει ότι καθόλη τη διάρκεια της μίσθωσης έστειλε η ίδια τα λεφτά με ταχυδρομική επιταγή στον Κατσιμιδή.

Υστερα απ' όλ' αυτά, μια από τις σοβαρότερες πτυχές της κατάθεσης Κυριακίδου αποδείχτηκε εξ ολοκλήρου κατασκευασμένη. Και έχει σημασία ιδιαίτερα αυτή η πτυχή, γιατί υποτίθεται ότι ήταν στην Πολέμωνος 13 που η Κυριακίδου είχε δει τους Αγαπίου, Κανά και Αθανασάκη να κατασκευάζουν μια βόμβα. Ηταν στην Πολέμωνος 13 που η Τόγκα υποτίθεται ότι έβλεπε την Κυριακίδου, την Αθανασάκη και τον Κανά.

Αμέσως μετά, ο πρόεδρος κάλεσε τον Γιαννακούρη, υπεύθυνο αποτυπωμάτων των εργασιών της Ασφάλειας, ο οποίος από το πρωί είχε προσέλθει στο δικαστήριο συνοδευόμενος από μια κουστωδιά τεσσάρων ακόμη ασφαλιτών. Πριν ανέβει, όμως, ο Γιαννακούρης, ο Αρης Κωνσταντάκης, συνήγορος της Ειρήνης Αθανασάκη, υπέβαλε αίτημα στο δικαστήριο να ανακαλέσει την απόφασή του και να μην εξεταστεί, γιατί αυτό είναι αντιδικονομικό. Οπως είπε ο συνήγορος, η ενασχόληση με το αδίκημα της συμμετοχής είναι αντιδικονομική, γιατί αυτό εξετάζεται από το προηγούμενο δικαστήριο το οποίο μάλιστα απάλλαξε τους κατηγορούμενους. Επιπρόσθετα, υπάρχει και ένα ιστορικό για τα υποτιθέμενα αποτυπώματα. Όταν οι κατηγορούμενοι κλήθηκαν από τον ανακριτή Ζερβομπτεάκο, τα υποτιθέμενα αποτυπώματα δεν ήταν στη διάθεση της ανάκρισης. Μετά από αίτημα της υπεράσπισης, το οποίο έκανε δεκτό ο ανακριτής, στάλθηκε μόνο φωτοαντίγραφο μιας προκήρυξης, στην οποία υπήρχαν καμιά εκατοστή αποτυπώματα, ένα εκ των οποίων αποδιδόταν στην Αθανασάκη και ήταν κλεισμένο σε ένα κύκλο. Το φωτοαντίγραφο αυτό δεν συνοδεύονταν από έκθεση ταυτοποίησης με όλα τα απαραίτητα συνοδευτικά στοιχεία, για να μπορέσει και η υπεράσπιση να κάνει τις κρίσεις της. Υστερα από νέο αίτημα στάλ-

θηκε ένα έγγραφο που ανέφερε πως δεν είναι γνωστό στην υπηρεσία πώς περιήλθε στην κατοχή της αυτή η προκήρυξη και πότε. Η ταυτοποίηση φέρει ημερομηνία προγενέστερη της σύλληψης της Ειρ. Αθανασάκη, η οποία δεν ήταν προσεχημασμένη, γι' αυτό και προκύπτει το ερώτημα με τι αποτυπώματα έγινε η σύγκριση. Υστερα απ' αυτά, ο ίδιος ο ειδικός εφέτης ανακριτής Λ. Ζερβομπτεάκος χαρακτήρισε «παλιόχαρτα» την προκήρυξη και τα έγγραφα της Αντιτρομοκρατικής και δεν τα έλαβε υπόψη. Το προηγούμενο δικαστήριο ζήτησε και προσκομίστηκαν όλα τα πειστήρια. Ανάμεσα σ' αυτά που προσκομίστηκαν, όμως, από την Αντιτρομοκρατική δεν υπήρχε η προκήρυξη με τα υποτιθέμενα αποτυπώματα. Ετσι, το δικαστήριο, με απόφασή του, απέρριψε τα υποτιθέμενα αποτυπώματα ως πειστήρια, επειδή ουδέποτε προσκομίστηκαν. Πώς, λοιπόν, επανέρχεται αυτό το ζήτημα στην παρούσα δίκη; Αυτό συνιστά ευθεία παραβίαση του άρθρου 177 ΚΠΔ και των άρθρων 5 και 6 ΕΣΔΑ, που προβλέπουν ότι τα πειστήρια που στηρίζουν την κατηγορία τίθενται υπόψη του κατηγορούμενου στο στάδιο της προδικασίας, για να μπορεί να προετοιμάσει την υπεράσπισή του, και δεν επιτρέπεται κανένας αφηνιασμός.

Το αίτημα αυτό στηρίξαν επίσης η Κ. Ιατροπούλου και ο Κ. Αγαπίου, ενώ ο εισαγγελέας Ανδρειωτέλλης, αποφεύγοντας κάθε νομική επιχειρηματολογία και αναφορά στα πραγματικά περιστατικά που συσταούν την «περιπέτεια των πειστηρίων», είπε πως επειδή ο Αγαπίου αμφισβήτησε την ύπαρξη των αποτυπωμάτων που του αποδίδονται, κριθηκε ότι έπρεπε να κληθεί ο Γιαννακούρης για να διαφωτίσει το δικαστήριο.

Το δικαστήριο αποσύρθηκε σε διάσκεψη. Επανήλθε μετά από μία ώρα και ο πρόεδρος ανακοίνωσε πως η διάσκεψη συνεχίζεται και επιφυλάσσεται να ανακοινώσει την απόφασή του αύριο το πρωί. Προφανώς, προέκυψε δυστοκία στη λήψη της απόφασης. Δυστοκία που μάλλον κλίει προς την υιοθέτηση του αιτήματος της υπεράσπισης. Γιατί αν μπορούσε να βγει απόφαση απόρριψης του αιτήματος, έστω και με πλειοψηφία 2 προς 1, αυτή θα είχε ανακοινωθεί, όπως έχει γίνει άλλη μια φορά. Η πείρα λέει πως σ' αυτές τις περιπτώσεις μειοψηφών είναι ο προεδρεύων, ο οποίος και τρενάρει τη διάσκεψη, μπας και καταφέρει να «πείσει» κάποιον από τους συναδέλφους του.

Αμέσως μετά το μεσημεριανό διάλειμμα, προέκυψε νέο μείζον ζήτημα. Κλήθηκαν οι ασφαλίτες της Αντιτρομοκρατικής να παρουσιάσουν τα πειστήρια και ο ένας απ' αυτούς ανακοίνωσε στο δικαστήριο πως, εκτός από τα γνωστά και καταγεγραμμένα πειστήρια (είναι τα πράγματα που κατέσχεσαν από τα σπίτια των κατηγορούμενων), έχουν φέρει και κάποιες γραφολογικές εκθέσεις, οι οποίες μόλις χθες περιήλθαν στην υπηρεσία τους και τις οποίες δεν έχουν αποστείλει ούτε στην Εισαγγελία! Ο πρόεδρος περνά το ζήτημα στο ντούκου, αλλά ο Α. Κωνσταντάκης εκρήγνυται. Επιτέλους –λέει- να τηρηθεί κάποια δικονομική τάξη. Τρία χρόνια έχει η Ασφάλεια όλα τα πειστήρια στα χέρια της και μας φέρνει σήμερα εκθέσεις γραφολογικής πραγματογνωμοσύνης, που δεν έχουν δοθεί ποτέ και δεν έχουμε τη δυνατότητα να τις ελέγξουμε, να ορίσουμε δικό μας πραγματογνωμόνα, να ασκήσουμε τα δικαιώματά μας! Ο πρόεδρος προσπαθεί να «ντριπλάρει» λέγοντας ότι δεν ξέρουμε τι περιλαμβάνουν αυτές οι εκθέσεις. Δεν με ενδιαφέρει –απαντά ο Κωνστα-

ντάκης- εκείνο που με ενδιαφέρει είναι η δικονομική τάξη. Αν είναι έτσι, να την καταργήσουμε τη δικονομία και να πάμε σε άλλο σύστημα. Είτε είναι υπέρ είτε κατά του κατηγορούμενου, δεν μπορούν να εισάγονται έτσι στοιχεία σε μια δίκη. Ο πρόεδρος προσπαθεί να «ξαναντριπλάρει», προτείνοντας να δοθούν οι εκθέσεις στον εισαγγελέα και αν αυτός κρίνει να τις εισάγει στη δίκη. Οι αντιρρήσεις του συνήγορου συνεχίζονται και ο πρόεδρος δεν μπορεί να αντιτάξει κανένα νομικό επιχείρημα. Προσπαθεί να αντιμετωπίσει το πρόβλημα ως γραφειοκρατικό. Αντιδρούν και οι Αγαπίου, Κανάς, ενώ η Κ. Ιατροπούλου υπενθυμίζει ότι δεν υπάρχει κανένα ζήτημα που να προέκυψε από τη δίκη, ώστε να ζητηθούν οι γραφολογικές εκθέσεις. Αν υπήρχε τέτοιο ζήτημα, τότε οι εκθέσεις θα είχαν ζητηθεί από την περίοδο της ανάκρισης, για να είναι νόμιμη η διαδικασία. Η δυνατότητα της υπεράσπισης να ασκεί τα δικαιώματά της έχει καταργηθεί πλήρως, κατέληξε.

Ο πρόεδρος χαρακτηρίζει το θέμα ανούσιο, γιατί –κατά τη γνώμη του- δεν έχει τεθεί ακόμη, δεν υπάρχει. Ανούσιο το θεωρώ και γω –απαντά ο Σ. Φυτράκης- όμως πρέπει να συμφωνήσουμε σε κάποια πράγματα. Υπενθυμίζει τι προβλέπει η δικονομία. Μπορούμε –ανρωτιέται- να εισάγουμε συνεχώς στοιχεία στην αποδεικτική διαδικασία, μετά το τέλος της ανάκρισης, είτε αυτά είναι υπέρ είτε κατά των κατηγορούμενων; Ο πρόεδρος προσπαθεί να κάνει σπέκουλα με την κλήση μαρτύρων από τους κατηγορούμενους. Ο Φυτράκης του απαντά εύστοχα, ότι αυτό είναι υπερασπιστικό δικαίωμα του κατηγορούμενου, όμως η εισαγγελία δεν μπορεί να εισάγει στοιχεία από μια προανακριτική διαδικασία που συνεχίζεται και δεν ξέρουμε πότε τελειώνει. Δεν είναι δυνατόν –τονίζει- να συνεχίζεται μια προανακριτική διαδικασία σε τεχνικό επίπεδο επί δέκα χρόνια και να εισάγονται συνεχώς στοιχεία. Ετσι περιορίζεται το δικαίωμα υπεράσπισης. Ο κατηγορούμενος έχει δικαίωμα να εισάγει ό,τι θέλει προς υπεράσπισή του, η κατηγορούσα αρχή, όμως, δεν έχει αυτό το δικαίωμα. Έχει ένα όριο και το όριο αυτό είναι η έναρξη της δίκης. Όταν αρχίζει η δίκη ο κατηγορούμενος πρέπει να ξέρει για τι κατηγορείται, για να μπορεί να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Ο Σ. Φυτράκης υπενθύμισε, ακόμα, ότι με το νέο τρομονόμο μήκαν ασφυκτικές δικονομικές διατάξεις, στο όνομα της επιτάχυνσης των δικαστικών διαδικασιών. Δεν μπορεί, λοιπόν, από τη μια να απαγορεύουμε στον κατηγορούμενο να προσβάλει το βούλευμα και από την άλλη να επιτρέπεται στην εισαγγελία να βάζει συνεχώς στοιχεία στη διάρκεια μιας δίκης.

Ο εισαγγελέας προσπάθησε με δικολαβίστικο τρόπο να αποφυγή την ουσία του ζητήματος. Δεν είναι –είπε- καινούργια αποδεικτικά στοιχεία, αλλά εκθέσεις που αφορούν τα ήδη γνωστά αποδεικτικά στοιχεία, που έγιναν επειδή το ζήτησαν οι κατηγορούμενοι. Τα εισάγω –κατέληξε- αυτή τη στιγμή, ενώπιον όλων και αν υπάρχουν νέα αποδεικτικά στοιχεία, προτείνω να δοθεί ο χρόνος στους κατηγορούμενους να τα εξετάσουν, να ορίσουν τεχνικούς συμβούλους και αν παραστεί ανάγκη, ακόμα και να διακόψει το δικαστήριο. Ο Α. Κωνσταντάκης του υπενθύμισε ότι σε ό,τι αφορά την Αθανασάκη, η ίδια δεν αμφισβήτησε τίποτα από όσα κατασχέθηκαν στο σπίτι της και επομένως ουδέποτε προέκυψε ζήτημα γραφολογικής εξέτασης.

Το δικαστήριο αναγκάστηκε να διακόψει και πάλι και όταν επέστρεψε στην

έδρα ο εισαγγελέας δήλωσε ότι δεν εισάγει τα έγγραφα συλλήβδην, αλλά θα παρουσιάζονται ένα-ένα για να τεθούν υπόψη των κατηγορούμενων και να πάρουν θέση επί αυτών. Στο τέλος θα εισηγηθεί ποια απ' αυτά πρέπει να εισαχθούν στο δικαστήριο. Αμέσως μετά ζήτησε το λόγο ο Χρ. Τσιγαρίδης για να πει πως συμφωνεί με τον συνήγορο της Αθανασάκη. Ο,τι κατασχέθηκε στο σπίτι μου –είπε- είναι δικά μου πράγματα και δεν υπάρχει κανένας λόγος να ταλαιπωρούμαστε επιδεικνυόντάς τα. Αν έκανα ένα αστέιο με τα τραπέζικά μου βιβλιάρια ήταν για να φανεί ότι δεν έχουν μέσα καμιά κατάθεση. Το ουσιαστικό είναι άλλο. Με τη δική σας αντίληψη του ασπικδομηκρατικού δικαίου πρέπει κάποια στιγμή να αποφασίσετε ότι δεν μπορεί να είμαστε συνεχώς όμηροι κάποιων στοιχείων που θα βγάλει από το συρτάρι της η Αντιτρομοκρατική. Καταλήγοντας αναφέρθηκε σε πρόσφατα δημοσιεύματα στο «Βήμα» και την «Ελευθεροτυπία», που μεταφέρουν τη δυσαρέσκεια των Αμερικάνων για την αποφυλάκισή του και βάζοντας τη φωτογραφία του αναφέρουν ότι κάποιος παλιός του ΕΛΑ καθόδηγεί τα νέα χτυπήματα. Επειδή φοβάμαι πως κάτι μαγειρεύουν –είπε- γι' αυτό δεν θέλω να συμπράξω σ' αυτή τη διαδικασία. Πέρα βέβαια από το ότι είναι γνωστή η θέση μου, ότι δεν συμφωνώ να διεξαχθεί ξανά μια δίκη για τη συμμετοχή, που δεν αφορά αυτό το δικαστήριο και που μόνο σκοπό έχει να συμπληρώσει κενά της προηγούμενης δίκης και να πάμε σε μια νέα καταδίκη με το ίδιο σκεπτικό.

Στη συνέχεια, άρχισαν να επιδεικνύονται τα κατασχεμένα από το σπίτι του Κανά. Πράγματα κοινά, που έχει κάθε άνθρωπος και που βέβαια δεν έχουν καμιά σχέση με τις κατηγορίες, ούτε αποτελούν ενοχοποιητικά στοιχεία. Η ίδια διαδικασία έγινε και για τα κατασχεθέντα στο σπίτι του Κ. Αγαπίου και σε σπίτια φίλων και συγγενών του.

■ 32η συνεδρίαση Τετάρτη, 13.4.05

Η συνεδρίαση ξεκίνησε χωρίς να εκφωνηθεί απόφαση για την κλήση ή μη του Γιαννακούρη. Ο ίδιος, όμως, εμφανίστηκε λίγο αργότερα στο δικαστήριο, σημάδι πως τον ειδοποίησαν να έρθει. Αρχικά, συνεχίστηκε η επίδειξη των πειστηρίων που κατασχέθηκαν από το σπίτι του Κ. Αγαπίου, καθώς και από σπίτια φιλικών και συγγενικών του προσώπων. Ο Κ. Αγαπίου σχολίαζε αυτά τα... πειστήρια του εγκλήματος, τα οποία χρησιμοποιήθηκαν για προπαγανδιστικούς λόγους, εμμένοντας ιδιαίτερα στην περιπτώση Ζήση, που «εδείξε» το 1994 τον εξάδελφό του Κώστα Αγαπίου, πολιτικό μηχανικό στο επάγγελμα και από τότε του κόλλησαν αυτού (του κατηγορούμενου Κώστα Αγαπίου) την ιδιότητα του πολιτικού μηχανικού, την οποία ουδέποτε είχε, αφού υπήρξε μεν φοιτητής αλλά δεν τελείωσε το Πολυτεχνείο.

Τα κατασχεθέντα από το σπίτι του Χρ. Τσιγαρίδα επιδείχθηκαν επί τροχάδην, αφού ο ίδιος δεν θέλησε να γίνει καμιά ιδιαίτερη συζήτηση. Το ίδιο έγινε και με τα κατασχεθέντα από το σπίτι της Ειρ. Αθανασάκη. Το δικαστήριο εδείξε μόνο ενδιαφέρον για τα διαβατήριά της, στα οποία κάποια στιγμή αναφέρθηκε ο συνήγορός της Α. Κωνσταντάκης. Γιατί από το 1974 μέχρι το 1977 η Αθανασάκη ήταν μόνιμος κάτοικος Βελγίου (εργαζόταν στο ξενοδοχείο «Σέρατον») και τα διαβατήριά της αποδεικνύουν τις εισόδους και εξόδους της από τη χώρα. Ο πρόεδρος

ζήτησε από το συνήγορο φωτοαντίγραφα αυτών των διαβητηρίων, που είχαν κατατεθεί στο προηγούμενο δικαστήριο.

Ακολούθησαν σχολιασμοί της κατάθεσης Κατσιμίδη από τους συνηγόρους Κ. Σουβονίδη, Α. Κωνσταντάκη και τον Κ. Αγαπίου. Ο Α. Κωνσταντάκης είπε πως προβληματίστηκε για το αν θα κάνει αυτό το σχολιασμό και επέλεξε να τον κάνει, επειδή η κατάθεση Κατσιμίδη διέλυσε όλα τα νέφη που υπήρχαν σχετικά με τους ισχυρισμούς της Κυριακίδου. Ο συνήγορος έκανε μια αναλυτική αναφορά στο ιστορικό του θέματος, από την πρώτη κατάθεση Κυριακίδου μέχρι και την κατάθεση Κατσιμίδη, βάζοντας το δικαστήριο μπροστά σ' ένα τεράστιο δίλημμα: Θα δικάσουν την Αθανασάκη με βάση μια κατάθεση που αποδεικνύεται εξ ολοκλήρου ψευδής και κατασκευασμένη; Ο Κ. Αγαπίου επιπρόσθετα επέμεινε στην ανάγκη να κληθεί να καταθέσει ο ηθοποιός Δημήτρης Μαλαβέτας, που κατοικούσε στην Πολέμωνος 13 και σύμφωνα με την Τόγκα ήταν αυτός που της είχε μιλήσει για την ένοικο του συγκεκριμένου διαμερίσματος.

Αμέσως μετά το μεσημεριανό διάλειμμα, ο πρόεδρος φώναξε τον Γιαννακούρη για να παρουσιάσει τις περιβόητες προκηρύξεις με τα υποτιθέμενα αποτυπώματα, διευκρινίζοντας ότι θα κάνει απλώς επίδειξη και δεν θα καταθέσει ακόμα. Στη συνέχεια, προσπάθησε να πείσει τους κατηγορούμενους και τους συνηγόρους να δεχτούν να καταθέσει ο Γιαννακούρης. Ο Α. Κωνσταντάκης επέμεινε στην αίτηση ανάκλησης της απόφασης για κλήση του Γιαννακούρη. Το ίδιο και ο Κ. Αγαπίου και ο Χρ. Τσιγαρίδας που υπήρξε οξύς, μολοντί το θέμα δεν τον αφορούσε προσωπικά. Το δικαστήριο συνεδρίασε για μερικά λεπτά επί της έδρας και αποφάσισε να εμμένει στην απόφαση του απορρίπτοντας το αίτημα ανάκλησης. Ο Τσιγαρίδας ξαναζήτησε το λόγο και διαμαρτυρήθηκε έντονα. Δεν μπορεί -είπε- να μας βάζετε σε μια διαδικασία εξέτασης κάποιων χαρτιών που δεν έχουν καμία σημασία για την υπόθεση και χρησιμοποιούν μόνο για τη δημιουργία εντυπώσεων.

Ετσι, ξεκίνησε η κατάθεση του Ιωάννη Γιαννακούρη, αστυνομικού υποδιευθυντή, στελέχους της Διεύθυνσης Εγκληματολογικών Ερευνών της ΓΑΔΑ, εδώ και 10 χρόνια πραγματοποιώντας εξερευνητική αποτυπώματα. Κατά τον Γιαννακούρη, μετά την εξάρθρωση της 17N η υπηρεσία του ανέπτυξε μεθόδους εξερεύνησης αποτυπωμάτων σε παλιά χαρτιά, που μέχρι τότε δεν μπορούσαν να εξερευνηθούν, οτι υλικό από χαρτιά υπήρχε στις διάφορες αστυνομικές υπηρεσίες. Για το πώς βρέθηκαν αυτά τα χαρτιά στα αρχεία δεν μπορούσε να απαντήσει. Αυτός απλώς κλήθηκε να τα επανελέξει και έφτασαν στα χέρια του στις 14.12.2002. Οπως σημείωσε ο πρόεδρος, υπάρχει έγγραφο της Αστυνομίας που λέει ότι δεν γνωρίζει πως περιήλθαν στην κατοχή τους δύο προκηρύξεις, ενώ μια τρίτη είχε σταλεί στην «Απογευματινή».

Ο Γιαννακούρης περιέγραψε στη συνέχεια μια μέθοδο χημικής επεξεργασίας με την οποία -όπως είπε- αναδεικνύονται τα λανθάνοντα (ιδρωτικά) αποτυπώματα που έχουν μείνει σε ένα χαρτί. Φυσικά, ουδείς είναι σε θέση να ελέγξει αν υπάρχει αυτή η μέθοδος και τι αποτελέσματα έχει. Υπήρξε, επίσης, μια αντίφαση ανάμεσα στους ισχυρισμούς του και σε ένα αστυνομικό έγγραφο που έλεγε ότι τελευταία τα αστυνομικά εργαστήρια απέκτησαν καινούργιο εξοπλισμό. Αυτός περιέγραψε, όμως, όχι καινούργιο εξοπλισμό, αλλά την εμβάπτιση του χαρτί σε ένα χημικό διάλυμα, που βέβαια δεν απαιτεί νέο εξοπλισμό (ο ίδιος είπε ότι μπορούσε να κάνει εμφάνιση αποτυπωμάτων και εκείνη τη στιγμή, γιατί είχε φέρει μαζί του υλικό!!). Είπε, ακόμα, ότι το όριο ασφαλείας για να ταυ-

τιστεί ένα αποτύπωμα είναι τα 12 σημεία, που υποστήριξε ότι είναι ένα από τα ψηλότερα όρια που τηρούνται παγκοσμίως.

Για την ταυτοποίηση ο Γιαννακούρης είπε ότι ο μεν Αγαπίου είχε δακτυλοσκοπηθεί και υπήρχαν αποτυπώματά του, της δε Αθανασάκη είχαν μόνο το αποτύπωμα του δεξιού δείκτη από το δελτίο ταυτότητάς της. Στη συνέχεια έκαναν σύγκριση και με τα αποτυπώματα που τους πήραν όταν τους συνελάβαν και επιβεβαίωσαν τα αρχικά τους ευρήματα. Ο Γιαννακούρης αποκάλυψε ότι όταν άρχισαν να εξερευνούν τις προκηρύξεις είχαν μια λίστα υποτίπων, στην οποία προεξάρχουσα θέση κατείχαν ο Αγαπίου και η Αθανασάκη. Αρα, έψαχναν κατευθυνόμενα και όχι στον αέρα. Αποκάλυψε, ακόμα, ότι οι προκηρύξεις αυτές είχαν πιστεϊ από πολλά άτομα!!

Ας συνοψίσουμε: έχουμε κάποια υποτιθέμενα αποτυπώματα, τα οποία δεν εμφανίζονται στον ανακριτή και αυτός χαρακτηρίζει τα αστυνομικά έγγραφα «κουρελόχαρτα». Στην προηγούμενη δίκη επίσης δεν εμφανίζονται και το δικαστήριο αποφασίζει πως ό,τι δεν προσκομίστηκε δεν υπάρχει. Τα φέρνουν τώρα, αφηνιδιαστικά και χωρίς να έχουν σχέση με την κατηγορία, και έρχεται να τα υποστηρίξει ένας ασφαλίτης, που εμφανίζεται ως αυθεντία και υποστηρίζει θεωρίες που ουδείς μπορεί να αντικρούσει. Το ερώτημα είναι γιατί δεν τα πήγαν ούτε στον ανακριτή ούτε στην προηγούμενη δίκη. Οι κατηγορούμενοι και οι υπερασπιστές τους ουδέποτε είχαν τη δυνατότητα να ελέγξουν με δικό τους τεχνικό σύμβουλο αυτά τα αποτυπώματα. Γιατί δεν τους δόθηκε αυτή η δυνατότητα; Του Αγαπίου τα αποτυπώματα τα έχουν από την περίοδο της χούντας. Είναι «ασημασμένοι». Το όνομά του «παίζει» από το 1994. Ερχεται τώρα ο Γιαννακούρης και ισχυρίζεται ότι αυτές οι προκηρύξεις δεν είχαν φαχτεί προηγούμενα και πως ο ίδιος έκανε την πρώτη εξερεύνησή τους. Δηλαδή, πρέπει να πιστέψουμε ότι η Ασφάλεια είχε μια προκήρυξη που είχε σταλεί στην «Απογευματινή» και δεν την έμαξε για αποτυπώματα, με όποιο μέθοδο χρησιμοποιούσε τότε!!! Και έμεινε αυτή η προκήρυξη άθιχτη, για να την ψάξει για πρώτη φορά ο Γιαννακούρης 25 χρόνια μετά την αποστολή της!!! Αν οριστέι τώρα ένας τεχνικός σύμβουλος των κατηγορούμενων τί θα έχει στη διάθεσή του; Τις φωτογραφίες που τράβηξε ο Γιαννακούρης, γιατί τα φερόμενα ως αποτυπώματα έχουν ήδη υποστεί αλλοίωση από τη χημική επεξεργασία!! Φτάσαμε, δηλαδή, σε ένα σημείο που μόνο ένας ασφαλίτης μπορεί να διαβεβαιώσει την αλήθεια, ουδείς άλλος!!! Πρέπει, πάντως, να σημειωθεί ότι ο Γιαννακούρης κράτησε αποστάσεις από τον τρόπο που βρέθηκαν οι προκηρύξεις. Δήλωσε κατ'επανάληψη ότι αυτός έκανε μόνο την εξερεύνηση, χωρίς να γνωρίζει πού βρέθηκαν αρχικά οι προκηρύξεις, που φυλάσσονταν τόσα χρόνια και από ποια στάδια πέρασαν.

33η συνεδρίαση Πέμπτη, 14.4.05

Η συνεδρίαση συνεχίστηκε με την κατάθεση του Ι. Γιαννακούρη, ειδικού της Ασφάλειας για την εξερεύνηση αποτυπωμάτων. Η εφέτης Χυτήρογλου επέμεινε ιδιαίτερα σε οικονομικά ζητήματα, αμφισβητώντας εμμέσως τον τρόπο που η Ασφάλεια κινήθηκε σ' αυτή την υπόθεση. Ιδιαίτερα στάθηκε στο γιατί δεν στάλθηκαν οι προκηρύξεις με τα υποτιθέμενα αποτυπώματα ως πειστήρια στην προηγούμενη δίκη και ο Γιαννακούρης απάντησε ότι δεν ζητήθηκαν! Ουμώσατε, όμως, πολύ καλά ότι το προηγούμενο δικαστήριο ζήτησε όλα τα πειστήρια και τα έφεραν σε βολύτσες και σακούλες, όμως οι προκηρύξεις με τα υποτιθέμενα αποτυπώματα δεν στάλθηκαν

και γι' αυτό το δικαστήριο εκείνο αποφάσισε ότι δεν υπάρχουν.

Ο εφέτης Ντούλης ρώτησε γιατί τόσα χρόνια δεν εξερευνηθήκαν αυτές οι προκηρύξεις, αλλά στάλθηκαν για εξερεύνηση το 2003. Ο Γιαννακούρης προσπάθησε να αποφύγει την απάντηση επί της ουσίας με γενικόλογες για κολλές προθέσεις των δικωκτικών αρχών και αναφορές σε περιπτώσεις αμέλειας στην Αμερική και σε άλλες χώρες. «Όλες οι Αστυνομίες έχουν τα προβλήματά τους», ήταν η κατακλειδα των απαντήσεών του στις επίμονες ερωτήσεις του δικαστή. Το θέμα έκλεισε ο πρόεδρος παρεμβαίνοντας με τη φράση «δεν έχει κάτι συγκεκριμένο να μας πει!»! Όμως, αυτό ήταν το πιο κρίσιμο ερώτημα απ' όσα τέθηκαν.

Ο Λ. Ντούλης ρώτησε και για το αν μπορούν να μεταφερθούν αποτυπώματα. Ο Γιαννακούρης απάντησε (όπως και στη δίκη για την υπόθεση της 17N) αρνητικά. Ξέρετε ποιο ήταν το επιχείρημά του; Οτι μόνο με τη συναίνεση του υποκειμένου μπορεί να γίνει μεταφορά, γιατί η μέθοδος εξερεύνησης στηρίζεται στην αντίδραση των αμινοξέων. Αυτή η απάντηση ξεμπροστίζει την Ασφάλεια. Αν κάποιος κάνει ένα σφραγιδάκι με το αποτύπωμα ενός ατόμου και το βουτήξει στο δικό του ιδρώτα, μπορεί να αφήσει ένα αποτύπωμα. Αυτό το μεταφερόμενο αποτύπωμα είναι και πάλι ιδρωτικό, δηλαδή περιέχει αμινοξέα και ανιχνεύεται. Η εξερεύνηση δεν περιλαμβάνει τεστ DNA, για να αποδειχτεί αν τα αμινοξέα που αντέδρασαν στο χημικό διάλυμα και εμφάνισαν το αποτύπωμα στο χαρτί είναι του ανθρώπου στον οποίο ανήκει το αποτύπωμα ή οποιουδήποτε άλλου. Όμως, οι δικαστές δεν κατάλαβαν το ψέμα του Γιαννακούρη, γιατί δεν έχουν στοιχειώδεις χημικές γνώσεις.

Ο ίδιος δικαστής ρώτησε τον Γιαννακούρη αν πήγε να κάνει εξερεύνηση για αποτυπώματα στις φερόμενες ως γιάφκες του ΕΛΑ στην Πάτμου 51, στην Πολέμωνος 13 και στην Αμορίου 6-8 και απάντησε αρνητικά. Ήταν μια εύστοχη ερώτηση. Ο μέγας εξερευνητής, που μπορεί να βρει αποτυπώματα και μετά από 45 χρόνια, όπως έλεγε κομπάζοντας, δεν στάλθηκε στις υποτιθέμενες γιάφκες, μπας και βρεθούν κάποια ενοχοποιητικά στοιχεία. Τι σημαίνει αυτό; Ή ότι δεν ανιχνεύονται αποτυπώματα μετά από τόσα χρόνια ή ότι η Αντιτρομοκρατική ήταν σίγουρη πως δεν ήταν γιάφκες αυτά τα διαμερίσματα (ή και τα δύο).

Ο Α. Κωνσταντάκης ξεκίνησε με μια κρίσιμη ερώτηση: Αν η προκήρυξη ελεγχόταν το 1977 θα βρίσκονταν αποτυπώματα; Ο Γιαννακούρης δήλωσε πως δεν μπορεί να απαντήσει. Το επόμενο ερώτημα ήταν ακόμα πιο κρίσιμο. Δεδομένου ότι ο Χρ. Τσιγαρίδας είχε δηλώσει πριν πως ο ΕΛΑ ουδέποτε έστειλε προκηρύξεις σε δεξιές εφημερίδες και επομένως η προκήρυξη που υποτίθεται πως έχει το αποτύπωμα της Αθανασάκη δεν στάλθηκε στην «Απογευματινή» (έχει σταλεί στην «Ελευθεροτυπία»), μπορεί ο μάρτυρας να προσδιορίσει ποια χρονική στιγμή είναι το αποτύπωμα; Η απάντηση ήταν αρνητική. Δεν μπορεί να προσδιορίσει τότε μήνηκε το συγκεκριμένο αποτύπωμα. Επόμενη ερώτηση: Δεδομένου ότι φέρονται αποτυπώματα από το αριστερό χέρι του Αγαπίου (που δεν είναι αριστερόχειρας) και το δεξί της Αθανασάκη, είναι συνηθισμένο αυτό το φαινόμενο; Απάντηση: Δεν μπορεί να απαντήσει. Ακολουθεί μια αποκλυπτική αναπαράσταση: Ετσι που εμφανίζεται το αποτύπωμα της Αθανασάκη, θα πρέπει να είχε πίσει το χαρτί ανάποδα, με έναν τρόπο εντελώς απίθανο! «Δεν μπορεί να υποθέσω», ήταν η απάντηση του Γιαννακούρη.

Αμέσως μετά, έρχεται η σημαντικότερη αποκάλυψη. Εντάξει, τον δεξιό δείκτη της Αθανασάκη τον είχαν από την ταυ-

τότητά της, τον δεξιό παράμεσο όμως που τον είχαν και τον συνέκριναν με τα αποτυπώματα; Αποκαλύπτεται ότι η σχετική έκθεση εξερεύνησης έχει ημερομηνία 2.2.2003, ενώ η Αθανασάκη δακτυλοσκοπήθηκε στις 2 με 3 το απόγευμα της ίδιας μέρας, όμως το έγγραφο αναφέρει «Ημερομηνία εγγραφής: 1/2/03». Η προσπάθεια του Γιαννακούρη να καλύψει την Αντιτρομοκρατική εξόργισε τον Α. Κωνσταντάκη, ο οποίος κατέληξε λέγοντας πως δεν αμφισβήτη τη δουλειά των εργαστηρίων και του Γιαννακούρη, αλλά πως αυτά τα εργαστήρια ταυτοποίησαν τον δεξιό παράμεσο επειδή είχαν ήδη τα αποτυπώματα της Αθανασάκη. Πριν την δακτυλοσκόπηση δηλαδή. Γι' αυτό και αναφέρουν ημερομηνία εγγραφής μια μέρα πριν τη σύλληψη και δακτυλοσκόπησης της. Και πώς τα είχαν; Το μόνο εύκολο, αν έπαιρναν το ποτήρι από το οποίο ήπιε νερό, μετά τη συνάντησή της με τον πράκτορα Περάκη.

Ο Σ. Φυτράκης, μολοντί η υπόθεση δεν αφορά τον εντολέα του (Γ. Σερίφη), εισφέρει την πείρα του στη διερεύνηση αυτού του ζητήματος. Αποκαλύπτει πως τουλάχιστον από το 1987 τα εργαστήρια της Ασφάλειας μπορούσαν να εξερευνούν αποτυπώματα σε χαρτί. Δείχνει σχετική έκθεση για την υπόθεση Μπουκουβάλα. Ο Γιαννακούρης το παραδέχεται, αναφέροντας μια παλιά μέθοδο (με νιτρικό άργυρο), που πλέον έχει αντικατασταθεί με καινούργιες. Επιβεβαιώνει ακόμα πως έγγραφα που είχαν εξεταστεί με την παλιά μέθοδο δεν επιδέχονται εξερεύνηση με τις καινούργιες. Και πώς συνέβη, λοιπόν, μια κομβική προκήρυξη του ΕΛΑ, αυτή που αναφέρεται στην ενέργεια κατά της ΑΕΓ το 1977, όπου σκοτώθηκε ο Χρήστος Κασίμης, να μην έχει εξερευνηθεί επί τόσα χρόνια και να εξερευνάται πρώτη φορά το Δεκέμβριο του 2002; Παραδέχεται ακόμα ο Γιαννακούρης πως οι Αμερικάνοι προηγούνταν σ' αυτές τις μεθόδους και όταν ο Φυτράκης του υπενθυμίζει πως στην υπόθεση Λεσπερόγλου αποδείχτηκε πως όλα τα χαρτιά προς εξερεύνηση τα είχαν στείλει στο FBI, το επιβεβαιώνει. «Ε, δεν θα στέλνατε κι αυτά; Ελάτε τώρα», καταλήγει ο συνήγορος. «Ψάχνετε τον ΕΛΑ τόσα χρόνια και δεν στείλατε τα χαρτιά να τα ερευνήσει το FBI;». «Μην υποτιμάτε τους Έλληνες» είναι η... (άλλα λόγια ν' αγαπιόμαστε) απάντηση του Γιαννακούρη. Ποιος, όμως, αμφιβάλει ότι ειδικά αυτή η προκήρυξη του ΕΛΑ, που αναφέρεται στην ΑΕΓ και το θάνατο του Χρ. Κασίμη, ψάχτηκε εξοχυστικά από Έλληνες, Αμερικανούς και Γερμανούς; Αν υπήρχαν αποτυπώματα, θα είχαν βρεθεί χρόνια πριν και όχι στα τέλη του 2002, όταν η Αντιτρομοκρατική έχει ήδη καταλήξει στο ποιος θα συλλάβει για την υπόθεση του ΕΛΑ.

Αμέσως μετά το διάλειμμα, που έγινε λίγο πιο χωρίς επειδή το ζήτησε η υπεράσπιση, ο Α. Κωνσταντάκης ξαναζήτησε το λόγο, για να επανέλθει με νέα ερωτήματα, επειδή όπως είπε είχε κάποιες απορίες και έπρεπε να έχει κάποια επικοινωνία. Το ζήτημα που θέτει είναι αυτό της μεταφοράς αποτυπωμάτων, δυνατότητα την οποία αρνείται ο Γιαννακούρης. Παραδέχεται ότι ένα καλό λανθάνον αποτύπωμα μπορεί να φωτογραφηθεί. Αν λοιπόν -ρωτάει ο συνήγορος- πάρω ένα αποτύπωμα του κ. προέδρου, το φωτογραφίσω με μια μέθοδο υψηλής ανάλυσης, φτιάξω μ' αυτό ένα σφραγιδάκι, το εμβάπτισω στο δικό μου του ιδρώτα και το αποθέσω σε ένα χαρτί, ποια θα είναι το αποτύπωμα, δικό μου ή του κ. προέδρου; Μετά από μερικές στιγμές αμηχανίας ο Γιαννακούρης απαντά πως αυτό δεν μπορεί να γίνει, γιατί η εκβολή του ιδρώτα είναι συνεχής, ενώ η διαδικασία που περιέγραψε ο συνήγορος είναι ασυνεχής! Παρεμβαίνει ο Χρ. Τσιγαρίδας και αναφέρει ότι υπάρχουν εδώ και χρόνια υλικά (πολυμερή) με απορροφητικότητα, με τα οποία μπο-

ρούν να γίνουν σφραγιδες και να μεταφερθεί οπουδήποτε ένα ιδρωτικό αποτύπωμα. Άλλωστε -σημειώνει- τα εργαστήρια του κ. μάρτυρα δεν ερευνούν το DNA, δεν εξετάζουν ποιανού είναι ο ιδρώτας και τα αμινοξέα που αντιδρούν με το χημικό διάλυμα και εμφανίζουν το αποτύπωμα, αλλά μόνο το ανάγλυφο του αποτυπώματος. Ο Γιαννακούρης προτιμά να μη συνεχίσει άλλο την αντιδικία, γιατί διαπιστώνει ότι δεν έχει επιχειρήματα. Άλλωστε, κανένας δεν κατηγορήσε τον ίδιο ότι έκανε τη μεταφορά αποτυπωμάτων. Αυτουνού του πήγαν ένα χαρτί και του είπαν να κάνει την εξερεύνηση.

Σειρά ερωτημάτων υπέβαλε και ο Κ. Αγαπίου και ο αυτεπάγγελα διορισθείς συνήγορος του Αγγελος Βαρουσάκης (ζήτησε συγγνώμη από τον κ. Βαρουσάκη γιατί τόσο καιρό γράφαμε λάθος το όνομά του).

Ας συνοψίσουμε, λοιπόν. Η Αντιτρομοκρατική ισχυρίζεται ότι έχει ταυτοποίησει κάποια αποτυπώματα του Αγαπίου και της Αθανασάκη. Της ζητούνται οι σχετικές εκθέσεις και δεν τις στέλνει ούτε στον ανακριτή ούτε στο προηγούμενο δικαστήριο. Τα αποτυπώματα αυτά αφορούν προκηρύξεις του 1977 και υποτίθεται ότι εξερευνούνται για πρώτη φορά το Δεκέμβριο του 2002. Ουδείς -ούτε η Ασφάλεια- βεβαιώνει πως έφτασαν στα χέρια της οι δυο προκηρύξεις, ενώ για την τρίτη ισχυρίζεται ότι στάλθηκε στην «Απογευματινή», γεγονός που ουδέποτε έχει γίνει. Ουδείς μπορεί να βεβαιώσει αν αυτές είναι προκηρύξεις που έστειλε ο ΕΛΑ σε εφημερίδες ή προκηρύξεις απ' αυτές που μοιράζονταν χέρι-χέρι ή στέλνονταν σε αρκετούς ανθρώπους με το ταχυδρομείο (ο ΕΛΑ ακολουθούσε αυτή την τακτική). Θα μπορούσαν αυτές οι προκηρύξεις να είχαν κλαπεί από ένα σπιτί. Θα μπορούσαν να τις είχαν πίσει οι κατηγορούμενοι κατά τη σύλληψή τους στην Ασφάλεια (το υπαινιχτηκε ο εφέτης Ντούλης). Θα μπορούσε να έχει γίνει ετεροχρονισμένη μεταφορά αποτυπωμάτων από την Αντιτρομοκρατική, που είχε κάθε λόγο να δημιουργήσει «αποδείξεις». Άλλωστε, οι προκηρύξεις αυτές έγιναν αντικείμενο επεξεργασίας από περισσότερες της μιας υπηρεσίες, εχώριες και αλλοδαπές, που επί σειρά ετών τις είχαν στα χέρια τους.

Ποια εκδοχή επιλέγουμε εμείς; Την τελευταία. Το γεγονός ότι ο Γιαννακούρης προσπάθησε απεγνωσμένα να αποδείξει ότι δεν γίνεται μεταφορά αποτυπωμάτων και στο τέλος εγκατέλειψε την προσπάθεια, βλέποντας ότι δεν πείθει (είναι χαρακτηριστικό ότι οι εφέτες Χυτήρογλου και Ντούλης έδειξαν ζωηρό ενδιαφέρον και έκαναν συμπληρωματικά ερωτήματα, όταν ο Α. Κωνσταντάκης έθεσε το ζήτημα), μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι αυτό έγινε. Ο Γιαννακούρης μπορεί να μην είναι ο δράστης της λαθροχειρίας, όμως γνωρίζει καλά πως αυτή μπορεί να γίνει και προσπάθησε να καλύψει τους δράστες από συναδελφική αλληλεγγύη. Έχει και έναν προσωπικό λόγο. Αν δεχτεί ότι τα αποτυπώματα μπορούν να μεταφερθούν, θα είναι σαν να παραδέχεται πως η δουλειά που κάνει ο ίδιος δεν έχει καμία αποδεικτική αξία, γιατί ουδείς θα γνωρίζει αν τα αποτυπώματα που αυτός εξερευνά είναι γνήσια ή μεταφερόμενα. Υπάρχει, δηλαδή, και συντεχνιακό ενδιαφέρον.

Η συνεδρίαση έκλεισε με σχολιασμούς της κατάθεσης Γιαννακούρη από τους Α. Κωνσταντάκη, Επ. Αθανασάκη, Κ. Αγαπίου και Α. Κανά. Ο συνήγορος ανασύστησε την κατάθεση Γιαννακούρη και τα όσα προέκυψαν απ' αυτή, οι Αθανασάκη και Αγαπίου αναφέρθηκαν κυρίως στο εφιαλτικό σκηνικό που δημιουργείται με την παραγωγή τείνοια «αποδεικτικών μέσων» και ο Κανάς στο ότι βρίσκεται στη φυλακή χωρίς κανένα αποδεικτικό στοιχείο, καταλήγοντας με το... σύνηθες υβρεολόγιο κατά Τσιγαρίδα!!!

Μ' ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΜΟ

Αγαπητά μου παιδιά

Μαζευτείτε εδώ γύρω απ' τον ήλιο, τη φωτιά που επώασε τ' αυγά απ' τα οποία ξεπηδήσαμε για να σεργιανίσουμε τη γη. Τη γη που με τα χρόνια μετατράπηκε σε μια γερασμένη, γκριζα, απάνθρωπη κατοικία. Μαζευτείτε να κουβεντιάσουμε γι' αυτό το "πλοίο των τρελών", όπως το αποκάλεσε ο Morrison, να ξαναγίνουμε δυσάρεστοι σε κάποιους με τις κουβέντες μας. Δυσάρεστοι σε κείνους που εθελουφλούν, που συμπεριφέρονται ως οι μοναδικοί επαναστάτες και περιφέρονται ως επαίοντες και δήθεν μοναδικοί κάτοχοι της δήθεν μίας και μόνης αλήθειας, συλλέγοντας επαναστατικά ένοσημα και σοβαροφάνεια. Σε κείνους που κατακερματίζουν όσους χώρους αντίστασης απέμειναν ακόμα, με το να επιτίθενται σ' αυτούς περισσότερο απ' ό,τι στους ταξικούς αντιπάλους τους.

Πάντα ήμουν υπέρ του αυτοπροσδιορισμού (βοηθεί) και της μετέπειτα κριτικής επ' αυτού. Για παράδειγμα, δεν είναι κακό να παραδεχτεί κανείς ότι είναι μαλάκας (χρειαζόμαστε και οι μαλάκες ως κοινωνικό αντίβαρο, ένας κόσμος χωρίς εξιλαστήρια θύματα θα ήταν ιδιαίτερα άβολος και θλιβερός). Κακό είναι να περιφέρεται ανάμεσα στους μαλάκες κάνοντας πως δεν τους γνωρίζει, όντας ένας απ' αυτούς. Αναφέρομαι σ' όσους περιγράφονται στην προκήρυξη του Απριλίου του 1977 (πάνε 28 χρόνια από τότε, που να πάρει ο διάολος!) και αντιγράφω ένα μικρό απόσπασμα: «...η μοναδική τους δραστηριότητα είναι η έκδοση μιας βδομαδιατικής ή μηνιαίας εφημερίδας και δυο-τρεις το χρόνο γελοίες πανηγυριού συγκεντρώσεις σε θέατρα ή στα προπύλαια και όπου τους κοιτάζουν οι αστυνομικοί και γελάνε. Οι περισσότερες απουσιάζουν τελείως απ' τους χώρους των διεκδικητικών αγώνων. Αντί να βάζουν στην πρώτη γραμμή την προώθηση του αγώνα κι από τις συγκεκριμένες κινητοποιήσεις να προωθείται η ενότητα, βάζουν στην πρώτη γραμμή την πολεμική μεταξύ τους κι έτσι, πολλαπλασιάζονται οι διαστάσεις, οι σέκτες και το μόνο που ενδιαφέρει τις περισσότερες είναι να διατηρηθεί το "μαγαζάκι" της κάθε παρεούλας. Κι από πολιτική σκοπιά, χωρίς να μας είναι δυνατό εδώ να ασχοληθούμε με την πολιτική γραμμή κάθε οργάνωσης, οι περισσότερες δημιουργούν πολιτική σύγχυση και χάος μέσα στο λαϊκό κίνημα και αποπροσανατολίζουν τους αγωνιστές».

Ξέρετε για τι χαιρόμαι; Για το ότι εισπράττω από πολλούς κι ετερόκλητους την διαβεβαίωση, ότι μέσα στον ορμαγδό της τρομοουστερίας (και μετέπειτα φυσικά), η "Κόντρα" ήταν μία από τις ελάχιστες φωνές που τήρησε συνεπή κι ασυμβίβαστη στάση.

Ξέρετε για τι λυπάμαι; Για το ότι είστε εκεί που είστε και όπως είστε, για την υποκρισία εκείνων (και δεν μιλάω για ζαλισμένους αστούληδες) που σπεύδουν να εκφράσουν τον αποτροπιασμό τους για τα τραυματισμένα αδέσποτα κι αδιαφορούν για το ότι π.χ. ένας Σάββας είναι σ' αυτή την κατάσταση. Για την μαζική αποχαύνωση, για τη λαθραία παρακολούθηση του fame story και τις επ' αυτού συζητήσεις από μέλη του κινήματος, για την προάσπιση του μαγαζιού και της παρεούλας που λέγαμε. Για το ότι τρεις δεκαετίες μετά, κάποιιοι έχουν να επιδείξουν προσωπική "προκοπή" (που έλεγε κι η γιαγιά μου) και κάποιιοι άλλοι τίναν τις ζωές τους στον αέρα.

Τί να πρωτογράψεις σ' ένα γράμμα; Ίσως όλα αυτά θέλουν περαιτέρω επεξηγήσεις για να μην παρερμηνευτούν. Ίσως να διατυπώνονται λίγο...εφηβικά, όμως αλίμονο σ' όσους έφυγαν από την εφηβεία (μικρός και φωνάζοντας ήρθα στον κόσμο κι έτσι σκοπεύω να φύγω). Το σίγουρο είναι ότι οι συσχετισμοί και οι αντικειμενικές συνθήκες παραμένουν εκεί που βρίσκονταν πριν από τρεις δεκαετίες (εδώ ψεύδομαι συνειδητά, γιατί κι αν υπάρχει μια περιστασιακή όξυνση σε κάποιους τομείς, ξέρουμε καλά ότι πίσω της χάσκει το αδυσώπητο στόμα της αδηφάγου αφρομοίωσης. Αρα ίσως τα πράγματα είναι χειρότερα από τότε). Και οι αστυνομικοί εξακολουθούν να γελάνε, μαζί με κάποιους άλλους από απέναντι που άρχισαν να εκτίθενται τελευταία...

Γιάννα Διαβολοπούλου-Καθηγητάκη

Φρένο στους δασοκτόνους νόμους;

Η Επιτροπή Αναστολών του Συμβουλίου της Επικρατείας φρενάρει την εφαρμογή των δασοκτόνων νόμων 3208/2003 και 3147/2003 που ψήφισε το ΠΑΣΟΚ και εφαρμόζει πιστά η ΝΔ. Το ΣτΕ ασχολήθηκε με την υπόθεση μετά από προσφυγή που είχε καταθέσει το Γεωτεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδας με αφορμή την εφαρμοστική εγκύκλιο των νόμων που είχε υπογράψει ο πρώην υφυπουργός Γεωργίας Φ. Χατζημιχάλης. Η Επιτροπή Αναστολών του ΣτΕ έκρινε ότι η εφαρμογή της παραπάνω εγκυκλίου «θα έχει ως αποτέλεσμα να παραμείνει χωρίς την προστασία της δασικής νομοθεσίας ένα σημαντικό μέρος εδαφικών εκτάσεων» και ότι «συνεπάγεται με τη δημιουργία μη αντιστρεφόμενων καταστάσεων, βλάβη του δασικού πλούτου της χώρας».

Το ερώτημα είναι αν η παραπάνω απόφαση θα αποτελέσει πρόκριμα και για την Ολομέλεια του ΣτΕ η οποία στις 3 Ιούνη θα εξετάσει συνολικά και τους νόμους και τις εφαρμοστικές εγκυκλίους, για να αποφανθεί επί της συνταγματικότητάς τους. Δεν είναι λίγες οι φορές που η Ολομέλεια του ΣτΕ έχει ανατρέψει αποφάσεις των Τμημάτων του και εν προκειμένω τα συμπεράσματα είναι πολλά και οι πιέσεις που θα ασκηθούν στα μέλη του ανώτατου ακυρωτικού δικαστηρίου μεγάλες.

Προς μηδενισμό και του συμβολικού φόρου στις χρηματιστηριακές συναλλαγές

Όταν οι χρηματιστηριακές συναλλαγές ανθούσαν, επιβλήθηκε ένας συμβολικός φόρος ύψους 0,30%. Ήταν ένα είδος άλλοθι για τον... κοινωνικό ρόλο του χρηματιστηριακού τζόγου. Η κυβέρνηση της ΝΔ με τον τελευταίο φορολογικό νόμο μείωσε αυτόν τον συμβολικό φόρο στο μισό (0,15%). Τώρα, ετοιμάζεται να τον καταργήσει τελείως, όπως αποκάλυψε ο πρόεδρος του ΧΑΑ Στ. Καπρβόλος. Και γιατί; Ε, η δικαιολογία είναι στάνταρ σ' αυτές τις περιπτώσεις: για να προσελκυστούν οι επενδυτές του εξωτερικού.

Μια και μόνη σύγκριση αρκεί. Συγκρίνετε την πρόθεση κατάργησης αυτού του συμβολικού φόρου με τον φόρο στα φτηνά τσιγάρα, που επιβλήθηκε από την 1η Απριλίου, εντελώς τσαμπουκαλδικά, μόνο και μόνο για να τα φέρει πιο κοντά στην τιμή των ακριβών.

Και η διαπλοκή... συνεχίζεται

Πέντε πιστοποιητικά διαφάνειας σε εταιρίες του Μπόμπολα, για δουλειές συνολικού ύψους 92,9 εκατ. ευρώ, χορήγησε την περασμένη Τρίτη το Εθνικό Συμβούλιο Ραδιοηλεκτρονικής (επίσης, δύο πιστοποιητικά στην Intracom του Κόκκαλη). Πριν μια βδομάδα είχε χορηγήσει τρία πιστοποιητικά διαφάνειας σε εταιρίες του Μπόμπολα και ένα σε εταιρία του Βαρδινογιάννη. Μα δεν είναι ιδιοκτήτες ΜΜΕ ο Μπόμπολας, ο Κόκκαλης και ο Βαρδινογιάννης; Σύμφωνα με το νόμο, δεν έχουν κώλυμα.

Η φασαρία, βέβαια, έγινε για τις εταιρίες του Μπόμπολα, που τον προηγούμενο χρόνο τους απορρίπτονταν τα πιστοποιητικά. Πλέον, όμως, ο Λεωνίδας Μπόμπολας έφυγε από το ΔΣ της εταιρίας «Ακτωρ» και μείωσε το ποσοστό του στην «Τεχνοδομική» σε 4,9% πουλώντας τις μετοχές του σε εταιρία του Λουξεμβούργου και στην Φωτεινή Κούτρα. Οπότε ούτε γάτα ούτε ζημιά.

ΕΥΡΩΣΥΝΤΑΓΜΑ

Το ευρωσύνταγμα αποτελεί κορυφαίο θεσμικό εποικοδόμημα της πολιτικής πλέον μετά την οικονομική εννοποίηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Πρόκειται για ένα νομοθέτημα υπερεθνικής ισχύος όπως θα φανεί από τις παρακάτω επισημάνσεις, το οποίο επισφραγίζει την υπερεθνική εξουσία των οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης απέναντι στα εσωτερικά δίκαια και στις εσωτερικές ένομες τάξεις και το οποίο συνταγματοποιεί τους οικονομικοπολιτικούς στόχους των αρχουσών τάξεων των κυρίαρχων χωρών της Ε.Ε.

1) ΙΣΤΟΡΙΚΟ

ΓΕΝΙΚΑ

Το ζήτημα της θέσπισης Ευρωπαϊκού συνταγματικού κειμένου τέθηκε για πρώτη φορά στη διακυβερνητική διάσκεψη της Νίκαιας το 2000, ενώ στη Σύνοδο Κορυφής του Λάακεν το 2001 συγκροτήθηκε η λεγόμενη «Συνέλευση για το μέλλον της Ευρώπης», που ήταν ουσιαστικά η συντακτική επιτροπή του κειμένου του ευρωσυντάγματος. Η επιτροπή υπέβαλε το σχέδιο στη σύνοδο κορυφής της Θεσσαλονίκης το 2003. Το κείμενο εγκρίθηκε τελικά στη διακυβερνητική διάσκεψη της Ρώμης, τον Οκτώβριο του 2004, ενώ έχει οριστεί ως απώτατος χρόνος έναρξης εφαρμογής του σε κάθε χώρα μέλος της Ε.Ε. που θα το κυρώσει η **1-11-2006**. Μέχρι σήμερα οι χώρες που το έχουν κυρώσει είναι οι **Σλοβενία, Ουγγαρία, Λιθουανία και Ισπανία**. Από τις υπόλοιπες χώρες τρεις τουλάχιστον πρόκειται να διενεργήσουν **δημοψήφισμα** για την αποδοχή της κύρωσής του ή όχι. Οι χώρες αυτές είναι **Γαλλία, Ολλανδία και Βρετανία**.

Από άποψη περιεχομένου και «θεσμικής αρχιτεκτονικής» το ευρωσύνταγμα ενσωματώνει σε ενιαίο κείμενο και κωδικοποιεί όλες τις προηγούμενες γνωστές συνθήκες της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Μάαστριχτ, Αμστερνταμ, Νίκαια, Λισαβόνα, Σένγκεν). Στις συνθήκες αυτές, όπως είναι γνωστό, κατοχυρώνεται η πολιτική της μερικής αποσχόλησης, της απελευθέρωσης των κεφαλαίων, της εμπορευματοποίησης κοινωνικών αγαθών, του ηλεκτρονικού φακελώματος, της αύξησης των ορίων συνταξιοδότησης κ.λπ. Το κείμενο των παλαιών συνθηκών καταλαμβάνει ολόκληρο το τρίτο μέρος του συντάγματος δηλαδή 322 από τα 448 άρθρα τα οποία αυτό συνολικά περιέχει.

Συνολικά το κείμενο του ευρωσυντάγματος διαιρείται σε τρία μέρη. Το πρώτο (ΜΕΡΟΣ I, άρθρα 1-60) περιέχει τον ορισμό και τους στόχους της Ε.Ε., τις αρμοδιότητες, τα όργανα και τον τρόπο λειτουργίας τους. Το δεύτερο (ΜΕΡΟΣ II, άρθρα 61-114) περιέχει το λεγόμενο χάρτη θεμελιωδών δικαιωμάτων της Ένωσης. Το τρίτο (ΜΕΡΟΣ III, άρθρα 115-448), όπως προελέχθη, περιέχει τις πολιτικές και τη λειτουργία της Ένωσης. Το όλο κείμενο συμπληρώνεται από γενικές και τελικές διατάξεις, καθώς και από πρωτόκολλα και δηλώσεις (ΜΕΡΟΣ IV).

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Στην Ελλάδα η κύρωση του ευρωσυντάγματος από την Ελληνική Βουλή έχει ανακοινωθεί ότι θα έχει τελειώσει μέσα στον Απρίλιο 2005. Υπάρχει διαφωνία μεταξύ ΠΑΣΟΚ και ΝΔ ως προς τις προϋποθέσεις και τη διαδικασία κύρωσής του. Η ΝΔ, όπως τουλάχιστον έχει τοποθετηθεί στη Βουλή με τον υπουργό Εσωτερικών κ. Προκόπη Παυλόπουλο, υποστηρίζει ότι είναι αρκετή η απόλυτη πλειοψηφία του όλου αριθμού των βουλευτών, σύμφωνα με τη διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου 28

του Συντάγματος, με το σκεπτικό ότι η κύρωση του ευρωσυντάγματος ενέχει περιορισμούς ως προς την άσκηση της εθνικής κυριαρχίας της χώρας, κατά συνέπεια απαιτείται η ειδική πλειοψηφία που προβλέπει η διάταξη αυτή.

Το ΠΑΣΟΚ με τον κ. Ευάγγελο Βενιζέλο υποστηρίζει ότι η διάταξη πρέπει να κυρωθεί με πλειοψηφία 3/5 του όλου αριθμού των βουλευτών - παρ. 2 του άρθρου 28 του Συντάγματος - με το σκεπτικό ότι με το ευρωσύνταγμα αναγνωρίζονται αρμοδιότητες που προβλέπονται από το Ελληνικό σύνταγμα σε όργανα διεθνών οργανισμών. Στο τελευταίο αυτό επιχειρήμα η κυβέρνηση ανταπαντά ότι η αναγνώριση των αρμοδιοτήτων αυτών έχει γίνει ήδη με προηγούμενα νομοθετήματα και με την ένταξη της χώρας στην Ε.Ε. και την κύρωση των προηγούμενων συνθηκών της, έτσι ώστε δεν θα παρέχεται κάποια νέα αρμοδιότητα που να δικαιολογεί την εφαρμογή της παρ. 2 του άρθρου 28.

Σύμφωνα με πολιτικούς παρατηρητές, η διαφωνία σχετικά με το θέμα χειρισμού της διαδικασίας κύρωσης του ευρωσυντάγματος δεν είναι πρωτογενώς νομική αλλά υποκρύπτει διαφωνία πολιτικού χειρισμού, που σχετίζεται με την αντιμετώπιση του ζητήματος του νόμου για το βασικό μέτοχο (3310/2005) στα όργανα της Ε.Ε., ως προς τον οποίο το μεν ΠΑΣΟΚ επιζητά μία αναβαθμισμένη διαδικασία κύρωσης του ευρωσυντάγματος, έτσι ώστε να καθίσταται σαφής η υπεροχή του απέναντι στο εσωτερικό δίκαιο και κατ' επέκταση και απέναντι στις ρυθμίσεις του νόμου για το βασικό μέτοχο, ενώ η κυβέρνηση επιζητά το αντίθετο. Με άλλα λόγια, το ΠΑΣΟΚ αγωνίζεται για να υποστηρίξει την υπεροχή του κοινοτικού δικαίου, ενώ η Ν.Δ. την εθνική κυριαρχία. Τι άλλο θα δούμε !!!

Είναι αυτονόητο ότι το παιχνίδι των εντυπώσεων αυτών ελάχιστη σχέση έχει με τα πραγματικά προβλήματα του Ελληνικού λαού και τις βασικές συνέπειες από τις ρυθμίσεις του ευρωσυντάγματος.

Τέλος, θα πρέπει να λεχθεί ότι τα κόμματα της αντιπολίτευσης μιλούν για δημοψήφισμα, ως προς το οποίο είναι αρκετά παράδοξη η θέση του ΠΑΣΟΚ, το οποίο επιζητά να γίνει μεν δημοψήφισμα αλλά αφού πρώτα κυρωθεί το ευρωσύνταγμα από την ελληνική Βουλή, δηλαδή να γίνει το δημοψήφισμα με το εκλογικό σώμα να βρίσκεται μπροστά σε τετελεσμένο.

2) ΒΑΣΙΚΕΣ ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ (Εντελώς ενδεικτικά)

1) Υπεροχή του ευρωσυντάγματος απέναντι στο εσωτερικό δίκαιο.

Καθιερώνεται με το άρθρο I-6 παρ. 1 του ευρωσυντάγματος η αρχή της υπεροχής του συντάγματος και των κανόνων δικαίου που θεσπίζονται από τα όργανα της Ένωσης **στο πλαίσιο της άσκησης των αρμοδιοτήτων που τους ανατίθενται** απέναντι στο δίκαιο των κρατών μελών. Συνεπώς το Ελληνικό κοινοβούλιο ετοιμάζεται να απεμπολήσει την υπεροχή του εθνικού συντάγματος σε άλλα νομοθετικά κείμενα υπερεθνικά καταπατώντας τη **συντακτική εξουσία** του ελληνικού λαού.

Όσο για τις κατηγορίες των αρμοδιοτήτων στο πλαίσιο της άσκησης των οποίων έχει πεδίο εφαρμογής η παραπάνω αρχή της υπεροχής, αυτές είναι οι αποκλειστικές «**αποκλειστικές**» αλλά και οι «**συντρέχουσες**» αρμοδιότητες, εκείνες δηλαδή σύμφωνα με τις οποίες κατά τα άρθρα I-11 έως και I-14 του κειμένου αντίστοιχα, η Ένωση διαθέτει αντίστοιχα, είτε αποκλειστική αρμοδιότητα να νομοθετεί, είτε συντρέχουσα αρμοδιότητα που σημαίνει προτεραιότητα της Ένωσης να νομοθετεί, εφόσον προη-

Η αστική δικτατορία χωρίς μάσκα

γείται χρονικά του κράτους μέλους. Στην κατηγορία αυτή μάλιστα ανήκουν οι περισσότεροι τομείς της συνθήκης.

Ενδεικτικά, στις αποκλειστικές αρμοδιότητες εντάσσονται όλα όσα σχετίζονται με την οικονομική και νομισματική πολιτική και στις συντρέχουσες μεταξύ άλλων όσα σχετίζονται με τον λεγόμενο «χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης» αλλά και με το περιβάλλον, την κοινωνική πολιτική, την ενέργεια, την εσωτερική αγορά, την υγεία και την προστασία των καταναλωτών.

Κατ' αυτόν τον τρόπο αναγνωρίζονται και απεμπλοούνται εθνικές συνταγματικές νομοθετικές αρμοδιότητες σε διεθνή όργανα μεταξύ των οποίων και στον λεγόμενο χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, όπου ως γνωστόν ανήκουν οι θεμελιώδεις ατομικές ελευθερίες και δικαιώματα, ενώ δυνατότητα διεύρυνσης των αρμοδιοτήτων παρέχεται με το άρθρο I-18 του ευρωσυντάγματος ακόμα και χωρίς σχετική συνταγματική πρόβλεψη, υπό τον όρο της ομόφωνης απόφασης του Συμβουλίου των Υπουργών.

2) Η καπιταλιστική οικονομία ανάγεται σε ύπατη συνταγματική αξία.

Για πρώτη φορά, παραβιάζοντας την πάγια και παγκόσμια συνταγματική παράδοση, η οποία θέλει να εμφανίζεται φαινομενικά ουδέτερη απέναντι στο κρατούν κοινωνικό καθεστώς, το κείμενο του ευρωσυντάγματος προσδιορίζει με ρητό και περιοριστικό τρόπο τα όρια της οικονομικοπολιτικής φυσιογνωμίας της διακρατικής ένωσης την οποία εκφράζει. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 3 «η Ένωση εργάζεται για μία βιώσιμη ανάπτυξη της Ευρώπης με γνώμονα μία ισόρροπη οικονομική μεγέθυνση, μία άκρως ανταγωνιστική κοινωνική οικονομία της αγοράς με στόχο τη πλήρη απασχόληση και τη κοινωνική πρόοδο, ένα υψηλό επίπεδο προστασίας και βελτίωσης της ποιότητας του περιβάλλοντος».

Η προτεραιότητα της άκρως ανταγωνιστικής κοινωνικής οικονομίας της αγοράς καθίσταται ακόμη εμφανέστερη από την απουσία κοινωνικού κράτους και την υποταγή ακόμη και των επιχειρήσεων γενικού οικονομικού συμφέροντος στους κανόνες του ελεύθερου ανταγωνισμού (Μέρος III, άρθρο 166 παρ. 2).

Η αντιπροσφύνη της σχέσης οικονομίας και πολιτικής είναι πραγματικά εντυπωσιακή. Η πολιτική δεν εξουσιάζει πλέον την οικονομία ούτε την οικονομική πολιτική. Η δημοκρατία δεν εξουσιάζει ούτε μπορεί να θίξει την οικονομία της αγοράς. Ο συνταγματικά και πραγματικά κυρίαρχος δεν είναι ο δήμος, αλλά η αγορά. Τα πάντα υπόκεινται στους κανόνες του ανταγωνισμού, χωρίς να εξαιρούνται ούτε τα συλλογικά δημόσια αγαθά, ενώ και η ίδια η εργασία δεν αντιμετωπίζεται ως κοινωνικό αγαθό ή ως δικαίωμα αλλά ως ατομική ελευθερία επιλογής.

Η ίδια η συνταγματοποίηση όλων των παλαιών συνθηκών που καθορίζουν τις οικονομικές πολιτικές της Ευρωπαϊκής Ένωσης συντείνει ακόμη πε-

ρισσότερο στην ενίσχυση του πρωταρχικού συνταγματικού ρόλου της οικονομίας της ελεύθερης αγοράς, ενώ η συνταγματοποίηση της τελευταίας καθιστά το υπάρχον καθεστώς οικονομικών και κοινωνικών σχέσεων προστατευτέο συνταγματικό έννομο αγαθό και κατά συνέπεια αφήνει ανοιχτό το δρόμο για την ποινικοποίηση όσων αγωνίζονται για ένα διαφορετικό κοινωνικό οικονομικό σύστημα, καθώς και όσων αγωνίζονται ενάντια στην ίδια την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Ογδόντα χρόνια μετά το ιδιώνυμο του Ελευθερίου Βενιζέλου, ο νομικός πολιτισμός της Ευρωπαϊκής Ένωσης θεμελιώνει πρωτογενώς το έννομο αγαθό και είναι έτοιμος νομικά να γεννήσει και άλλα παρόμοια ποινικά μορφώματα, όπως εξάλλου έχει δώσει δείγματα γραφής (Τρομονόμοι, Συνθήκη έκδοσης Ευρωπαϊκής Ένωσης - ΗΠΑ, Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης κ.λ.π.).

3) Η ασφάλεια ανάγεται σε ισότιμο συνταγματικό αγαθό με την ελευθερία και κύριο στόχο εξωτερικής και εσωτερικής πολιτικής.

Σύμφωνα με τη διατύπωση του άρθρου I-41 παρ. 1 «η κοινή πολιτική ασφάλειας και άμυνας αποτελεί εγγενές στοιχείο της κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας. Εξασφαλίζει στην Ένωση επιχειρησιακή ικανότητα βασισμένη σε μη στρατιωτικά και στρατιωτικά μέσα. Η Ένωση μπορεί να κάνει χρήση των μέσων αυτών σε αποστολές της Ένωσης προκειμένου να διασφαλίσει την διατήρηση της ειρήνης, τη πρόληψη των συγκρούσεων και την ενίσχυση της διεθνούς ασφάλειας σύμφωνα με τις αρχές του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών».

Ενώ σύμφωνα με το άρθρο I-43, που επιγράφεται με τον τίτλο «**Ρήτρα Αλληλεγγύης**», «η Ένωση και τα κράτη μέλη της ενεργούν από κοινού με πνεύμα αλληλεγγύης, εάν ένα κράτος δεχθεί τρομοκρατική επίθεση ή πληγεί από φυσική ανθρωπογενή καταστροφή η Ένωση κινητοποιεί όλα τα μέσα που έχει στη διάθεσή της συμπεριλαμβανομένων και των στρατιωτικών μέσων που θέτουν στη διάθεσή της τα κράτη μέλη για την πρόληψη μίας τρομοκρατικής απειλής στο έδαφος των κρατών μελών, για τη προστασία των δημοκρατικών θεσμών και του άμαχου πληθυσμού από την ενδεχόμενη τρομοκρατική επίθεση, για την παροχή συνδρομής σε κράτος μέλος στο έδαφός του μετά από αίτηση των πολιτικών αρχών του σε περίπτωση τρομοκρατικής επίθεσης».

Με τις διατάξεις αυτές είναι προφανές ότι ανοίγει ο δρόμος για να καταλύεται η εσωτερική αυτονομία των μελών κρατών της Ένωσης, αφού μπορούν αυτές να είναι αντικείμενο επέμβασης στρατιωτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης αλλά και τρίτων χωρών με βάση τον αόριστο στόχο της ασφάλειας, όπως αυτός θεσμοθετείται στα παραπάνω άρθρα του ευρωσυντάγματος.

Είναι εντυπωσιακό ότι δεν προβλέπεται ρητά η στρατιωτική επέμβαση προς υπεράσπιση κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε περίπτωση

εξωτερικής επίθεσης, που είναι κάτι συγκεκριμένο και μέχρι τώρα συμβατό με τους υποτιθέμενους στόχους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, προβλέπεται όμως ρητά η δυνατότητα επέμβασης για την προώθηση της κοινής πολιτικής ασφάλειας, καθώς και για την αποτροπή τρομοκρατικών επιθέσεων και για την άμυνα από τρομοκρατικές επιθέσεις. Με την παραπάνω ποικιλία συνταγματικών διατυπώσεων καλύπτονται όλων των ειδών οι επεμβάσεις που βρίσκονται στην επικαιρότητα σήμερα των κυρίαρχων ιμπεριαλιστικών κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Από στρατιωτικές αποστολές μέχρι πολεμικές επιδρομές σε τρίτες χώρες.

Με το πρόσχημα της ανθρωπιστικής βοήθειας, της πρόληψης συγκρούσεων, της διαχείρισης κρίσεων, της αποστολής αποκατάστασης της ειρήνης και των επιχειρήσεων σταθεροποίησης οι Ευρωπαϊκοί στρατοί συμμετείχαν στο διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας και τμήματά τους έχουν εγκατασταθεί μόνιμα σε βαλκανικά εδάφη και Νατοϊκές βάσεις. Με το πρόσχημα των κοινών δράσεων αφοπλισμού και αποστολών βοήθειας σε στρατιωτικά θέματα η Ευρωπαϊκή Ένωση συνήρτησε στην επέμβαση στο Ιράκ από την αρχή της δεκαετίας του '90 παίρνοντας μέρος και στρατιωτικά στον πρώτο ιμπεριαλιστικό πόλεμο κατά του Ιράκ, στηρίζοντας την ιμπεριαλιστική εκστρατεία για τα δήθεν όπλα μαζικής καταστροφής του Σαντάμ Χουσεΐν, εκπαιδύοντας τώρα στρατό, τάγματα ασφαλείας και στελέχη της δωσίλογης κυβέρνησης κατοχής του Ιράκ. Συμμεριζόμενη το δόγμα του προληπτικού πολέμου συνεργάστηκε με τις ΗΠΑ στην πολεμική επιδρομή κατά του Αφγανιστάν.

Αντίστοιχες διατυπώσεις, όπως είναι γνωστό, περιέχει και το λεγόμενο «νέο δόγμα» του ΝΑΤΟ, το οποίο δίνει τη δυνατότητα στη Βορειοατλαντική συμμαχία να επεμβαίνει σε οποιαδήποτε χώρα κρίνει ότι θίγονται ή κινδυνεύουν τα ανθρώπινα δικαιώματα. Ετσι, διευρύνεται και η αποστολή των εθνικών ενόπλων δυνάμεων κάθε κράτους μέλους από τα εθνικά συνταγματικά της όρια τα οποία συνήθως εξαντλούνται στις ανάγκες υπεράσπισης και άμυνας της χώρας τους.

4) Καθίσταται έννομο αγαθό συνταγματικής περιοχής η προτεραιότητα καταπολέμησης της τρομοκρατίας, η οποία παρέχει το δικαίωμα επέμβασης σε κράτη μέλη ή σε τρίτες χώρες με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, την πρόληψη τρομοκρατικής απειλής και την προστασία των δημοκρατικών θεσμών.

Είναι προφανές ότι με τις έννοιες, το περιεχόμενο και την ερμηνεία που δίνεται στην τρομοκρατία από την Ευρωπαϊκή Ένωση οι διατάξεις αυτές αποτελούν συνταγματικές επιταγές που είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθούν για να πληγούν και να παταχθούν δημοκρατικά και λαϊκά κινήματα στις χώρες αυτές.

Το θέμα ήδη αναπτύχθηκε στο αμέ-

σως προηγούμενο κεφάλαιο, ενώ η νομοθετική εμπειρία των τρομονόμων και η χρήση του ιδεολογικού κωδικού της τρομοκρατίας από τη Νέα Τάξη Πραγμάτων είναι αρκετή για να καταδείξει το είδος της στόχευσης.

5) Καταργείται η τριμερής διάκριση των εξουσιών με τη δημιουργία ενός υπεροργάνου, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, γνωστής ως Κομισιόν, με υπερεξουσίες και αποκλειστική αρμοδιότητα υποβολής πρότασης νόμου στο Ευρωκοινοβούλιο.

Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο προεδρεύεται πλέον από **μόνιμο Πρόεδρο και όχι εκ περιτροπής** από τους αρχηγούς των κρατών που ασκούν ανά εξάμηνο την Προεδρία, ενώ καθιερώνεται και ο θεσμός του ενιαίου υπουργού Εξωτερικών. Επίσης, αποδίδεται πολιτικός ρόλος στην **Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα** στην οποία δίδεται η αποκλειστική αρμοδιότητα χάραξης της ενιαίας πλέον νομισματικής πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

6) Καθιερώνεται η λεγόμενη «Χάρτα των δικαιωμάτων του ανθρώπου», η οποία όμως, ενώ θέτει ως στόχο τη προσχώρησή της στη Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ), θεσπισμένη από το έτος 1953 και κυρωμένη στις περισσότερες εσωτερικές έννομες τάξεις, διστάζει να αντιγράψει το περιεχόμενό της (όπως κάνει με τις συνθήκες, τις οποίες ενσωματώνει), με αποτέλεσμα να μένουν **εκτός του περιεχομένου της Χάρτας στοιχειώδη δικαιώματα** των κατηγορουμένων που προβλέπονται στο άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, όπως είναι η εν λεπτομερεία πληροφόρηση των εναντίον του κατηγοριών, η διάθεση του χρόνου και των αναγκαίων ευκολιών για την προετοιμασία της υπεράσπισής του, το δικαίωμα να τύχει δωρεάν παράστασης διερμηνέως κ.λ.π.

Εξάλλου, με ρητή πρόβλεψη στο άρθρο I-112 παρ. 2 τα δικαιώματα που αναγνωρίζονται από τον παρόντα Χάρτη και τα οποία διέπονται από διατάξεις άλλων μερών του Συντάγματος ασκούνται **υπό τους όρους και εντός των ορίων που καθορίζονται από αυτά τα μέρη**. Συνεπώς, και τα δικαιώματα της Χάρτας υποτάσσονται στους περιορισμούς των διατάξεων της συνταγματικής συνθήκης και παρατίθενται μ' έναν διακηρυκτικό τρόπο, μένουν όμως απροσπάτητα και δικαστικά και νομοθετικά, χωρίς κυρώσεις σε περίπτωση παραβίασής τους, έτσι ώστε να αποτελούν κατ' ουσίαν ένα μέσον για τον εξωραϊσμό και την ωραιοποίηση της οικονομικοπολιτικής ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, της οποίας η ουσία βρίσκεται στις διατάξεις που προαναφέρθηκαν.

7) Ως προς την εργασία, αφ ενός, όπως προαναφέρθηκε, δεν καθίσταται προστατευόμενο έννομο κοινωνικό αγαθό αλλά απλώς ατομικό δικαίωμα (μέρος II άρθρο 75), ως ελευθερία δηλαδή προσώπου το οποίο έχει δι-

καίωμα να εργάζεται και να ασκεί επάγγελμα και όχι ως προστατευόμενο έννομο αγαθό, όπως για παράδειγμα από το Εθνικό Σύνταγμα, σε αντίθεση με την **επιχειρηματική ελευθερία**, η οποία όχι μόνο αναγνωρίζεται με αυτοτελές άρθρο (μέρος II άρθρο 76) αλλά, όπως προαναφέρθηκε, αποτελεί βασικό συνταγματικό πυλώνα της οικονομικοπολιτικής ενοποίησης της Ευρώπης. Εμμέσως δε πλην σαφώς, με το άρθρο 88 μέρους II, νομιμοποιείται το δικαίωμα της ανταπεργίας (lock out), καθώς σύμφωνα με τη διατύπωσή του «**οι εργαζόμενοι και οι εργοδότες ή οι αντίστοιχες οργανώσεις τους έχουν σύμφωνα με το δίκαιο της Ένωσης και τις Εθνικές νομοθεσίες και πρακτικές δικαίωμα να διαπραγματευτούν και να συνάψουν συλλογικές συμβάσεις στα ενδεδειγμένα επίπεδα καθώς και να προσφεύγουν σε περίπτωση σύγκρουσης συμφερόντων σε συλλογικές δράσεις για την υπεράσπιση των συμφερόντων τους συμπεριλαμβανομένης και της απεργίας**».

Η ενδεικτική συμπερίληψη της απεργίας είναι προφανές ότι σιωπηρά και έμμεσα αφήνει ανοιχτό το περιθώριο της ανταπεργίας ως συλλογική δράση για την υπεράσπιση των συμφερόντων των εργοδοτών των οποίων τα συμφέροντα κατοχυρώνονται «ισότιμα» με εκείνα των εργαζομένων.

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

Συνολικά εκείνο το οποίο μπορεί κανείς να παρατηρήσει, μετά από την εκτίμηση όλων όσων αναφέρθηκαν παραπάνω, είναι ότι και το ευρωσύνταγμα είναι ένα κλασικό παράδειγμα που αποδεικνύει, όπως πάρα πολλά άλλα (συμφωνία έκδοσης ΕΕ-ΗΠΑ, νέο δόγμα ΝΑΤΟ κ.λπ., ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, απόφαση πλαίσιο για τρομοκρατία και επακολουθήσαντες τρομονόμοι), ότι η διεθνοποίηση του δικαίου στα πλαίσια των σημερινών κρατικών ενώσεων και οργανισμών όχι μόνο δεν συμβάλλει στην εξάπλωση του νομικού πολιτισμού, όπως υποσχονταν οι ιδιούσες τάξεις των χωρών αυτών, αλλά αντίθετα το δικαίο διεθνοποιείται προκειμένου όχι να διευρυνθεί κάθε θετικό κεκτημένο δικαιωμάτων και ελευθεριών από την μία χώρα στην άλλη, αλλά για να περιοριστεί και να αποικοδομηθεί το κάθε εσωτερικό σύστημα νομικού πολιτισμού, να ανατραπούν οι δημοκρατικές κατακτήσεις και τελικά να υπάρξει ενοποίηση του ουσιαστικού και δικονομικού ποινικού δικαίου στο χαμηλότερο δυνατό επίπεδο της έλλειψης σεβασμού στοιχειωδών δικαιωμάτων. Το άλλοθι της τρομοκρατίας έτσι και αλλιώς είναι αρκετά ισχυρό, όσο μπορεί να κυριαρχεί ιδεολογικά και πολιτικά, για να νομιμοποιεί στη συνείδηση των μαζών αυτή την αποικοδόμηση.

Ο Δ.Σ.Α. στα πλαίσια του θεσμικού του ρόλου (άρθρο 199 κώδικα δικηγόρων) οφείλει να αντισταθεί.

Αθήνα, 5.4.2005

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

(Ο Κώστας Παπαδάκης είναι εκπρόσωπος της Εναλλακτικής Παρέμβασης Δικηγόρων στο ΔΣ του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών, Το κείμενο αυτό αποτέλεσε εισήγησή του προς το ΔΣ του ΔΣΑ).

■ «Ο κύκλος με την κιμωλία» από το Εθνικό Θέατρο

Αφού σας χαλάει, γιατί το δοκιμάζετε;

«Ο Καυκασιανός κύκλος με την κιμωλία» είναι ένα από τα έργα της τελευταίας συγγραφικής περιόδου του Μπερτολτ Μπρεχτ. Τότε που ο γερμανός δραματουργός, έχοντας κατακτήσει σε βάθος τον μαρξισμό, που τον απασχολεί από τα πρώτα του θεατρικά βήματα, τη δεκαετία του '20, μέχρι και το τέλος της ζωής του, το 1956 (ο θάνατος βρήκε τον Μπρεχτ στο κρεβάτι με τον «Υλισμό και Εμπειροκριτικισμό» του Λένιν ανοιχτό στο κομοδίνο δίπλα του), φτάνει στη διατύπωση μιας επαναστατικής θεωρίας για το θέατρο, στη φόρμα και το περιεχόμενο των έργων και, κατά συνέπεια, και στην οργάνωση της θεατρικής πράξης (σκηνοθεσία, υποκριτική, σκηνικά και κοστούμια, χρήση τεχνικών μέσων, μουσική).

«Οι άνθρωποι δεν ενεργούν μονάχα από ένα κίνητρο, αλλά πάντα από περισσότερα που αντιφάσκουν μεταξύ τους» («Ο Μπρεχτ δείχνει στην πρόβα», περιοδικό Θέατρο, τ. 31, Γενάρης-Φλεβάρης 1973, σ. 23, μετάφραση Πέτρος Μάρκαρης). Η μικρή αυτή φράση είναι από ένα διάλογο του Μπρεχτ με τους συνεργάτες του σε μια από τις πρόβες για την παράσταση του «Κύκλου με την κιμωλία» στο Μπερλίνερ Ανσάμπλ. Όπως σημειώνει ο Μάρκαρης (και δεν έχει άδικο), «σ' αυτή τη φράση κρύβεται όλη η ουσία της συγγραφικής και σκηνοθετικής αντίληψης του Μπρεχτ» (σημείωμα στο πρόγραμμα της παράστασης του «Κύκλου», που ανέβασε τη θεατρική περίοδο 1994-95 το «Ανοιχτό Θέατρο» σε σκηνοθεσία Γιώργου Μιχαηλίδη). Ο «Κύκλος με την κιμωλία» είναι η κωμωδία των αντιφάσεων. Ενα μάθημα διαλεκτικής με εργαλείο τη θεατρική πράξη. Η θεατρική πράξη είναι το εργαλείο, τελικός στόχος είναι το μπόλιασμα της διαλεκτικής στον θεατή, για να αρχίσει να σκέφτεται έτσι. Οχι μόνο πάνω στα σημαντικά ζητήματα που τίθενται από τις πολυάριθμες σκηνές του έργου, αλλά πάνω στην ίδια τη ζωή και την ταξική πάλη.

«Στο έργο του Μπρεχτ -γράφει ο Χανς Μάγιερ, ένας από τους πιο σοβαρούς μελετητές του- συναντάμε κάθε τόσο αυτή τη στάση, που θα θέλαμε να την ονομάσουμε πληβεία παράδοση. Είναι ταυτόσημη με τη σχέση του Μπρεχτ με τη λογοτεχνία και με την κοινωνική κληρονομιά. Ασφαλώς ο περίγυρος του έργου παρουσιάζει συχνά παρεκκλίσεις. Ωστόσο η θέση της άλλης όψης διατηρείται πάντοτε με συνέπεια» (Π. Μάρκαρης, ο.π.).

Ουδείς, λοιπόν, δικαιούται να αποσπάζει τα κείμενα των έργων του Μπρε-

χτ από τη μπρεχτική άποψη για το ανέβασμά τους. Γιατί διαφορετικά αυθαίρεται και ευνοουχίζει το περιεχόμενό τους. Μια ανάγνωση των έργων του Μπρεχτ ερήμην του φιλοσοφικοπολιτικού τους υπόβαθρου είναι στιδήποτε άλλο εκτός από Μπρεχτ. Και αυτό αφορά ειδικά τα έργα της τελευταίας περιόδου («Ο κύκλος με την κιμωλία», «Ο κολός άνθρωπος του Σετσουάν», η τελευταία γραφή του «Γαλιλαίου», «Ο αφέντης Πούντλα και ο υπηρέτης του ο Μάτι», «Η μάνα Κουράγιο και τα παιδιά της» κ.ά.). Σπάνια, όμως, ο Μπρεχτ ανεβάζεται ως Μπρεχτ, ιδιαίτερα στην Ελλάδα και ιδιαίτερα από τους «επώνυμους» θιάσους. Τα έργα του έχουν κακοποιηθεί από οκ ολίγους σκηνοθέτες και μεγαλοθηποιούς, που ακκίζονται με την ιδέα ότι κάποια στιγμή θα προσθέσουν και Μπρεχτ στο «παλμαρέ» τους.

Ο Κώστας Τσιάνος, από τους μόνιμους σκηνοθέτες του Εθνικού την περίοδο βασιλείας της οικογένειας Λάτση, διάβασε τον «Κύκλο» ως ιδιόμορφο μπουλμπάρ: «Ο Κύκλος με την κιμωλία είναι μια τρυφερή ιστορία μητρότητας, αλλά και μια σαρκαστική κωμωδία πάνω στη δικαιοσύνη. Πάνω απ' όλα όμως, είναι ένα πολύ ωραίο και διδακτικό παραμύθι»!!! (από το πρόγραμμα της παράστασης). Κατόπιν τούτων, ο κ. Τσιάνος δεν είχε να κάνει και πολλά. Ξαμόλυσε ένα τσούρμιο ηθοποιών επί σκηνής και τους άφησε να κουβαλήσουν μαζί τους ό,τι σκευή διέθετε ο καθένας και η καθεμιά. Έτσι κι αλλιώς, ένα... ωραίο παραμύθι θα έπαιζαν.

Η Λυδία Κονιόρδου κράτησε τον ένα από τους δυο βασικούς ρόλους, αυτόν της Γκρούσας. Ήταν η μόνη που είχε την πρόθεση να ανακαλύψει την «αποστασιοποίηση», τον μπρεχτικό τρόπο υποκριτικής. Αλλά, ο δρόμος για την κόλαση είναι στρωμένος με τις καλύτερες προθέσεις. Η κ. Κονιόρδου, προφανώς, προσπάθησε να διδαχτεί την αποστασιοποίηση από τα βιβλία και αμφιβάλλουμε πολύ αν σ' αυτή της την προσπάθεια κατέφυγε στη «Θεατρική Πράξη» (συλλογικό έργο πάνω στις έξι πρώτες παραστάσεις του «Μπερλίνερ Ανσάμπλ» ή στο «Η Δια-

λεκτική στο θέατρο») (κείμενα που έγραφε ο Μπρεχτ από το 1951 μέχρι το θάνατό του το 1956). Χωρίς να έχει η ίδια κάποια προπαιδεία ούτε καμιά βοήθεια από το σκηνοθέτη της. Έτσι, αυτό που εισηγείται ως αποστασιοποιητική υποκριτική δεν είναι παρά μια ομιλούσα εκδοχή της μιμικής του Μαρσέλ Μαρσέ. Ενα σύνολο από χειρονομίες και μούτες που, καθώς ερχόταν και σε πλήρη αντίθεση με το παίξιμο των υπόλοιπων ηθοποιών και σε συνδυασμό με την απουσία στοιχείων απαραίτητων στο μπρεχτικό θέατρο, όπως τα πανό, φαινόταν κυριολεκτικά γελοίο.

Τον δεύτερο βασικό ρόλο, αυτόν του δικαστή Αζντάκ, επωμίστηκε ο Γιάννης Δεγαίτης. Εμπειρός ηθοποιός, με μακρά θητεία στο «Θέατρο Τέχνης», ο κ. Δεγαίτης κατέφυγε στις ευκολίες του. Ερμήνευσε τον Αζντάκ ως αριστοφανικό ήρωα, με βάση τη δουλειά του Καρόλου Κουν πάνω στον Αριστοφάνη. Στην ίδια λύση κατέφυγε και ο Περικλής Καρακωνσταντόγλου, ηθοποιός επίσης έμπειρος και με πολύχρονη θητεία στο «Τέχνης», που κράτησε μια σειρά μικρότερους ρόλους, με βασικό αυτόν του Υποδεκανέα. Μόνο που άλλο Μπρεχτ και άλλο Αριστοφάνης. Όσο για τον Νίκο Μπουσδούκο, επίσης έμπειρο ηθοποιό, που κράτησε τον κομβικό ρόλο του ποιητή, περιορίστηκε σε μια ελαφρώς στομαφώδη εκφορά του λόγου, πασιζώντας μ' αυτή να καλύψει την απουσία άποψης και για τον ρόλο και για το έργο.

Όσο για τους υπόλοιπους ρόλους, πλίνθοι και κέραμοι ατάκτως ερριμμένοι. Η αυπαρξία σκηνοθετικής καθοδήγησης και η ανικανότητα των περισσότερων κυριών και κυριών του πολυμελούς θιάσου οδήγησε σε ακκισμούς, σπαστικές κινήσεις, κραυγές και τσιρίδες, που παρέπεμπαν σε κακοπαιγμένη τηλεοπτική φαρσοκωμωδία. Ενα αλαλούμ ήχων και κινήσεων, με τη συνοδεία μιας μουσικής που πρόδιδε την αμηχανία του δημιουργού της. Ο Τάκης Φαραζής είναι ένας σεμνός δημιουργός και πρέπει να παιδεύτηκε πολύ για να γράψει μια μουσική που να λειτουργήσει υπομνηματικά στο έργο. Όμως, ακόμα και ο Πάουλ Ντεσάου, που έχει γράψει την πρωτότυπη μουσική για τον «Κύκλο», θα σήκωνε τα χέρια ψηλά μπροστά σ' αυτή την οικτρή παράσταση. Πόσο μάλλον ο κ. Φαραζής, που έγραψε μια μουσική αδιάφορη, ανακατεύοντας διάφορες φόρμες, η οποία ερχόταν σε ευθεία αντίθεση με την καρικατουριστική κίνηση και εκφορά του λόγου από τους ηθοποιούς.

ΔΗΜ. ΝΑΤ.

Γκίλαντ Ατζμον

Μπορεί ο Μπρεχτ και η πρότασή του για ένα θέατρο ψυχαγωγικό και διδακτικό ταυτόχρονα να βρουν, ειδικά σήμερα, εφαρμογή σε μορφές τέχνης εκτός θεάτρου; Παρακολουθώντας την τέχνη του σурμου, η απάντηση είναι ένα κατηγορηματικό όχι. Πάντοτε, όμως, υπάρχουν οι εξαιρέσεις που επιβεβαιώνουν τον κανόνα. Ο Γκίλαντ Ατζμον είναι μια απ' αυτές τις φωτεινές εξαιρέσεις. Στο «Βαθύ Κόικαν» την προπερασμένη βδομάδα, έγινε μια σύντομη αναφορά σ' αυτόν τον ισραηλινό μουσικό της τζαζ, από τους κορυφαίους στην Ευρώπη, ο οποίος έχει αυτοεξοριστεί αρνούμενος το Σιωνισμό και υπερασπιζόμενος τον Παλαιστινιακό Αγώνα ενάντια στην ισραηλινή κατοχή. Δηλώνοντας «εβραϊόφωνος παλαιστίνιος» και δημιουργός που αφιερώνει το έργο του στη διερεύνηση της πολιτικής πραγματικότητας, ο Γκίλαντ Ατζμον είναι ταυτόχρονα ένας γνήσιος τζαζμάν του σήμερα: Στα άλμπουμ του Exile (Εξορία) και Musik, Re-arranging the 20th century (Μουσική, Ξανα-ενορχηστρώνοντας τον 20ό αιώνα), που έχει κυκλοφορήσει με το σχήμα Orient House Ensemble αλλά και με τις συνεργασίες σπουδαίων μουσικών, ο Ατζμον ελίσσειται διαρκώς ανάμεσα στις ανατολικές και δυτικές μουσικές φόρμες, αποδομεί εθνικιστικής χρήσης εβραϊκές μελωδίες, ενσωματώνει παλαιστινιακές και άλλες μουσικές παραδόσεις απ' όλο τον κόσμο, επανερμηνεύει κλασικές μελωδίες και δημιουργεί ένα εκρηκτικό μουσικό υβρίδιο που προσπερνά επιδεικτικά τις μόδες που ακούν στις ταμπέλες ethnic, world, fusion, κλπ.

Ο Ατζμον, όμως, δεν περιορίζεται μόνο στη μουσική. Είναι αυτό που θα λέγαμε διανοούμενος, με όλη τη σημασία της λέξης. Συγγραφέας βιβλίων, αρθρογράφος, ενεργός πολιτικά, αφιερωμένος στον αγώνα ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση και στον αγώνα των λαών της Ανατολής για την απελευθέρωσή τους, μετατρέπει κάθε εμφάνισή του σε ένα πολιτιστικό-πολιτικό γεγονός. Οι ζωντανές εμφανίσεις του απελευθερώνουν μια δυναμική που δεν μπορείς να εισπράξεις από την ακρόαση των δίσκων του, όπως είχαμε την ευκαιρία να διαπιστώσουμε παρακολουθώντας τον στην Ελλάδα. Οι δίσκοι αδικούν και τον ίδιο και τη μπάντα του (άλλη μια απόδειξη για το ότι είναι ένας ενεργός και δημιουργικός τζαζμάν). Στα lives, κάθε κομμάτι προλογίζεται από τον ίδιο μ' ένα σύντομο πολιτικό σχόλιο (ο Μπρεχτ που λέγαμε), με αναφορές στον αγώνα του Παλαιστινιακού ή του Ιρακνού λαού, σε ιστορικά γεγονότα (π.χ. το σιωνιστικό έγκλημα στη Τζενίν), στους μακελάρηδες Μπους, Μπλερ και Σαρόν κλπ. Ο δε ήχος είναι πιο σκληρός, πιο επιθετικός, πιο απελευθερωτικός (μιας χάρισε και μια εκπληκτική διασκευή της «Μουσουλούς», που έφερε μπροστά μας όχι μόνο τα αρώματα της Μεσογείου, αλλά και τα πάθη και τους πόθους των λαών της).

Η μικρή συνομιλία που είχαμε μαζί του σε μια από τις εμφανίσεις του στο Half Note Jazz Club ήταν ενδιαφέρουσα, όχι όμως και αρκετή. Δώσαμε λοιπόν ραντεβού για να τον συναντήσουμε ξανά, χωρίς το πρωί αυτή τη φορά, στο ξενοδοχείο του, όπου συζητήσαμε εκτενέστερα. Δημοσιεύουμε σήμερα συμπυκνωμένη για λόγους χώρου τη συζήτηση αυτή, μια συζήτηση της οποίας το ενδιαφέρον υπερβαίνει κατά πολύ τα μουσικά θέματα...

Στις απαντήσεις οι λέξεις που εμφανίζονται με πλάγια γράμματα αποδίδουν έμφραση στο λόγο του ίδιου του Γκίλαντ Ατζμον, ενώ τα σημεία με έντονη γραφή αποδίδουν έμφραση δική μας.

Μουσική για ευχαρίστηση ή μουσική για πολιτικούς σκοπούς; Πιστεύεις ότι η τέχνη μπορεί να υπέρξει έξω από την πραγματική ζωή και η πραγματική ζωή μπορεί να υπέρξει έξω από τις κοινωνικές ανησυχίες;

Η τέχνη είναι πραγματική ζωή, αντανάκλα την πλέον ουσιαστική ανθρώπινη παρόρμηση και η πολιτιστική βιομηχανία την εκμεταλλεύεται. Ποιο πράγμα είναι τόσο μοναδικό στον 20ό αιώνα; Πριν τον 20ό αιώνα, η τέχνη ήταν μια «περιπέτεια» που απολάμβαναν μόνο οι ανώτερες τάξεις και η μπουρζουαζία. Στον 20ό αιώνα, η τέχνη διαδόθηκε ευρέως στους ανθρώπους, με την εφεύρεση του δίσκου, για παράδειγμα, ή του ραδιοφώνου. Αρχικά, οι προσδοκίες ήταν μεγάλες, στη τζαζ, στη λαϊκή μουσική. Νωρίτερα, όμως, απ' όσο ελπίζαμε, στην όλη περιοχή της αισθητικής εισέβησαν τα μονοπώλια, η βιομηχανία δίσκων, η τη-

λεόραση, κλπ. Οι πρώτοι που συνειδητοποίησαν πώς μπορούν να χρησιμοποιήσουν την τέχνη ως εργαλείο στη μαζική παραγωγή και στον έλεγχο των συνειδήσεων ήταν οι κομμουνιστές, οι σοβιετικοί, έπειτα οι ναζί και σήμερα ο παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός των εταιριών τύπου Sony, Virgin, Warner. Θα προσέξατε ίσως ότι ο τίτλος του τελευταίου μου άλμπουμ είναι «Musik». Καταλαβαίνετε τί υπονοεί η αλλαγμένη ορθογραφία; Για μένα, πρέπει να κάνει κανείς Musik και όχι music, το να ζεις ανάμεσα στους ανθρώπους είναι για μένα το να αναζητείς την Kultur, κι όχι την culture.

Σε ποιο μουσικό είδος θα κατέτασες τη δουλειά σου;

Αυτή είναι μια ερώτηση που ενδιαφέρει πολύ τη μουσική βιομηχανία. Γιατί; Για να αποφασίσει σε ποιο ράφι θα σε κατατάξει στο Metropolis. Να σε βάλει στην κατηγορία «pop», στην κα-

Οι λαοί της Ανατολής έχουν το δικαίωμα να πολεμήσουν για να απελευθερωθούν

τηγορία «jazz»; Όχι, δεν είναι ερώτηση αυτή, πρέπει να κάνουμε μουσική (musik)!

Η ερώτηση έγινε γιατί θα θέλαμε να μας μιλήσεις για τις επιρροές σου και τις πηγές από τις οποίες αντλεις έμπνευση...

Ναι, ο λόγος για τον οποίο χαίρομαι που με κατατάσσουν στη τζαζ, είναι ότι αρχικά η τζαζ δεν ήταν παρά μια κήρυξη πολέμου ενάντια στην Αμερική. Ήταν η μουσική των μαύρων αμερικανών, η κραυγή τους για απελευθέρωση και μέρος της πάλης τους για τα πολιτικά τους δικαιώματα. Τί συνέβη; Στην Ευρώπη, οι μαύροι αμερικανοί τζαζιστές ήταν σταρ ενώ στην Αμερική δε μπορούσαν καν να μπουν στο κλαμπ από την κύρια είσοδο, έμπαιναν από την πίσω πόρτα της κουζίνας. Τελικά, η Αμερική συνειδητοποίησε πως η τζαζ ήταν το πιο επιζήμιο εργαλείο εναντίον της και σκέφτηκε: «Σκατά! Ας ενσωματώσουμε τη τζαζ στην κουλτούρα μας», το οποίο ήταν αυτό που ονειρευόταν ο Ντιουκ Ελινγκτον, να γίνει δηλαδή η τζαζ η κλασική μουσική της Αμερικής. Και, πράγματι, στα τέλη της δεκαετίας του '60, το όνειρο του Ελινγκτον έγινε πραγματικότητα, η Αμερική υιοθέτησε τη μαύρη μουσική και ποιο ήταν το επόμενο βήμα; Οι μαύροι πολεμούσαν για λογαριασμό της στο Βιετνάμ!

Και σήμερα πολεμούν στο Ιράκ...

Ακριβώς! Ποιοι πολεμάνε; Οι κατώτερες τάξεις, οι καταπιεσμένοι άνθρωποι, άνθρωποι που το κράτος δεν τους παρέχει παιδεία ή στιδήποτε άλλο. Να προσθέσω και κάτι ακόμα σχετικό: σύμφωνα με μια πρόσφατη έκδοση του πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, ήδη από τα τέλη του '60, οι μουσικοί της τζαζ προσλαμβάνονταν από το κράτος των ΗΠΑ. Υπάρχει μια γνωστή ιστορία για τον Σταν Γκετζ, τον διάσημο σαξοφωνίστα, ο οποίος στάλθηκε από την αμερικανική κυβέρνηση να παίξει στην Ταϊλάνδη, γιατί ο ταϊλανδός βασιλιάς ήταν μεγάλος φαν της τζαζ! Όλο αυτό, βέβαια, δε δείχνει μια πραγματικά επαναστατική καλλιτεχνική φόρμα. Για μένα, όμως, το αληθινό πνεύμα της τζαζ είναι επαναστατικό. Σημαίνει ότι κάθε βράδυ παίζω την ίδια μουσική, όμως κάθε βράδυ αναδημιουργώ τη μουσική! Πνευματικά, λοιπόν, θεωρώ ότι ανήκω στη τζαζ, ακόμα κι αν παίζω παραδοσιακή ελληνική μουσική, δεν έχει σημασία.

(Το σαλόνι του ξενοδοχείου κατακλύζεται ξαφνικά από δυνατή μουσική τύπου MTV κι αναγκάζομαστε έτσι να μεταφερθούμε αλλού. Καθώς φεύγουμε, ο Γκίλαντ σχολιάζει: «Είναι αυτο που ο Καρλ Μαρξ ονόμαζε "αλλοτρίωση"!»).

Ωστόσο, υπάρχουν κάποιοι μουσικοί που θεωρείς ότι έχουν επηρεάσει το μουσικό σου στυλ;

Μιλώντας για στυλ, θα έλεγα πως ο Τζον Κολτρίν υπήρξε καθοριστική επιρροή. Μου αρέσει πολύ και ο Άστορ Πιατσόλα, καθώς και πολλοί καλλιτέχνες που κυκλοφορούν στη δισκογραφική μου εταιρία (σ.σ: Enja Records),

όπως ο Ντάφερ Γιούσεφ (Dhafer Youssef), κ.ά..

Χθες στο κλαμπ μας είπες πως η σύγχρονη αμερικανική τζαζ σκοτώνει τη τζαζ...

Όπως έλεγα και πριν, η Αμερική ενσωμάτωσε τη τζαζ και, από εκεί που ήταν η φωνή των μαύρων, έφτασε κατά τη δεκαετία του '70 να γίνει υπόθεση της λευκής μπουρζουαζίας της Αμερικής. Η κοινωνική αυτή στροφή έχει ενδιαφέρον, όμως, από το σημείο εκείνο, η τζαζ έχασε το ενδιαφέρον της, έγινε ακαδημαϊκή, αυτή που μαθαίνουμε στις σχολές σήμερα. Ως υπόθεση της αμερικανικής μπουρζουαζίας, η τζαζ έγινε μια μορφή γνώσης, αντί να είναι μια μορφή πνεύματος, κι έτσι η πρόκληση πια ήταν «ας παίξουμε όσο πιο γρήγορα μπορούμε», αντί να είναι «ας πούμε όσα περισσότερα μπορούμε». Αυτή ήταν η αρχή του τέλους της τζαζ.

Τί θα έλεγες σε έναν νέο μουσικό της τζαζ που ονειρεύεται σήμερα να παίξει όπως οι μεγάλοι τζαζιστές του παρελθόντος;

Οκ. Για μένα το θέμα είναι απλό, αναφέρομαι εκτενώς στην ιστοσελίδα μου. Σύμφωνα με την αμερικανική αντίληψη, μουσικός είναι κάποιος που ζει από τη μουσική. Με τον τρόπο αυτό, η μουσική γίνεται θέμα του χρήματος. Για μένα, μουσικός είναι κάποιος που εκφράζεται μέσω της μουσικής, όπως ποιητής είναι κάποιος που εκφράζεται μέσω της ποίησης κ.ο.κ., το αν αρέσει στον κόσμο ή όχι είναι ένα άλλο θέμα. Πρώτα απ' όλα, είμαι δεσμευμένος να πω αυτό που θεωρώ σημαντικό να πω, να κάνω αυτό που θα με κάνει να νιώθω καλά. Το αν είμαι αρκετά τυχερός ώστε να αρέσω σε κάποιον κόσμο (και δε μ' ενδιαφέρει να αρέσω σε όλους, όπως θα έχετε καταλάβει, μ' ενδιαφέρει περισσότερο να ενοχλώ τους ανθρώπους!) είναι διαφορετικής τάξης ζήτημα. (...)

Εχεις κατηγορήσει τόσο το δεξιό όσο και τον αριστερό σιωνισμό. Πως θα μπορούσαν κατά τη γνώμη σου οι Ισραηλινοί να απελευθερωθούν από τον σιωνισμό;

Ως προς το πρώτο σκέλος της ερώτησης, δεν κάνω διάκριση μεταξύ δεξιού και αριστερού σιωνισμού. Σιωνισμός είναι η πεποίθηση πως ο εβραϊκός λαός έχει δικαίωμα να έχει τη δική του γη. Τί σημαίνει αυτό; Πρόκειται για μια ακραία εθνικιστική πεποίθηση. Όμως, οι Εβραίοι δεν είναι έθνος! Τί σημαίνει να είσαι Έλληνας; Σημαίνει ότι γεννήθηκες και μεγάλωσες στην Ελλάδα. Το αντίστοιχο αν είσαι Αμερικανός. Οι Εβραίοι, όμως ζουν σε ολόκληρο τον κόσμο! Πρόκειται λοιπόν για έναν μη εθνικό εθνικισμό, ένα παράξενο φαινόμενο, πίσω από το οποίο κρύβεται μια

αντίληψη ρατσιστική. Οι Εβραίοι πρέπει να κατοικούν στη «Χώρα των Εβραίων»: εθνικισμός. Οι Εβραίοι ζουν παντού: αποικιοκρατία! Οι Εβραίοι προσπαθούν να αποικήσουν τη χώρα των Παλαιστίνιων. Μπορώ να συμβίωσω με τον εθνικισμό, τον ελληνικό, το γερμανικό, οποιοδήποτε, ο πατριωτισμός είναι ίσως μια εύλογη ανθρώπινη τάση. Ο ρατσισμός, όμως, είναι το μεγάλο πρόβλημα. **Ο σιωνισμός είναι και εθνικιστικός, και ρατσιστικός, και αποικιοκρατικός και θρησκευτικά φονταμενταλιστικός.** Οι λεγόμενοι αριστεροί σιωνιστές λένε: δεν πιστεύουμε στο Θεό. Ωραία. Λένε, ωστόσο, πως θέλουν το δικό τους εθνικό κράτος. Ας πούμε ότι το δεχόμαστε. Πού; Στην Παλαιστίνη! Μα γιατί στην Παλαιστίνη; Επειδή είναι γραμμένο στη Βίβλο! Αφού δεν είστε θρησκευόμενοι! Ναι, αλλά η Βίβλος είναι το βιβλίο μας. Νομίζω, λοιπόν ότι οι σιωνιστές, είναι κάτι πέρα από θρησκευόμενοι, είναι Ευαγγελιστές γιατί δεν επιτρέπουν άλλες ερμηνείες της Βίβλου. Ενώ οι θρησκευόμενοι θεωρούν τη Βίβλο ένα πνευματικό βιβλίο, οι σιωνιστές τη θεωρούν νομικό έγγραφο! Οι διαφορές μεταξύ αριστερών και δεξιών σιωνιστών είναι στην πραγματικότητα αμελητέες.

Ως προς το δεύτερο σκέλος της ερώτησης, ναι, οι Ισραηλινοί μπορούν να απελευθερωθούν από το σιωνισμό με το να απο-ισραηλοποιηθούν, να απο-εθνοποιηθούν, όπως υποχρεώθηκαν να απο-ναζιστικοποιηθούν οι ηγέτες και τα πρώην μέλη του ναζιστικού κόμματος της Γερμανίας μετά τον πόλεμο. Κάποτε ο σιωνισμός ήταν ένα περιθωριακό ρεύμα, σήμερα είναι η κυρίαρχη φωνή των Εβραίων: Μετά τη σφαγή στη Γάζα, ο Σαρόν δήλωσε δημόσια «το κάναμε στο όνομα του εβραϊκού λαού» και ο εβραϊκός λαός δεν εξεγέρθηκε! (...)

Πιστεύεις πως υπάρχει σήμερα μια

διαχωριστική γραμμή ανάμεσα σε κάποιους που παλεύουν για την ανατροπή του καπιταλισμού και σε κάποιους που στην ουσία τους απασχολούν μόνο τα κέρδη τους;

Σίγουρα, το τραυματικό πρόσωπο του καπιταλισμού, όμως, σήμερα είναι η παγκοσμιοποίηση και η ευρωπαϊκή κοινοβουλευτική αριστερά δε μοιάζει να μάχεται εναντίον της παρά περισσότερο να συνεργάζεται. Το παράδειγμα της Γερμανίας με το Σρέντερ είναι χαρακτηριστικό. (...)

Διαρκώς σημειώνονται βομβιστικές επιθέσεις και επιθέσεις αυτοκτονίας, στο Μανχάταν, στη Μαδρίτη, στην Ιερουσαλήμ... Λένε πως οι επιθέσεις αυτές είναι επεισόδια ενός πολέμου, πως πρόκειται για τα F16 των φτωχών. Ποια είναι η γνώμη σου;

Σίγουρα! Εχοντας σπουδάσει φιλοσοφία, υποτιθέτω πως θα έπρεπε να εξετάσω το ζήτημα με ηθικούς όρους. Θα έπρεπε να αναρωτηθούμε: τί είναι νομιμοποιημένο και τί δεν είναι; Αν αύριο η Ελλάδα ήταν υπό την κατοχή μιας μεγάλης αποικιοκρατικής δύναμης, θα είχε δικαίωμα να πολεμήσει εναντίον της; Και βέβαια. Θεωρώ ότι οι λαοί του κόσμου ολόκληρου δέχονται τη φοβερή επίθεση μιας καταστροφικής αποικιοκρατικής δύναμης. (...) Η λειτουργία της φιλελεύθερης δημοκρατίας είναι να εξυπηρετεί τους καπιταλιστικούς σκοπούς: Θα ψηφίσω τον Κέρι, θα ψηφίσω τον Μπλερ, και νομίζεις ότι συμμετέχεις στα κοινά, όταν στην πραγματικότητα δεν είσαι παρά ένας καταναλωτής. (...) κι αυτό είναι πολύ οδυνηρό. Η επόμενη κοινωνική επανάσταση νομίζω θα είναι η επανάσταση του «Όχι, ευχαριστώ» («Καινούριο αυτοκίνητο; Όχι, ευχαριστώ, δε θα πάρω»). **Οι λαοί της Ανατολής, που**

υποφέρουν τις πιο ταπεινωτικές επιπτώσεις αυτού του συστήματος (επειδή η Δύση χρειάζεται πολύ πετρέλαιο), όπως οι Παλαιστίνιοι, που υποφέρουν την πλέον εξευτελιστική μορφή καταπίεσης, έχουν το δικαίωμα να πολεμήσουν για να απελευθερωθούν.

Το επόμενο ερώτημα είναι ποια μέσα νομιμοποιούνται να χρησιμοποιήσουν σ' αυτό τον πόλεμο. Πρέπει να είμαστε ακριβείς: Νομιμοποιείται ή όχι αυτό που συνέβη στην Ισπανία; Δεν υπάρχει κάθετη απάντηση. Για μένα, κάθε ανθρώπινη ζωή που χάθηκε στην Ισπανία είναι κάτι το οδυνηρό. Δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε πως, αν ζούμε υπό δημοκρατικό καθεστώς, έχουμε όλοι ευθύνη για το τί πράττει η κυβέρνηση μας. **Αν ζεις στη δη-**

μοκρατική Ισπανία, φέρεις ευθύνη για τις κυβερνητικές δραστηριότητές της, αν ζεις στην Αμερική, φέρεις ευθύνη για τα εγκλήματα που διαπράττει η χώρα σου. Προφανώς, ο Τζον Στιούαρτ, αγρότης στη Λουιζιάνα, δεν είναι εξίσου υπόλογος με τον Ράμοφελντ ή τον Μπους, εγκληματίες πολέμου πρώτου βαθμού. Ωστόσο, δεν υπάρχουν αθώοι, πρέπει να το καταλάβουμε. Κι αν δεν είσαι αθώος, πρέπει να σκοτωθείς ως εργαζόμενος στο Παγκόσμιο Κέντρο Εμπορίου; Το πρόβλημα είναι πολύπλοκο και απαιτεί μια εξίσου πολύπλοκη προσέγγιση. Θεωρώ πως το χρέος μου, ως συγγραφέας, ως μουσικός, ως διανοούμενος, είναι να υποστηρίξω όλα όσα κάνουν οι Παλαιστίνιοι, ακόμη κι αν σε πρώτη εντύπωση διαφωνώ. Αυτό είναι το καθήκον μου.

Πιστεύεις ότι οι Παλαιστίνιοι μπορούν να απελευθερωθούν χωρίς ένοπλα μέσα αγώνα;

Θα σας απαντήσω πλάγιως. Προσωπικά, υποστηρίζω όλες τις μορφές της Παλαιστινιακής Αντίστασης. Ο σιωνισμός στοχεύει στη δημογραφική καταστροφή και είναι ζήτημα χρόνου το να απομείνουν στην περιοχή μόνο Εβραίοι. Οι Ισραηλινοί υπογράφουν συμφωνία όχι γιατί θέλουν ειρήνη, αλλά για να τους δοθούν άλλα είκοσι χρόνια περιθώριο στο δημογραφικό παζάρι. Το ζήτημα, όμως, είναι τί συμβαίνει όταν άνθρωποι ζουν υπό το καθεστώς της χείριστης μορφής καταπίεσης. Οντας πρώην Ισραηλινός, είδα τί κάνουν σ' αυτούς τους ανθρώπους ώστε να φτάνουν στο σημείο να οργανώνουν επιθέσεις αυτοκτονίας. Αυτό θα έπρεπε να αναρωτηθούν οι Ισραηλινοί κι αυτό είναι που ποτέ δε θα αναρωτηθούν. Το βιβλίο μου (σ.σ. «Οδηγός για μητρεμένους», εκδόσεις Εξάντας) δεν αφορά στην πραγματικότητα το Ισραήλ καθεαυτό. **Το Ισραήλ δεν είναι παρά ένας μικρόκοσμος ενός καταστροφικού και αποκρουστικού τρόπου ύπαρξης, η πλέον γελοία και προσβλητική μορφή της ανθρώπινης κατάπτωσης.** Κι η Αμερική, όμως, είναι περίπου το ίδιο. (...) Παρακολουθώ κάθε μέρα CNN. Μια άτυχη γυναίκα στη Φλόριντα έπαθε μια βλάβη στον εγκέφαλο και το έθνος ολόκληρο με τον πρόεδρο πρώτο θρηνεί, θρηνεί για έναν άνθρωπο ενώ μέσα στα δύο τελευταία χρόνια σκότωσε 200.000 Ιρακινούς, 50.000 Αφγανούς κι ενώ καταστρέφει ολόκληρο τον πλανήτη. **Αυτός ο θρήνος είναι το παιχνίδι της ηθικολογίας, μια κλασική μορφή του δυτικού ή αγγλοαμερικανικού, αν θελετε, πολιτισμικού αυνανισμού.** Ενώ παίζουμε το παιχνίδι της ηθικολογίας, χάνουμε την πραγματική ηθική μας υπόσταση, οι άνθρωποι πεθαίνουν... Το παράδειγμα του Μάικλ Τζάκσον: Χρειαζόμαστε πάντα έναν αποδιοπομπαίο τράγο, φρίτουμε δήθεν για τις παιδοφιλικές του τάσεις που δεν έχουν καν αποδειχθεί, την ίδια στιγμή που εκατομμύρια παιδόφιλοι παίρνουν το αεροπλάνο για Ταϊλάνδη ή Αίγυπτο για να βρουν παιδάκια...

Ηττα σαρακατσανείκη

✓ Στο ερώτημα Γουδί ή Ελληνικό, η απάντηση είναι Βοτανικός. Αν και αρχικά οι πιθανότητες για ανέγερση του νέου γηπέδου του Παναθηναϊκού στην περιοχή ήταν ελάχιστες, μετά από συντονισμένες ενέργειες της Ντόρας, ο Βοτανικός θεωρείται πλέον η καλύτερη «επενδυτική» λύση για τους πράσινους.

Στη συνάντηση της περασμένης βδομάδας ανάμεσα στις δυο πλευρές βρέθηκε η χρυσή τομή και όλοι δουλεύουν για την υλοποίηση της συμφωνίας. Το ρεπορτάζ αναφέρει ότι θα δημιουργηθεί αθλητικό κέντρο που θα περιλαμβάνει γήπεδο ποδοσφαίρου 40-45.000 θέσεων, κλειστό γήπεδο για μπάσκετ και βόλεϊ 8.000 θέσεων, πάρκινγκ για 1200 - 1500 αυτοκίνητα και αρκετά εμπορικά κατάστημα περιμετρικά των γηπέδων. Μάλιστα, οι δυο πλευρές συμφώνησαν το νέο γήπεδο να μπει στο φάκελο της υποψηφιότητας για την ανάληψη του EURO 2012, γεγονός που σημαίνει ότι οι διαδικασίες θα γίνουν με γοργούς ρυθμούς, αφού ο φάκελος κατατίθεται τον Ιούλη και συνεπώς μέχρι τότε θα πρέπει να έχουν ολοκληρωθεί οι μελέτες για τη δημιουργία του αθλητικού κέντρου.

Το θέμα έχει όμως και πολιτικές διαστάσεις. Η Ντόρα κάταφερε να επικρατήσει στην κόντρα με τον Σουφλιά, ο οποίος προωθούσε την επιλογή του Ελληνικού. Η δημιουργία του γηπέδου του Παναθηναϊκού αποτελεί από μόνη της μια πολύ σημαντική επένδυση (το κόστος ανέγερσης θα φτάσει τα 150 εκατ. ευρώ), για την οποία ήταν πολύ φυσικό να ερίζουν διάφορα επιχειρηματικά συμφέροντα και επιπλέον έχει και τεράστιο επενδυτικό ενδιαφέρον για τις αλλαγές που θα φέρει στην περιοχή που θα γίνει και τα συμπληρωματικά κέρδη για το κεφάλαιο. Η Ντόρα ήθελε (και όλα δείχνουν ότι βρίσκεται κοντά στο να το πετύχει) να αξιοποιηθεί προς όφελος του Δήμου Αθηναίων μια πολύ υποβαθμισμένη περιοχή. Μετά τη συμφωνία με τον Παναθηναϊκό και παράλληλα με την ανέγερση του γηπέδου θα επισπευσθούν οι διαδικασίες για την επέκταση του ΜΕΤΡΟ (στο σχεδιασμό του γηπέδου προβλέπεται σταθμός στην περιοχή), γεγονός που θα κάνει την περιοχή ελκυστική για κτηματομεσιτικές επενδύσεις και ανέγερση κατοικιών με ταυτόχρονη απομάκρυνση των βιοτεχνικών και βιομηχανικών μονάδων που υπάρχουν εκεί. Παράλληλα, θα μπαίνουν κάθε χρόνο στο ταμείο του Δήμου αρκετά φράγκα, αφού όπως έχει γίνει

γνωστό ο Δήμος θα δικαιούται το 10% των εισπραξιών από τα εισιτήρια.

Ο μεγάλος χαμένος είναι ο Σουφλιάς και κατ' επέκταση η κυβέρνηση. Το ΥΠΕΧΩΔΕ προωθούσε την λύση του Ελληνικού με απώτερο σκοπό να μην υλοποιηθεί η προεκλογική δέσμευση της κυβέρνησης για τη δημιουργία μητροπολιτικού πάρκου στην περιοχή του πρώην Αε-

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

χαρίζεται σε καπιταλιστές και το άσχημο στην προκειμένη περίπτωση είναι ότι χαρίζεται κατόπιν λαϊκής απαίτησης. Οι καπιταλιστές που διοικούν τις αθλητικές ανώνυμες εταιρίες βάζουν μπροστά τους οργανωμένους οπαδούς των ομάδων, ώστε να απαιτήσουν ίσες ευκαιρίες για την ομάδα, φρά-

σχέσεις με τους παίκτες στην εκάστοτε ομάδα που προπονεί (εκτός ίσως από τα πρώτα χρόνια στην ΑΕΚ). Είναι σίγουρα πολύ καλύτερος από την πλειοψηφία των Ελλήνων συναδέλφων του, όμως το καλό όνομα που έχει οφείλεται στην αβάντα που είχε από την ομάδα στην οποία δούλευε και όχι λόγω ικανότητας.

Όσον αφορά τους παίκτες, είναι ξεκάθαρο ότι η ομάδα του Ολυμπιακού έχει «γεράσει» και ταυτόχρονα έχει κορεσθεί. Η αναγκαιότητα ανανέωσης του έμπυχου δυναμικού είναι σε όλους εμφανής και ο Κόκκαλης το ξέρει αυτό καλύτερα από όλους, ανεξάρτητα από το αν θα αποφασίσει τελικά να βάλει το χέρι στην τσέπη. Με βάση τη λογική οι «λάτιν» της ομάδας είναι οι πρώτοι που θα απομακρυνθούν. Η επιλογή του Ριβάλντο έγινε περισσότερο για εμπορικούς λόγους και δευτερευόντως με γνώμονα το τι μπορεί να προσφέρει αγωνιστικά (άσχετα αν επί της ουσίας ο Ριβάλντο πρόσφερε περισσότερο από κάθε άλλο παίκτη). Ο Τζιοβάνι κάθε χρόνο που περνάει προσφέρει όλο και λιγότερο, η επιλογή του Σούρερ ήταν καθαρά ανάγκης, αφού δεν καρποφόρησαν κάποιες άλλες και τέλος ο Καστίγιο είναι περισσότερο κωλοπαιδαράς από ποδοσφαιρικό ταλέντο, συνεπώς δεν μπορεί να προσφέρει σε μια ομάδα σαν τον Ολυμπιακό.

Είναι βέβαιο ότι στην τελική επιλογή του Κόκκαλη δεν θα μετρήσει η γνώμη των φιλάθλων, ούτε οι αγωνιστικές ανάγκες της ομάδας στη βάση μιας αφηρημένης τεχνοκρατικής αντιληψίας. Ο πρόεδρος του Ολυμπιακού θα αποφασίσει με γνώμονα το οικονομικό συμφέρον της ομάδας. Αν η ανανέωση είναι διαπανηρή, είναι σίγουρο ότι μπορεί να βρει τη φόρμουλα και να κρατήσει κάποιους παίκτες χρεώνοντας την αποτυχία στον Μπάγιεβιτς (αυτό είναι και το πιο πιθανό). Αν τα φράγκα που σκοπεύει να «επενδύσει» στον Ολυμπιακό τού φτάνουν, θα κάνει βαρύτερες ανακοινώσεις για ανανέωση και νέα πορεία της ομάδας και αν δεν σκοπεύει να ασχοληθεί καθόλου με την ομάδα θα αφήσει τον Μπάγιεβιτς στην θέση του, για να τα χώνουν σε αυτόν οι γαυροί.

Κος Πάππας

Τραβάνε τα μαλλιά τους στο γαύρο...

ροδρομίου. Ως γνωστόν, η περιοχή έχει μεγάλη εμπορική αξία και η κυβέρνηση φιλοδοξεί να βάλει αρκετά φράγκα στα άδεια ταμεία, μέσω της οικοπεδοποίησης του μεγαλύτερου μέρους της συγκεκριμένης έκτασης και της παραχώρησής της σε ιδιώτες. Επειδή όμως οι αντιδράσεις των κατοίκων της περιοχής (Ελληνικό, Γλυφάδα, Αλιμος) θεωρούνται δεδομένες και δυναμικές, ο Σουφλιάς είχε σαν στόχο να χρησιμοποιήσει τους οργανωμένους οπαδούς του Παναθηναϊκού, που θα απαιτούσαν γήπεδο για την ομάδα τους, ως το αντίπαλο δέος στις κινητοποιήσεις των κατοίκων της περιοχής.

Τα τεράστια οικονομικά συμφέροντα βρίσκονται, λοιπόν, πίσω από την προετοιμασία των κυβερνώντων να βρεθεί λύση για το γήπεδο του Παναθηναϊκού και όχι η αγάπη και το ενδιαφέρον τους για την ομάδα. Επί της ουσίας, έχουμε μια απροκάλυπτη προσφορά «ζεστού» χρήματος στα ταμεία μιας καπιταλιστικής επιχείρησης και μεγάλες διευκολύνσεις σε αρκετές άλλες, προκειμένου να «επενδύσουν» σωστά και να βγάλουν χοντρά φράγκα. Μετά την παραχώρησή του γηπέδου Καραϊσκάκη στον Κόκκαλη και τις ευεργετικές γι' αυτόν ρυθμίσεις, έχουμε την παραχώρηση μιας πολύ σημαντικής έκτασης στον Παναθηναϊκό και σύντομα αναμένεται κάτι παρόμοιο και για την ΑΕΚ. Η περιουσία του ελληνικού λαού

γκα δηλαδή για τους καπιταλιστές, και στη συνέχεια έρχεται η κυβέρνηση να ικανοποιήσει το λαϊκό αίτημα...

✓ Το ρεπορτάζ από την ομάδα του Ολυμπιακού αναφέρει ότι ο Κόκκαλης βρίσκεται μπροστά στο δίλημμα «Μπάγιεβιτς ή Λατινοαμερικάνοι». Το πραγματικό δίλημμα για τον Κόκκαλη είναι: «Να χώσω φράγκα για την ομάδα ή όχι». Η στήλη πιστεύει ότι αν ο Κόκκαλης αποφασίσει να χώσει φράγκα στην ομάδα, δεν θα έχει κανένα δίλημμα. Τόσο ο προπονητής, όσο και οι λατινοαμερικάνοι παίκτες του Ολυμπιακού θα αποτελέσουν παρελθόν για την ομάδα.

Ξεκινώντας από τον προπονητή, είναι κάτι περισσότερο από βέβαιο ότι ο Μπάγιεβιτς έχει κλείσει τον κύκλο του στο λιμάνι. Η πλειοψηφία των ερυθρόλευκων οπαδών θεωρεί ότι είναι ο βασικός υπεύθυνος για τη βαθμολογική θέση της ομάδας και «χρεώνει» σ' αυτόν την κακή συνεργασία με τους λατινοαμερικάνους. Η επιμονή του στην επιλογή του Οκκά αντί του Τζιοβάνι τον έφερε σε σύγκρουση με τη Θύρα 7 που έχει το Τζιο Ινδαλμα και δυστυχώς γι' αυτόν η απόδοση του Κύπριου δεν τον δικαίωσε. Η γνώμη της στήλης για τον Μπάγιεβιτς είναι γνωστή και διαφορετική από αυτή της πλειοψηφίας. Ο Σέρβος είναι μια μετριότητα σαν προπονητής, δεν μπορεί να διαχειριστεί κρίσιμες καταστάσεις και δεν έχει καλές

Α διάφορες έως μέτριες είναι οι ταινίες που βγαίνουν αυτή τη βδομάδα στις κινηματογραφικές αίθουσες. Εχουμε λοιπόν και λέμε:

Sahara

Σε σκηνοθεσία Μπρεκ Αϊζνερ, περιπέτεια με μεταφυσικά στοιχεία, τύπου Ιντιάνο Τζόουνς, με ήρωα όμως τον Ντερκ Πιτ των βιβλίων του Κλάιβ Κάσλερ. Κάτω του μετρίου.

Μη φεύγεις

Ελληνική no budget ταινία με θέμα τα προβλήματα (όχι βιοποριστικά!) πέντε φοιτητών στις φοιτητικές Εστίες της Θεσσαλονίκης.

Robots

Παιδική ταινία με ήρωες ρομπότ-καρτούν.

Υ.Γ. Σ' αγάπώ

Αισθηματικό ρομάντσο του Ντβιαν Κιντ με θέμα τον έρωτα μιας τριανταοχτάχρονης για ένα νεαρό που της θυμίζει έναν πρόωρα χαμένο νεανικό της έρωτα.

Περί... γάμου και προκατάληψης

Η ιδέα της ταινίας είναι βασισμένη στο βιβλίο της Τζέιν Ωστεν «Περηφάνια και προκατάληψη», την οποία η Ινδή σκηνοθέτρια Γκουρίντερ Τσάντχα, δημιουργός του «Κάν' το όπως ο Μπέκαμ», μεταφέρει στη μικρή οθόνη σύμφωνα με τις παραδόσεις του Bollywood, της ινδικής κινηματογραφικής βιομηχανίας, που δεν διαφέρει και πολύ από το Χόλιγουντ. Η προσπάθεια, λοιπόν, της μητέρας (Ινδής στην περίπτωση μας) να παντρέψει τις τέσσερις κόρες της μετατρέπεται από την Τσάντχα σε μια ευχάριστη κομεντί με διάφορα απρόοπτα και φυσικά το νομοτελειώδες happy end.

Μια ερωτική ιστορία

Η πρώτη ταινία του πολύ γνωστού από «Τα τραγούδια του δεύτερου ορόφου» Ρόι Αντερσον, που γυρίστηκε πριν το 1970 και γνώρισε διάφορες διακρίσεις στην εποχή της. Ο Αντερσον δίνει ένα καλό δείγμα γραφής σ' αυτή την πρώτη του ταινία, που πραγματεύεται τον έρωτα δύο νεαρών παι-

διών στη διάρκεια του Σουηδικού καλοκαιριού. Πέρα όμως απ' αυτό, ο Αντερσον παρακολουθεί ταυτόχρονα τις προβληματικές σχέσεις των ενηλίκων στον περίγυρο των παιδιών και την τραγωδία της μοναξιάς των υπερηλίκων. Ολη η ταινία ακολουθεί την απλότητα και ιδιαιτερότητα της Σκανδιναβικής σχολής και παρότι μοιάζει λίγο παρωχημένη, είναι σίγουρα η πιο ενδιαφέρουσα πρόταση της εβδομάδας.

Ελένη Σταματίου

Πότε Σπάτα, πότε Κίνα, πότε σταμάτα, πότε ξεκίνα

Δεν θέλω να είμαι το γαϊδούρι της επανάστασης! Ο Καβαλάρης θέλω νάμαι! (Α.Π.=απλός προλετάριος)

Ρε Μπαγάσα, περνάς καλά κει πάνω (Νικόλας)

Όσοι είναι ξέμπαρκοι τους τρώει το σαράκι/ μα όσοι ταξίδεψαν θυμούνται την Ιθάκη (Μίλτος Πασχαλίδης)

◆ Είμαι ένα τίποτα/ Γεννήθηκα απ' το τίποτα/ Και πηγαίνω στο πουθενά/ Αν με σκοτώσεις, θα είναι σαν να σκοτώσεις το τίποτα/ Αν με κλείσεις μέσα σ' ένα κλουβί, θα είναι σαν να κλείνεις τον αέρα/ Γιατί ο αέρας είναι ένα τίποτα/ Πρόσεξε όμως γιατί μια δυνατή ανεμοθύελλα/ Μπορεί εύκολα να καταστρέψει μια ολόκληρη πόλη... (Θωμάς Σιδεράς, ποιητικός κρατούμενος, τώρα μακαρίτης - αναδημοσιεύεται από το περιοδικό ΣΑΜΙΖΝΤΑΤ, τεύχος Ιούνη 2004).

◆ «Θεωρητικές ακροβασίες της «Νέας Αριστεράς», (ΠΡΙΝ, 03/04/05) ονομάζει το περιεχόμενο του (επιανεκδοθέντος) περιοδικού MONTHLY REVIEW ο Π. Παπακωνσταντίνου. (Είπε ο γάιδαρος τον πετεινό... κεφάλι).

◆ Δηλαδή η αργία της πρωτομαγιάς γίνεται απεργία στις 11/5; (Μη χέσω!)

◆ Απείχε από την επιτροπή του Διεθνούς Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Κων/πολης η γαλλίδα σταρ (και ακτιβίστρια) Εμμανουέλ Μπεάρ. Κάτι «δικές» μας μπεάρες (=αρκούδες) ούτε που άρθρωσαν λέξη (για την παραβίαση στην «δημοκρατική» Ελλάδα και αλλαχ-ού).

◆ «Οι ελληνικές σόου μπίζνες είναι ομοφοβικές» κατά Μανίνα Ζουμπουλιάκη (ATHENS VOICE, τ. 75). Ποιος ΦΠΑ; Ποια ακριβεία; Ποια εκμετάλλευση; Ο έρωσ της κωλοτρυπίδας (κατά Ηλ. Πετρόπουλο) και Μ.Ζ. προέχει...

◆ Παλούκι στο κώλο του κάθε ναζιστή! (γιατί πολύς τσαμπουκάς -και αίμα- χύνεται εδώ και καιρό στο floozy).

◆ «Μίλτος Σαχτούρης: Υπερρεαλιστής ως το τέλος» λέει η ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, 30/03/05. (Ντάξει, παιδιά, όχι και ιδανικό ο σουρεαλισμός!).

◆ Γαϊδούρι, μαγκούφρη, Αλογοσκούφρη... (λαϊκό ρητό).

◆ Θέλουν πολύ πέτρα - όλα τα νέα μέτρα.

◆ Μου λέει κάποια στιγμή η ξυγκάτοικός μου: «Ρε, Βασίλη, τόχεις πάρει χαμπάρι ότι τα βγάζουμε μόλις πέρα μόνο και μόνο λόγω δεύτερης δουλειάς;»

◆ Ναι, σύντροφω. Όταν το εφταήμερο είναι εργασιακό άστα και χιέστα! (Ακόμα και οι ανάγκες της υγείας -οι επείγουσες- πάνε κατά διαόλου...).

◆ «Στο χορό του Συλλόγου

«Κορωνίδα» παραβρέθηκαν ο διευθυντής του εμπορικού τμήματος της ΤΥΠΟΕΚΔΟΤΙΚΗΣ Κώστας Διακουμής και ο προϊστάμενος παραγωγής Νίκος Δρακόπουλος (από τον «ΠΑΛΜΟ» της Ριζούπολης, Μάρτιος 2005). Ωπατις! Διευθυντάδες, προϊστάμενος παραγωγής, ΤΥΠΟΕΚΔΟΤΙΚΗ, βασιικός μέτοχος (αυτό είναι κομμουνισμός, αγόρι μου!).

◆ Όπου φτωχός κι η τρύπτα του (με το συμπάθειο).

◆ Σημαντική πρωτοβουλία διαλόγου (διαβάζω στην εφη-

πουλος, βλέπε κυνήγι-ξυλοδαρμούς πλανόδιων λιανεμπόρων από δημοτόμπαστους, παρεμπόδιση λειτουργίας ΟΚΑΝΑ, καταστροφές παρατηρημάτων αστέγων κ.α. Από το «αντιρατσιστικό» τσίρκο δεν έλειψε φυσικά και η βουλευτής ΣΥΡΙΖΑ Ασημίνα Ξηροτύρη» (BABYΛΩΝΙΑ, Απριλίου 2005). Όπου γάμος και χαρά η Βασίλω πρώτη!

◆ Μην ανάβεις το κεράκι/αν δεν βάλεις το στρινγκάκι.

◆ Διώκουν τον Κ. Αβραμιδη/ και τούτη τη φορά να πάρουν ένα χιδι!

ΦΩΝΗ» (τεύχος Μάρτη 2005) λέγουσα ότι πρέπει να γίνει ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ (πιασάρικη φράση) οργανωμένη από τη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ. (Μωραίνει κύριος ή...)

◆ Καμπάνια «Κάτω τα χέρια από την Βενεζουέλα» - στην Ελλάδα: ειδικές εκδηλώσεις, συζητήσεις, προβολές, αποστολή μηνυμάτων και ψηφισμάτων συμπαραστάσης στο λαό της Βενεζουέλας και διαμαρτυρίας στα κέντρα αποφάσεων που υπονομεύουν την επανάσταση (προσέξτε το τελευταίο: πνίξτε τους στα μηνύματα - και χέστηκε η φοράδα...).

◆ Το ότι οι πολιτικές (μικρές και μεγάλες) δυνάμεις δεύουν ολοταχώς προς τις δημοτικές εκλογές είναι αναμφισβήτητο. Επί τούτου κυκλοφόρησε και το περιοδικό «Εγχειρίδιο Τοπικής Αυτοδιοίκησης» «Εν Δήμω» - Νο1, Απριλίου 2005. [Ενδιαφέρουσα η 12η σελίδα του εν λόγω εντύπου όπου φαίνεται καθαρά ότι οι «επώνυμοι και επώνυμες» όταν εκλέγονται δεν κάνουν καν τον κόπο να εμφανίζονται σε συνεδριάσεις δημοτικών συμβουλίων - (ξανά) φράε σκατά λάε!].

◆ Την σημερινή Αλβανική σημαία καθιέρωσε ο Gjergj Kastrioti-Skenderbeu (κάποια σχέση με το έθνος-κράτος).

◆ Τα «ιδιαιτερα» είναι παραοικονομία (ενώ -προφανώς- τα φροντιστήρια είναι... ιδρύματα). Ετσι ισχυρίζεται το περιοδικό «Φροντιστηριακά δρώμενα Ελλάδος», τεύχος 45, 2005. Της Ομοσπονδίας Φροντιστηριάδων (ΟΕΦΕ).

◆ Αρνήθηκε να δουλέψει υπερωριακά και απολύθηκε (ο Σπύρος Μπορνελές - πρόεδρος των Σωματείων Εργαζομένων Δημοτικής Συγκοινωνίας). (Από την «ΑΙΧΜΗ», Μάρτιος 2005).

◆ Κατά το Μπαμπινιώτσιο λεξικό «σχολείο είναι το ίδρυμα όπου παρέχεται παιδεία ενώ φροντιστήριο το ιδιωτικό εκπαιδευτήριο που βοηθά τους μαθητές στα σχολικά ή πανεπιστημιακά μαθήματα και στις εξετάσεις τους». (Και του χρόνου).

◆ Σωστός ο Γιάννης Ξουραφάκος (όσον αφορά τις φοιτητικές εκλογές). ΠΚΣ-ΕΑΑΚ-Κολώνα: Τα παιδιά... παίζει (το πουλί τους).

Βασίλης

ΕΤΕΙ ΚΙ ΑΑΡΗΣΕ ΣΑΝΝΗΚΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΟΙ ΒΑΤΣ

(που μπαίνουν ψηλά και όχι απτό πίσω) σαν τις αυξήσεις τις βαρβάτες)

μερίδα «ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ», Μάρτιος 2005). Μια σειρά οργανώσεων «ανακοίνωσαν» την πρόθεσή τους να προχωρήσουν σε σειρά ανοιχτών θεωρητικών-πολιτικών συζητήσεων-εκδηλώσεων. (Γρηγορείτε, παιδιά, οι δημοτικές εκλογές του 2006 -15 Οκτώβρη- πλησιάζουν).

◆ Τι λε, ρε, 200 ευρώ ο Ταγίτ και 200 ο βούβαλος για μια μερίδα φρά; (Και μεις φράε σκατά, λαέ; Μπουρλότο και φωτιά, μαλάκες! Κι αφήστε τις μαλακίες περί πορείες-πορειούλες και ΠΑΜΕ κι ερχόμαστε! Φωτιά ρεεε!).

◆ «Ημέρα εξάλειψης φυλετικών διακρίσεων η 21η Μαρτίου και νομάρχης με δήμαρχο Θεσσαλονίκης βάλθηκαν να το αποδείξουν, σπάζοντας ομοίωμα «τείχους του ρατσισμού» από φελιζόλ στην πλατεία Αριστοτέλους! Όπου Ψωμιάδης, βλέπε καμμένα βιβλία, εκδηλώσεις γενεθλίων Αλέξανδρου, παρουσίες σε γλέντια βασιλοχουντικών κ.λπ. Παπαγεωργό-

Λέγανε πως η Κούβα (τους) ήταν το μέγα κάστρο./ Τώρα ο πάπας πέθανε τον έγλυψε κι ο Κάστρο./ Κομμουνιστή τον έβγαλε κι ο Ντάριο ο Φο/ (πάει καιρός που έκανε κι εκείνος τον... κουφό).

◆ Ο Chomsky πώς και δεν έκανε δηλώσεις για τον πάπα;

◆ 'Η ο γίγαντας Μίκυ;

◆ 'Η ο Μάνκης (ο εθνικός μας Μάνκης);

◆ 'Η ο Μίμης;

◆ 'Η Το μαράκι;

◆ Αν βρέξει στις 11 του Μάη θα γίνουν συγκεντρώσεις; (Να ξέρω να πάρω ομπρέλα...).

◆ «Οι αστυνομικοί είναι παθητικοί (στα επεισόδια)». (Ν. Ευαγγελάτος, ΤΕΤ-Α-ΤΕΤ, 11-04-05). Και λέγαμε, ρε μπας και...

◆ Υπέρ της αστυνομίας τάχθηκε -στην ίδια εκπομπή- ο συντάκτης κ. Αντ. Καρπετόπουλος (άναξ του γλιφισήματος).

◆ Και ηκούσθη «ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ

◆ Οδηγούμε την παιδεία στην κορυφή. Αφήνουμε πίσω ότι μας περιορίζει (ΔΑΠ-ΝΔΦΚ)

Υπάρχει άλλη κορυφή που να έχει όνομα πόλης; Μπολόνια. Υψηλή κορυφή. Ο δρόμος γεμάτος στροφές. Για να αδειάζονται οι ανεπιθύμητοι-φτωχοί στον Καιάδα των ΤΕΕ. Όταν φτάσουν στην κορυφή-Μπολόνια (αν μπορέσουν να το πετύχουν), η αποστολή τους θα 'χει τελειώσει. Από κει και πέρα θ' αναλάβει η παιδεία μόνη της. Θα δώσει μια και θα γκρεμοτσακιστεί. Που ξέρετε, ίσως χορέψει και τον χορό του Ζαλόγγου. Υπό τους ήχους του Number One. Αλλά λίγο χλωμό φαίνεται να κάνουν τόση ορειβασία οι ΔΑΠίτες. Δεν είναι το συλάκι τους. Αν ήταν για Μύκονο, τότε άλλαζε το πράγμα. Ο εκλεκτός κόσμος (της Μυκόνου και αυτός), ο κόσμος της ελληνικής μπουζουραζίας, θα κοιμόταν ήσυχος. Για κορυφή, όμως, χλωμό, πολύ χλωμό.

◆ Να σκάσουμε τις φούσκες του ΝΕΟΣΥΝΤΗΡΗΤΙΣΜΟΥ. Είμαστε η αλλαγή που θέλουμε να δούμε (ΠΑΣΠ)

Όστε οι ΠΑΣΠίτες είναι η αλλαγή! Είδατε τι μπορεί να μάθει ο άνθρωπος από τις εκλογικές διαδικασίες; Το λέμε αυτό, γιατί και το '81 ήθελε πάρα πολύς κόσμος να γνωρίσει την αλλαγή και καταλήξαμε στην κοντή κρεατοελιά με τα σαρδάμ. Αλλά το μεγάλο πρόβλημα με το σύνθημα των νέων σοσιαλιστών (χα, χα, χα, χα...) δεν είναι αυτό. Για το ότι οι ΠΑΣΠίτες είναι η αλλαγή, πες ότι η εταιρία που τους κάνει την προπαγάνδα δεν ήξερε καλά από... οράματα και ξέπεσε στα μικρολαμόγια. Λάθος, βέβαια, αλλά είπαμε, για εκλογές μιλάμε. Να χρησιμοποιούν, όμως, στο σύνθημα τη λέξη... φούσκες είναι ασυγχώρητο. Γιατί με το φούσκες οι συνειρμοί γίνονται επικίνδυνοι. Φούσκα ακούει ο άλλος και το μυαλό του καρφί στο χρηματιστήριο. Και τότε του 'ρχεται να ξαναπαρεί εκδίκηση. Για την αλλαγή που κατάντησε απάισια, αλλά κυρίως για τα λεφτουδάκια του.

◆ Παλεύουμε για πτυχία με αξία, δουλειά με δικαιώματα (ΠΚΣ)

Ας γίνουμε λίγο «λεπτολόγοι» παρότι η εποχή δεν το επιτρέπει. Απλά για να θυμίσουμε ότι ο όρος «αξία», φιλοσοφικά, κοινωνιολογικά και κυρίως οικονομικά, χρησιμοποιείται με εντελώς διαφορετική έννοια από τους μαρξιστές, σε σχέση με τη χρησιμοποίησή του από τη χυδαία αστική ετυμολογία. Σηγά το πράγμα. Αυτό τον μάρανε τον Περισσό. Αν χρησιμοποιεί τον όρο αξία με την αγοραία καταπιλαστική ετυμολογία του. Το θέμα είναι το σύνθημα να είναι πιασάρικο. Και κυρίως να μαζεύει καμιά «πλατιά» ψήφο. Γιατί, είπαμε, η ανώτερη αξία, με την μαρξιστική φιλοσοφική έννοια, για τον Περισσό είναι η κάλη. Γι' αυτό διαπράττεται το δεύτερο εκλογικό διολίσθημα. Αντί για δουλειά για όλους -με όλο και περισσότερα δικαιώματα εννοείται- έγινε δουλειά με δικαιώματα. Ε, δεν μπορεί εκλογικά να λέει ο Περισσός μαξιμαλιστικά συνθήματα. Δεν θα είχαν καμιά αξία.

Απήγαγαν τους πρόσφυγες

Με γκαγκαστερικό τρόπο απήγαγαν τους 106 πρόσφυγες (Παλαιστίνιους και άλλων εθνικοτήτων) από τα Χανιά και τους διασκορπίσαν στα κρατητήρια των Αστυνομικών Τμημάτων της Αθήνας, για να χαθούν τα ίχνη τους και να οδηγηθούν στην απελαση, χωρίς να τους δοθεί η ευκαιρία να έρθουν σε επαφή με κανένα και να μάθουν τα δικαιώματά τους (υποβολή αίτησης για χορήγηση ασύλου κ.λπ.).

Μετά τις διαμαρτυρίες που έγιναν στα Χανιά, εξαιτίας της απαγόρευσης σε οργανώσεις, δικηγόρους, ακόμα και στον πρόεδρο του Νομαρχιακού Συμβουλίου να έρθουν σε επαφή με τους πρόσφυγες και ιδιαίτερα μετά το αντιρατσιστικό συλλαλητήριο, ο αστυνομικός διευθυντής υποσχέθηκε ότι τη Δευτέρα 11 Απριλίου θα επέτρεπε στους φορείς αυτούς να επισκεφτούν τους πρόσφυγες. Μια μέρα νωρίτερα, όμως, επιβίβασαν τους πρόσφυγες σε πλοίο της ANEK για να τους μεταφέρουν στον Πειραιά. Παρά τον αιφνιδιασμό υπήρξε αντίδραση. Αντιρατσιστές συγκεντρώθηκαν στο λιμάνι, όπου αντιμετώπισαν την αστυνομική βία. Με τον ίδιο τρόπο εκδιώχθηκαν και αντιρατσιστές που πήγαν τη Δευτέρα το πρωί να υποδεχτούν τους πρόσφυγες στον Πειραιά.

Από τον Πειραιά οι πρόσφυγες μεταφέρθηκαν σε διάφορα αστυνομικά τμήματα της Αθήνας. Το πρωί της Τρίτης εκπρόσωποι της Διεθνούς Αμνηστίας, της Επιτροπής Συνταγματικών Δικαιωμάτων του ΔΣΑ και του Δικτύου υποστήριξης μεταναστών και προσφύγων επισκέφτηκαν το Τμήμα Αλλοδαπών, όπου κρατούνταν 40 από τους πρόσφυγες. Ο διευθυντής του δεσμεύτηκε ότι το μεσημέρι θα επιτρέψει την επαφή με τους πρόσφυγες. Όταν η αντιπροσωπεία ξαναπήγε στο Τμήμα, τη συμφωνημένη ώρα, δεν τους επέτρεψε την επαφή, δηλώνοντας τους ότι περιμένει εντολές από τους προϊστάμενους του. Μετά από δυο ώρες τους κάλεσε στο γραφείο του και τους δήλωσε ότι έχει εντολές να μην τους επιτρέψει την επαφή με τους πρόσφυγες, ενώ την ίδια ώρα οι 40 πρόσφυγες μεταγονταν από το Αλλοδαπών και διασκορπιζονταν σε άλλα Τμήματα της Αττικής, απ' όπου θα απελαθούν, χωρίς κανείς να μπορέσει να έρθει σε επαφή μαζί τους και αφού θα έχουν στερηθεί τα δικαιώματα που έχουν από διεθνείς συνθήκες και το ελληνικό εσωτερικό δίκαιο. Ποιος νοιάζεται για τη νομιμότητα, όμως, σε μια εποχή που το ελληνικό κράτος λειτουργεί ως συνοροφύλακας της ΕΕ;

■ Αμυδαλέζα

Να κλείσει άμεσα η Βαστίλλη

Πορεία με μηχανές, σήμερα, 3 μ.μ. Πεδίο Αρεως

Τα εγκαταλελειμμένα κτίρια των ΜΑΤ στην Αμυδαλέζα (κοντά στους Θρακομακεδόνες) έχουν μετατραπεί σε Βαστίλλη για 100-120 γυναίκες και ανήλικα παιδιά, που έχουν φυλακιστεί εκεί παράνομα με σκοπό τη διοικητική απέλασή τους από την Ελλάδα. Πρόκειται για γυναίκες και παιδιά χωρίς χαρτιά ή από κυκλώματα σωματεμπορίας, που αφού τις εκμεταλλεύτηκαν τις πέταξαν στα αζήτητα.

Το παράνομο της κράτησής τους (από πότε επιτρέπεται η κράτηση ανηλίκων, χωρίς να έχουν τεθεί υπό την επίβλεψη του εισαγγελέα ανηλίκων;) είναι το λιγότερο. Εδώ έχουμε να κάνουμε με μια ντροπή για τον πολιτισμό μας, μ' ένα κολαστήριο ψυχών για το οποίο θα έπρεπε να ντρεπόμαστε όλοι.

Σ' ένα σκοτεινό θάλαμο τριάντα τετραγωνικών κρατούνται είκοσι ή και περισσότερα παιδιά ηλικίας 14-15 ετών, που δεν προσυλλίζονται ποτέ, γιατί οι μπάτσοι φρουροί βαριούνται να τα φυλάνε και φοβούνται μήπως το σκάσουν. Σε κελιά των 10 τετραγωνικών κρατούνται 18

και 20 γυναίκες μαζί με τα ανήλικα παιδιά τους, που αναπνέουν καθημερινά τη μπόχα και την κάπνα. Ζεστό νερό υπάρχει μόνο όταν έχουν όρεξη οι μπάτσοι. Οι

ελάχιστες τουαλέτες αποτελούν μόνιμες εστίες μικροβίων. Όσο για τον προσυλλισμό, αν γίνει μια φορά τη βδομάδα πρέπει να είναι και ευχαριστημένες. Και τι προσυ-

λλισμός. Σ' ένα καγκελόφραχτο χώρο 15 τετραγωνικών, ίσα-ίσα για να μυρίσουν λίγο τον αέρα.

Είναι θετικό που τελευταία έχουν αρχίσει κάποιες κινητοποιήσεις ενάντια στη ντροπή της Αμυδαλέζας. Γιατί μόνο έτσι μπορεί να ευαισθητοποιηθεί περισσότερος κόσμος και να ασκηθεί πίεση στην κυβέρνηση. Συνέχεια αυτών των κινητοποιήσεων είναι η μηχανοκίνητη πορεία που οργανώνεται σήμερα, στις 3 μετά το μεσημέρι, από το Πεδίο του Αρεως προς την Αμυδαλέζα. Μια πορεία που πρέπει να στηριχτεί, για να έχει μαζικότητα και αντίκτυπο. Να απαιτήσουμε:

- ◆ Να κλείσει άμεσα το κολαστήριο της Αμυδαλέζας.
- ◆ Να δοθεί πολιτικό άσυλο στους πρόσφυγες που το ζητούν.
- ◆ Να δοθεί άδεια παραμονής και εργασίας στους μετανάστες που έρχονται στη χώρα μας.
- ◆ Ανοιχτά σύνορα για τους εργάτες και όχι για τα κεφάλαια.

Η ΑΜΗΛΕΠΥΗ
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

Χωρίς ντροπή

«Για το ΚΚΕ ο όρος "Μακεδονία" ή "Μακεδονικός" στο όνομα της γειτονικής χώρας πρέπει να έχει μόνο γεωγραφικό προσδιορισμό». Μάκης Μαΐλης, υπεύθυνος του Γραφείου Τύπου της ΚΕ του ΚΚΕ.

Ιδού μια κλασική εκδήλωση σοσιαλιμπεριαλιστικής πολιτικής. Μα το ΚΚΕ, που ήταν το μόνο κόμμα που είχε διαφωνήσει με τα εθνικοφασιστικά συλλαλητήρια του 1992; Ναι, το ΚΚΕ, που είχε διαφωνήσει με τα συλλαλητήρια, αλλά έπαιρνε κανονικά μέρος στις συσκέψεις των πολιτικών αρχηγών, και που σήμερα συμβουλεύει το ελληνικό κράτος να υπαγορεύσει ποιο όνομα θα πάρει ένα άλλο κράτος. Είναι ή δεν είναι σοσιαλ-ιμπεριαλιστική πολιτική το να υπαγορεύεις ποιο όνομα θα πάρει ένα ανεξάρτητο κράτος; Από πού αντλείται αυτό το δικαίωμα; Και μάλιστα, ενώ δηλώνεις πως επιδιώκεις την ανατροπή του καπιταλισμού, να χρησιμοποιείς τη δύναμη του αστικού κράτους (το οποίο υποτίθεται ότι θέλεις να ανατρέψεις), για να υπαγορεύσεις πολιτική σε ένα άλλο κράτος;

Θα μπορούσαμε να σταματήσουμε εδώ, όμως ειδικά γι' αυτό το κόμμα πρέπει να πούμε πολύ περισσότερα. Γιατί καπνλεύεται τον τίτλο ενός κόμματος που έχει μεγάλη ιστορία στο μακεδονικό ζήτημα. Ενός κόμματος που υποστήριξε τα εθνικά δικαιώματα των Σλαβομακεδόνων, οι οποίοι το εμπιστεύτηκαν και στρατεύθηκαν μαζί στις γραμμές του, πολεμώντας στο πρώτο και το δεύτερο αντάρτικο και ακολουθώντας μαζί το δρόμο της πολιτικής προσφυγιάς. Χωρίς καν τη δυνατότητα του επαναπατρισμού που κάποια στιγμή δόθηκε μόνο στους «Ελληνες το γένος» πολιτικούς πρόσφυγες, ακριβώς για να αποκλειστούν οι Σλαβομακεδόνες. Και τί έκανε τότε η ηγεσία του Περισού; Ψέλλισε κάποια λογάκια, αλλά χειροκρότησε το νόμο του ΠΑΣΟΚ. Και έκτοτε δεν έχει επαναφέρει το ζήτημα. Κι όταν γράφει καμιά κουβέντα στο δημοσιογραφικό της έντυπο, περιορίζεται στην ανθρωπιστική διάσταση του θέματος, παραβλέποντας την πολιτική.

Ας απαντήσει ευθέως η ηγεσία του Περισού στα αμείλικτα ερωτήματα που βάζει η ζωή. Υπάρχουν εθνικές μειονότητες στην Ελλάδα ή όχι; Πώς είναι δυνατόν να υιοθετεί τον όρο «Μουσουλμανική» για τη μειονότητα της Θράκης; Οι μειονοτικοί που είναι μέλη του συγκεκριμένου κόμματος είναι μουσουλμάνοι; Μα αφού δηλώνουν κομμουνιστές, δηλαδή άθεοι! Σώνει και καλά πρέπει να προσδιορίζονται με μια θρησκευτική ιδιότητα, που δεν έχουν, για να ικανοποιείται ο ελληνικός σοβινισμός; Υπάρχουν ή δεν υπάρχουν Σλαβομακεδόνες στην ελληνική Μακεδονία; Εκείνοι που μιλούν τα μακεδονικά ή ντόπια τί είναι; Σλαβόφωνοι Έλληνες, όπως τους θέλει ο σοβινισμός του ελληνικού κράτους; Και τί θα πει σλαβόφωνοι; Σλαβόφωνοι είναι και οι Σέρβοι και οι Βούλγαροι και οι Ρώσοι, ουδείς όμως διανοήθηκε να τους χαρακτηρίσει έτσι. Γιατί έχουν διαμορφώσει τη δική τους εθνική ταυτότητα. Μόνο για τους Σλαβομακεδόνες δεν ισχύει αυτό το δικαίωμα;

Επειδή, λοιπόν, στην Ελλάδα υπάρχουν εθνικές μειονότητες, υπάρχουν άνθρωποι που μιλούν τουρκικά και αυτοπροσδιορίζονται ως Τούρκοι και άνθρωποι που μιλούν μακεδονικά και αυτοπροσδιορίζονται ως Μακεδόνες (με την εθνική και όχι τη γεωγραφική έννοια του όρου), ας μας πει η ηγεσία του Περισού: έχουν αυτοί οι Έλληνες πολίτες το δικαίωμα του εθνικού αυτοπροσδιορισμού, το δικαίωμα να μιλούν τη γλώσσα τους ελεύθερα αλλά και να τη διδάσκονται στα σχολεία; Είναι δυνατόν ένα κόμμα που θέλει να λέγεται (απλώς) προοδευτικό να στρουθοκαμηλίζει σε τέτοια θέματα;

Π.Γ.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΕΝΕΛΑΟΥ 1 ΚΑΙ ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: newspaper_kontra@yahoo.com

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Αγ. ΑΝΝΗΣ 24 - ΑΙΓΑΛΕΩ

